Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

SF

NEMIRA

nautilus

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

„Genul acesta de literatură n-a fost niciodată lăudat... Poate din pricină că un scriitor de horror aduce mereu vești proaste: «o să mori», zice el... Te sfătuiește să nu crezi că ți se va întâmpla ceva bun, pentru că ți se va întâmpla și ceva rău; s-ar putea să fie un cancer, un atac de inimă sau un accident de mașină, orice, dar se va întâmpla. Și tot el îți ia mâna și-o strânge într-a lui și te duce într-o încăpere și îți așează mâna pe o formă ascunsă sub cearșaf... Și-ți spune să pui mâna acolo... și acolo, și acolo... Și-ți spune că vrei să vezi accidentul de mașină — și-i adevărat, chiar vrei să privești... Și te pune să te uiți la toate lucrurile acelea și la multe altele. Și vrea să pui mâna pe forma de sub cearșaf. Și tu vrei să atingi forma aceea. Vrei."

(Stephen King)

SF

STEPHEN KING

Carrie **Christine**
Misery **The Stand**
The Talisman **Gerald's Game**
(cu Peter Straub) **Salem's Lot**
Firestarter **Pet Sematary**
Cujo **The Dead Zone**
The Tommyknockers **The Eyes of the Dragon**
Four Past Midnight **Needful Things**
Shining **Dolores Claiborne**

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

◆◆◆

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHNEA COLUMBEANU

STILIZARE DE RUXANDRA TOMA

NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: CLAUDIA ILUȚI

© Stephen King, 1986
IT

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea integrală
sau parțială a textului, pe suport informatic,
tipărit sau de orice alt tip, precum și comercializarea în afara
țării, sunt interzise și vor fi pedepsite conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,
București
Telefon: 223.00.79 Telefax: 222.89.16
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

VOLUMUL III
ISBN 973-9301-28-2
ISBN 973-9301-31-2

PARTEA A CINCEA
RITUALUL CHÜD

„Nu se poate. Apa infiltrată
a mucegăit perdeaua. Plasa
a putrezit. Scoateți poftele
din mecanismele lor, nu mai construiți
poduri. Prin care aer veți
străbate continente-n zbor? Lăsați vorbele
să zboare cum or vrea – să
izbească pieziș iubirea. Va fi
o năpastă neobișnuită. Prea mult vor ei să salveze,
potopul datoria și-a făcut."

William Carlos Williams,
Paterson

„Priviți și luați aminte. Priviți acest tărâm.
Priviți departe, departe, peste fabrici și peste iarbă.
Iată, cu siguranță că vă vor lăsa să treceți.
Vorbiți, atunci, și întrebați pădurea și lutul.
Ce auziți? Ce poruncește acest tărâm?
Ținutul acesta aparține altcuiva: nu este casa voastră."

Karl Shapiro,
Ghid de călătorie pentru cei exilați

CAPITOLUL 19
În ceasurile de veghe ale nopții

1

Biblioteca Publică Derry / 1.15 dimineața

Când Ben Hanscom încheie povestea proiectilelor de argint, au vrut să vorbească, dar Mike le spuse că dorea să doarmă cu toții puțin.

– V-a ajuns deocamdată, spuse el.

Dar cel care arăta de parcă-i ajunsese era Mike însuși; avea fața trasă și obosită, iar Beverly se gândi că arăta bolnav.

– Dar nu suntem gata, protestă Eddie. Cum rămâne cu restul? Eu tot nu-mi amintesc...

– Mike are d-d-dreptate, spuse Bill. Poate o să ne amintim, p-p-poate că nu. Cred că ne v-v-vom aminti. Ne-am amintit tot ce-aveam n-nevoie.

– Poate tot ce e bine pentru noi? sugeră Richie.

Mike dădu din cap:

– Ne întâlnim mâine.

Apoi se uită la ceas.

– Adică azi, mai târziu.

– Aici? întrebă Beverly.

Mike clătină încet din cap.

– Propun să ne întâlnim pe Kansas Street. Unde obișnuia Bill să-și ascundă bicicleta.

– Coborâm pe Maidan, spuse Eddie și dintr-o dată se înfioră.

Mike încuviință din nou.

Urmă un moment de tăcere în care se priviră unul pe altul. Apoi Bill se ridică în picioare, iar ceilalți se sculară o dată cu el.

– Vreau s-aveți toți grijă cât mai e noapte, spuse Mike. Monstrul a fost aici; Monstrul poate fi oriunde sunteți voi. Dar întâlnirea asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Îl privi pe Bill:

– Aș zice că totuși se poate, ce spui, Bill?

Bill dădu încet din cap.

– Da. Cred că totuși se poate face.

– Monstrul o va ști și pe asta, spuse Mike, și va încerca tot ce-i stă în putință ca să încline sorții în favoarea sa.

– Ce facem dacă se-arată? întrebă Richie. Ne apucăm de nas, închidem ochii, ne-nvârtim pe loc de trei ori și avem gânduri bune? Îi suflăm niște praf magic în față? Cântăm vechi cântece de-ale lui Elvis Presley? Ce facem?

Mike clătină din cap:

– Dacă vă puteam spune asta, n-ar mai fi fost nici o problemă, nu? Tot ce știu e că mai există și o altă forță – cel puțin exista când eram copii – care a vrut să rămânem în viață și să ne facem treaba. Poate că încă mai e pe aici.

Ridică din umeri. Era un gest ostenit.

– Crezusem că doi, poate chiar trei dintre voi nu veți mai fi la începutul reuniunii noastre de astă-seară. Dispăruți sau morți. Simplul fapt că ați apărut mi-a dat motive să sper.

Richie se uită la ceas.

– Unu și-un sfert. Cum mai zboară vremea când te distrezi, nu, Clăiță?

– Bip-bip, Richie, replică Ben, cu un zâmbet gol.

– Vrei să mergem pe jos împreună până la T-T-Town House, Beverly? o invită Bill.

– Bine.

Își punea haina. Acum biblioteca părea foarte tăcută, plină de umbre, înfricoșătoare. Bill simți cum ultimele două zile îl prind din urmă deodată, îi apasă umerii. Dacă era numai oboseală ar fi fost în regulă, dar era mai mult: o senzație că se spărgea, că visa, că avea halucinații paranoice. Un simțământ că cineva îl urmărea tot timpul cu privirea. *Poate că de fapt nici nu-s aici*, își spuse. *Poate că-s în azilul de nebuni al doctorului Seward, cu casa dărăpănată de la oraș a Contelui în vecini și Renfield imediat peste hol, el cu mușchii lui și eu cu monștrii mei, amândoi convinși că petrecerea continuă într-adevăr și îmbrăcați pentru ea la patru ace, nu în smokinguri, ci în cămăși de forță.*

– Tu ce faci, R-Richie?

Richie clătină din cap:

– Eu o să-i las pe Clăiță și Kaspbrak să mă conducă acasă. Just, băieți?

– Sigur, răspunse Ben. O privi scurt pe Beverly, care stătea lângă Bill, și simți o durere aproape uitată.

O nouă amintire tremură, aproape gata s-o prindă, apoi pluti altundeva.

– Și tu, M-M-Mike? întrebă Bill. Vrei s-o iei pe jos cu Bev și cu m-mine?

– Eu, scutură Mike din cap, trebuie să...

În acel moment Beverly zbieră, sunet ascuțit în încremenirea din începere. Cupola boltită de deasupra îl recepționă, iar ecourile părură hohotele unor banshee[1] care zburau și fâlfâiau în jurul lor.

Bill se întoarse spre ea; Richie scăpă vestonul pe care și-l lua de pe spătarul scaunului; se auzi un clinchet de sticle când brațul lui Eddie mătură pe podea o sticlă de gin goală.

Beverly se dădea înapoi din fața lor, cu mâinile întinse și fața albă ca foaia de extemporal a unui repetent cronic. Ochii, înfundați în orbitele vinete-închise, i se bulbucau înspăimântați.

– Mâinile *mele*!

Scoase alt țipăt.

– Mâinile *mele*!

– Ce..., începu Bill, și atunci văzu sângele ce-i picura încet printre degetele tremurânde.

Porni înainte și simți dâre fierbinți brăzdându-i brusc propriile sale mâini. Durerea nu era ascuțită; semăna mai mult cu cea pe care o simți uneori într-o rană vindecată de mult.

Vechile cicatrice din palmă, cele care reapăruseră în Anglia, se deschiseseră și sângerau. Privi într-o parte și-l văzu pe Eddie Kaspbrak holbându-se prostit la propriile-i mâini. Și ele sângerau. La fel ale lui Mike. Și ale lui Richie. Și ale lui Ben.

– Suntem băgați în asta până la capăt, nu? spuse Beverly.

Începuse să plângă. Iar acest sunet era amplificat în goliciunea neclintită a bibliotecii; clădirea însăși părea că plânge împreună cu ea. Bill credea că, dacă va trebui să mai asculte multă vreme sunetul acela, va înnebuni.

– Doamne-ajută-ne, suntem băgați până la capăt.

Femeia suspina, și o fâșie de mucus îi atârna dintr-o nară.

Și-o șterse cu dosul unei mâini tremurătoare, și alți stropi de sânge căzură pe dușumea.

– Re-re-repede! exclamă Bill și-l apucă pe Eddie de mână.

– Ce...

– *Repede!*

---

[1] (irl. scoț. mitol.) – zână care prevestește moartea prin tânguieli.

Întinse cealaltă mână și, după o clipă, Beverly i-o prinse. Încă mai plângea.

– Da, spuse Mike; părea năuc – aproape drogat. Da, asta e, nu? Începe iar, nu, Bill? Totul începe să se întâmple iar.

– D-d-da, cr-cred...

Mike luă mâna lui Eddie, iar Richie apucă mâna cealaltă a lui Beverly. O clipă Ben îi privi doar, și pe urmă, ca prin vis, își ridică mâinile însângerate în ambele părți și păși între Mike și Richie. Îi prinse de mâini. Cercul se închise.

(Ah Chüd acesta e Ritualul Chüd și Țestoasa nu ne poate ajuta)

Bill încercă să urle, dar din gâtlej nu-i ieși nici un sunet. Văzu capul lui Eddie dându-se pe spate, tendoanele gâtului ieșindu-i în relief. Șoldurile lui Beverly palpitară de două ori, aprig, ca într-un orgasm la fel de scurt și fierbinte precum detunătura unui pistol. Gura lui Mike se mișca în chip ciudat, părând să râdă și să se strâmbe în același timp. În tăcerea bibliotecii, uși începură să se deschidă și să se trântească, zgomotul rostogolindu-se ca niște bile de popice. În Sala Periodicelor, revistele zburau într-un uragan fără vânt. În biroul lui Carole Danner, mașina de scris marca IBM a bibliotecii se trezi la viață torcând și bătu:

capra
caprasarepiatra
piatracrapănpatru
crăpaiarcapulcapreicumacrăpatpiatranpatru

Banda se poticni. Mașina sfârâi și slobozi un râgâit electronic gros când toate dinăuntru cedară suprasolicitate. În Depozitul Doi, raftul cu cărți oculte se răsturnă deodată, împrăștiindu-i pretutindeni pe Edgar Cayce, Nostradamus, Charles Fort și Apocrifele.

Bill simți o exaltantă senzație de putere. Era vag conștient că avea o erecție și că fiecare fir de păr din cap îi stătea drept. Senzația forței din cercul desăvârșit era incredibilă.

Toate ușile din bibliotecă se închiseră, trântite la unison.

Pendula de lângă biroul de împrumuturi bătu o dată.

Apoi totul încetă, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator.

Își lăsară mâinile moi, privindu-se ametiți. Nimeni nu spuse nimic. În timp ce senzația de putere se risipea, Bill se simți cuprins de un cumplit sentiment al fatalității. Se uită la fețele lor albe, încordate, apoi la mâini. Acestea erau mânjite de sânge, dar rănile pe care le făcuse Stan Uris cu un ciob crestat de sticlă de Coca-Cola în august 1958 se închiseseră la loc, nelăsând decât linii albe întortocheate ca niște lujeri de viță. Își spuse: *Aia a fost ultima oară când am fost împreună toți șapte...*

Ziua când Stan a făcut aceste tăieturi, pe Maidan. Stan nu-i aici; a murit. Și asta e ultima dată că suntem împreună toți șase. O știu, o simt.

Beverly stătea lipită de el, tremurând. Bill o cuprinse cu brațul. Toți îl priveau, cu ochii imenși și strălucitori în penumbră, astfel încât masa lungă la care stătuseră, presărată cu sticle goale, pahare și scrumiere dând pe dinafară, apărea ca o insuliță de lumină.

– Destul, spuse uscat Bill. Destulă distracție pentru o singură seară. Păstrăm balul dansant pentru altă dată.

– Mi-am amintit, spuse Beverly; ridică spre Bill ochii uriași, cu obrajii palizi, umezi. Mi-am amintit *totul*. Cum a aflat tatăl meu despre voi, băieți. Cum fugeam. Bowers, Criss și Huggins. Cum am fugit eu. Tunelul... Păsările... Monstrul... *Îmi amintesc totul*.

– Mhm, făcu Richie. Și eu.

Eddie dădu din cap:

– Stația de pompare...

– Și cum Eddie..., începu Bill.

– Acum duceți-vă, îl întrerupse Mike. Odihniți-vă. E târziu.

– Vino cu noi, Mike, îl chemă Beverly.

– Nu. Trebuie să închid aici. Și mai am de scris câteva lucruri... procesul-verbal al întrunirii, dacă vă convine denumirea. Nu va dura mult. Duceți-vă.

Porniră spre ușă, fără multă vorbă. Bill și Beverly mergeau împreună, urmați de Eddie, Richie și Ben. Bill îi ținu lui Beverly ușa, iar ea murmură o expresie de mulțumire. În timp ce ieșea pe treptele albe de granit, Bill observă cât de tânără arăta, cât de vulnerabilă... Era sfâșiat de gândul că s-ar putea îndrăgosti din nou de ea. Încerca să se gândească la Audra, dar Audra părea foarte îndepărtată. Acum ea va fi dormind în casa lor din Fleet, pe când soarele răsărea și lăptarul își începea rondul.

Cerul orașului Derry se înnourase iarăși, și o ceață joasă acoperea strada pustie cu fâșii groase. Mai în sus pe stradă, Casa Comunitară Derry, îngustă, înaltă, victoriană, își rumega bezna. Bill medită: *Și orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin casa aceea rătăcea în solitudine*. Își înăbuși un chicot necontrolat. Sunetul pașilor lor părea foarte puternic. Mâna lui Beverly i-o atinse pe a lui, iar Bill o apucă recunoscător.

– A început înainte să fim gata, spuse ea.

– Vom fi fiind vr-vr-vreodată gata?

– *Tu* vei fi fiind, Bill Barosane.

Atingerea mâinii ei, pe neașteptate, era atât minunată, cât și necesară. Se întrebă cum ar fi să-i atingă sânii pentru a doua oară în viața lui, și bănui că va ști înainte de-a se sfârși noaptea aceasta lungă. Mai deplin acum, mai matur... Iar mâna lui va găsi păr când va cuprinde

umflătura *mons veneris*-ului ei. Își spuse: *Te-am iubit, Beverly... Te iubesc. Ben te-a iubit... Te iubește. Te-am iubit atunci... Te iubim acum. Și e bine că-i așa, fiindcă începe. Acum nu mai avem scăpare.*

Privi în urmă și văzu biblioteca la jumătate de cvartal distanță. Richie și Eddie erau pe treapta de sus; Ben stătea la poalele scării, privind în urma lor. Avea mâinile înfundate în buzunare, umerii aduși și, văzut prin lentila plutitoare a cetei joase, ar fi putut foarte bine să aibă din nou unsprezece ani. Dacă ar fi fost în stare să-i transmită lui Ben un gând, Bill i l-ar fi trimis pe acesta: *N-are importanță, Ben. Iubirea e aceea care contează, afecțiunea... Întotdeauna e dorința, niciodată timpul. Poate că-i tot ce ajungem să luăm cu noi când ieșim deodată în întuneric. Mângâiere rece poate, dar mai bine decât nici un fel de mângâiere.*

– Tatăl meu știa, spuse deodată Beverly. Am venit acasă într-o zi de pe Maidan, iar el pur și simplu știa. V-am spus vreodată ce avea-n obicei să-mi spună când își ieșea din minți?

– Ce?

– „Îmi fac griji cu tine, Bevvie." Asta obișnuia să zică. „Îmi fac griji *multe*."

Râse, înfiorându-se în același timp.

– Cred că voia să-mi facă rău, Bill. Adică .. Mă mai lovise el și înainte, dar de data asta a fost altfel. Era... Mă rog, în multe privințe era un om ciudat. Îl iubeam. Îl iubeam foarte mult dar...

Se uită la el, poate dorind s-o spună el în locul ei. Bill n-o făcu; era un lucru pe care Beverly îl avea de spus ea însăși, mai devreme sau mai târziu. Minciunile și autoînșelătoriile deveniseră un balast pe care nu și-l mai puteau permite.

– Îl și uram, continuă ea, iar mâna îi coborî convulsiv peste a lui Bill pentru o secundă îndelungată. Nu i-am mai spus nimănui în viața mea asta. Credeam că Dumnezeu mă va trăsni pe loc dac-aș spune-o cu voce tare.

– Atunci, spune-o iar.

– Nu, eu...

– Haide. O să te doară, dar poate a copt destulă vreme acolo înăuntru. Spune-o.

– Îmi uram tatăl, spuse femeia și începu să suspine neajutorată. Îl uram, mi-era frică de el, îl uram. N-am putut fi niciodată o fată destul de bună ca să-i convin, și-l uram, zău, dar îl și iubeam.

Bărbatul se opri și o cuprinse strâns în brațe. Beverly îl apucă într-o îmbrățișare înfiorată de spaimă. Lacrimile ei îl udară pe gât. Era foarte conștient de trupul copt și dur al femeii. Își îndepărtă ușurel torsul de al ei, nevrând să simtă erecția care i se produsese... Dar ea se lipi la loc de el.

– Petrecuserăm dimineața acolo, spuse Beverly, jucând leapșa sau altceva la fel. Ceva *inofensiv*. Nici măcar nu vorbiserăm despre Monstru în ziua aia, cel puțin nu atunci... Obișnuiam să vorbim despre el în fiecare zi, la un moment dat, totuși. Mai ții minte?

– Da. La un mo-mo-moment dat. Țin minte.

– Era înnorat... zăpușeală. Am jucat cea mai mare parte din dimineață. M-am dus acasă pe la unșpe jumate. Mă gândeam să mănânc un sandvici și o farfurie de supă după ce făceam un duș. Și pe urmă să mă întorc și să ne mai jucăm. Părinții mei erau amândoi la lucru. Așa ar fi trebuit. Însă el era acolo. El era acasă. El

2

Lower Main Street / 11:30 dimineața

o aruncă prin odaie cât colo înainte încă de a fi intrat complet pe ușă. Un țipăt uimit îi ieși din piept și apoi fu retezat când se izbi de perete cu o forță ce-i amorți umărul. Se prăbuși pe sofaua desfundată, rotind în jur priviri înnebunite. Ușa dinspre antreul de la intrare se trânti. Tatăl său stătuse ascuns după ea.

– Îmi fac griji cu tine, Bevvie. Uneori, îmi fac griji *multe*. Știi asta. Ți-am spus-o, nu-i așa? În mod sigur ți-am spus-o.

– Tăticule, ce...

Se apropia încet de ea prin încăpere, cu fața îngândurată, tristă, ucigătoare. Expresia aceasta din urmă nu voia s-o vadă, dar era acolo, ca luciul orb al noroiului pe apa stătută. Își ciupea meditativ un nod al degetelor de la mâna dreaptă. Era îmbrăcat în kaki, iar când aruncă o privire în jos Beverly văzu că pantofii lui cu toc înalt lăsau urme pe covorul maică-sii. *Va trebui să scot aspiratorul*, își spuse ea incoerent. *Să aspir. Dacă mă lasă în stare să aspir. Dacă...*

Era noroi. Noroi negru. Mintea ei glisă alarmant. Era din nou pe Maidan cu Bill, Richie, Eddie și ceilalți. Noroi negru, vâscos, precum cel de pe pantofii tăticului, se găsea acolo, pe Maidan, în locul mlăștinos unde plantele pe care Richie le numea bambuși creșteau într-un pâlc alb, scheletic. Când bătea vântul, tulpinile se ciocneau una de alta sunând a gol, iscând un zgomot ca al tobelor vrăjitorilor, și oare fusese tatăl ei pe Maidan? Fusese tatăl ei...

PLEOSC!

Mâna lui, vâjâind pe o orbită arcuită larg, îi lovi fața. Capul fetei se izbi de perete. Bărbatul își agăță degetele mari de curea și o privi cu

acea expresie de curiozitate ucigașă și deconectată de la realitate. Beverly simți un firișor de sânge curgându-i cald din colțul stâng al buzei de jos.

– Am văzut că te-ai făcut mare, spuse el, iar ea crezu că va mai spune ceva, dar pe moment asta părea să fie totul.

– Tăticule, despre ce vorbești? întrebă fata cu voce mică și tremurătoare.

– Dacă mă minți, te bat de te omor, Bevvie, replică el.

Își dădu seama cu groază că nu se uita la ea; privea tabloul Currier and Ives de deasupra capului ei, pe perete, lângă canapea.

Gândul fetei lunecă iar nebunește și din nou avu patru ani, așezată în cadă cu bărcuța albastră de plastic și săpunul Popeye; tatăl ei, atât de mare și de mult iubit, stătea în genunchi alături, îmbrăcat în pantaloni de tergal gri și tricou strâmt, cu o cârpă de spălat într-o mână și un pahar cu suc de portocale în cealaltă, săpunind-o pe spate și spunând: *Ia să vedem urechile-ăstea, Bevvie, mama are nevoie de barabule la cină.* Iar ea se putea auzi pe sine, mică, chicotind, privind în sus la chipul lui ușor încărunțit, pe care îl credea atunci fără îndoială etern.

– N-am... N-am să te mint, tăticule. Care-i problema?

Imaginea lui în ochii ei tremura descompunându-se treptat, după cum o podideau lacrimile.

– Ai fost colo-șa pe Maidan c-o gașcă de băieți?

Inima îi zvâcni în piept; ochii ei coborâră din nou spre pantofii lui murdari de noroi. De noroiul acela negru, lipicios. Dacă pășeai în el prea adânc îți sugea tenisul sau mocasinul pe loc... Și atât Richie, cât și Bill susțineau că, dacă te cufundai în el cu totul, dădeai de nisipuri mișcătoare.

– Mă joc acolo câteod...

Trosc! mâna, acoperită cu bătături tari, prăbușindu-se iar. Țipă, lovită, speriată. Expresia aceea de pe chipul lui o înspăimânta, iar faptul că nici măcar nu se uita la ea o speria de asemenea. Era ceva în neregulă cu el. Se agravase... Dacă avea de gând s-o omoare? Dacă

(of încetează Beverly e TATĂL tău și TAȚII nu-și omoară FIICELE)

își pierdea controlul? Dacă...

– Ce i-ai lăsat să-ți facă?

– Să facă? Ce...

Habar n-avea la ce se referea.

– Scoate-ți pantalonii.

Zăpăceala îi spori. Nimic din ce spunea nu părea să aibă legătură cu nimic altceva. Încercările de a-i urma logica o făceau să-i vină rău... Aproape ca un rău de mare.

– Ce... de ce?...

Mâna bărbatului se ridică; fata zvâcni înapoi.

– Scoate-i, Bevvie. Vreau să văd dacă ești intactă.

Acum îi apăru o nouă imagine, mai dementă decât toate celelalte: se văzu pe sine dându-și jos blugii și un picior ieșindu-i o dată cu ei. Tatăl său bătând-o cu cureaua prin odaie în timp ce ea încerca să fugă de el țopăind pe piciorul rămas, iar tăticul strigând: *Știam eu că nu ești intactă! Știam eu! Știam eu!*

– Tăticule, nu-nțeleg ce...

Mâna lui căzu, de astă dată nu plesnind, ci apucând. O mușcă de umăr cu o forță furioasă. Fata țipă. O trase în sus și pentru prima oară o privi drept în ochi. Zbieră din nou văzând ce era acolo. Era... *Nimic.* Tatăl ei dispăruse. Iar Beverly pricepu deodată că era singură în apartament cu Monstrul, singură cu Monstrul în dimineața aceea adormită de august. N-o mai încerca senzația de putere și răutate pură pe care o simțise în casa de pe Neibolt Street în urmă cu o săptămână și jumătate – Monstrul fusese oarecum diluat de umanitatea esențială a tatălui ei – dar Monstrul era aici prezent, acționând prin intermediul lui.

O azvârli în lături. Beverly se izbi de măsuța pentru cafea, căzu peste ea și veni de-a berbeleacul pe dușumea cu un strigăt. *Așa se-ntâmplă*, cugetă ea. *O să-i spun lui Bill, ca să înțeleagă. Monstrul e pretutindeni în Derry. Pur și simplu... Pur și simplu umple spațiile goale, atâta tot.*

Se rostogoli. Tatăl său venea spre ea. Se târî din calea lui pe turul pantalonilor, cu părul căzut în ochi.

– Știu c-ai fost acolo-șa, spuse el. Mi s-a spus. N-am crezut. N-am crezut că Bevvie a mea ar umbla cu-o gașcă de băieți. Pe urmă te-am văzut cu ochii mei azi-dimineață. Bevvie a mea cu-o hoardă de băieți. La nici doișpe ani, ea se-nvârte cu-o hoardă de băieți!

Acest din urmă gând păru să-l arunce într-o criză nouă de turbare; vibra prin carcasa lui costelivă ca un curent electric.

– *La nici doișpe ani!* răcni și-i arse un șut în coapsă care-o făcu să zbiere.

Fălcile lui clănțăniră peste acest fapt sau concept sau ce-o fi fost în mintea lui ca ale unui câine flămând preocupat cu-o ciozvârtă de carne.

– *La nici doișpe! La nici doișpe! La nici măcar DOIȘPE!*

Lovi. Beverly se îndepărtă târâș. Acum ajunseseră în zona bucătăriei. Gheata lui de lucru izbi sertarul de sub aragaz, făcând cratițele și oalele dinăuntru să zdrăngăne.

– Să nu fugi de mine, Bevvie, o preveni el. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei s-o pățești și mai rău. Crede-mă acum. Crede-l pe tata. E treabă serioasă. Să umbli cu băieții, să-i lași să-ți facă Dumnezeu știe ce – la nici *doișpe* – asta-i treabă serioasă, martor mi-e Cristos.

O înșfăcă de umăr și o ridică în picioare cu o smucitură.

– Ești o fată drăguță. Puzderie de oameni ar fi fericiți să-și facă mendrele c-o fată drăguță. Puzderie de fete drăguțe dornice să-i lase să-și facă mendrele. Le-ai fost curvișting ălor băieți, Bevvie?

În sfârșit înțelese ce-i băgase Monstrul în cap... Doar că o parte din ea știa că gândul putea aproape să fi fost acolo tot timpul; că poate Monstrul folosise doar uneltele care zăceau pe-acolo, așteptând să fie folosite.

– Nu, tăticule. Nu, tăticule...

– *Te-am văzut fumând!* mugi el. De astă dată o pocni cu palma, îndeajuns de tare ca s-o trimită învârtindu-se în piruete bete spre masa de bucătărie, unde căzu grămadă cu o flacără de durere în șale. Solnița și pipernița căzură pe jos. Pipernița se sparse. Flori negre se desfăcură și-i dispărură dinaintea ochilor. Sunetele păreau prea profunde. Îi văzu chipul. Ceva anume pe chip. Se uita la pieptul ei. Deodată deveni conștientă că bluza i se descheiase și că nu purta sutien – deocamdată n-avea decât unul, un sutien de gimnastică. Mintea îi lunecă înapoi la casa din Neibolt Street, când Bill îi dăduse tricoul lui. Fusese conștient de felul cum sânii ei împungeau materialul de bumbac subțire, dar ocheadele lor ocazionale, furișe, n-o deranjaseră; acelea păruseră întru totul firești. Iar privirea *lui Bill* păruse mai mult decât firească – păruse caldă și doritoare, dacă nu cumva profund primejdioasă.

Acum simțea vinovăția amestecându-i-se cu spaima. Chiar greșea atât de mult tatăl ei? Nu cumva avusese

(*le-ai fost curvișting ălora*)

gânduri? Gânduri necurate? Gânduri despre ce-o fi vorbind el?

Nu-i același lucru! Nu-i același lucru cu felul

(le-ai fost curvișting)

cum se uită acum el la mine! Nu-i același!

Își încheie bluza la loc.

– Bevvie?

– Tăticule, ne *jucăm* doar. Atâta tot. Ne jucăm... nu... nu facem nimic ca... nimic *rău*. Ne...

– Te-am văzut fumând, spuse el iar, venind spre ea.

Ochii îi coborâră peste pieptul ei și peste șoldurile înguste, nearcuite. Intonă deodată, cu o voce subțire de licean, care o sperie și mai mult:

– *O fată care mestecă gumă va fuma! O fată care va fuma va bea! Și o fată care va bea, toată lumea știe o fată* de-astea *ce-o să facă!*

– *N-AM FĂCUT NIMICA!* urlă ea în timp ce mâinile lui îi coborau pe umeri. Acum n-o mai ciupea, nici n-o lovea.

Mâinile erau blânde. Și ăsta era într-un fel lucrul cel mai înfricoșător.

– Beverly, rosti el cu logica de necontrazis, dementă, a obsedatului, te-am văzut cu băieți. Vrei, te rog, să-mi spui ce face cu băieții o fată, jos, în toată porcăria aia, dacă nu-i lucru' pe care-l face culcată pe spate?

– *Lasă-mă-n pace!* țipă Beverly.

Furia explodă dintr-un puț adânc pe care nici măcar nu-l bănuise. Furia îi aprinse o flacără galbenă-albăstruie în cap. Îi amenința gândurile. O speriase tot timpul; o făcuse de rușine tot timpul; o rănise tot timpul.

– *Lasă-mă-n pace-acuma!*

– Nu vorbi așa cu tăticul tău, spuse el, părând uimit.

– *N-am făcut ce spui dumneata! Niciodată n-am făcut-o!*

– Poate. Poate că nu. O să verific și-am să fiu sigur. Știu eu cum. Scoate-ți pantalonii.

– *Nu.*

Ochii bărbatului se lărgiră, dezvăluind complet corneele îngălbenite în jurul irișilor de un albastru-intens.

– *Ce*-ai spus?

– Am spus *nu*.

Ochii lui erau ațintiți într-ai ei, și poate văzu mânia care ardea acolo, aprinsa izbucnire de revoltă.

– Cine ți-a spus?

– Bevvie...

– Cine ți-a spus că ne jucăm acolo? Un străin? Un om îmbrăcat în oranj și portocaliu? Purta mănuși? Arăta ca un clovn chiar dacă nu era clovn? Cum îl chema?

– Bevvie, te rog să încetezi...

– Nu: dumneata te rog să încetezi.

Își repezi din nou mâna, nu desfăcută, ci de astă dată strânsă într-un pumn ce avea intenția să sfărâme ceva. Beverly se feri. Pumnul șuieră pe deasupra capului ei și se zdrobi de perete. Omul urlă și-i dădu drumul, băgându-și pumnul în gură. Fata dădu înapoi dinaintea lui cu pași iuți și mărunți.

– *Treci înapoi aici!*

– Nu. Vrei să dai în mine. Te iubesc, tăticule, dar când ești așa ca acum te urăsc. N-o mai poți face. *Monstrul* te împinge s-o faci, dar *dumneata* lași *Monstrul* înăuntru.

– Nu știu ce tot vorbești, da' ai face mai bine să vii aici la mine. A doua oară n-am să te mai chem.

– Nu, spuse ea, începând din nou să plângă.

– Nu mă face să vin eu după tine, Bevvie. O să-ți pară tare rău dacă va trebui s-o fac. Vino la mine.

– Spune-mi cine ți-a zis și am să vin.

Se repezi la ea cu o agilitate atât de felină, încât, deși fata bănuise că va urma un asemenea salt, aproape o prinse. Bâjbâi după mânerul ușii de la bucătărie, o deschise doar atât cât să se poată strecura prin ea și o luă la goană prin hol spre ușa din față, fugind într-o panică de vis, la fel cum avea să fugă de doamna Kersh peste douăzeci și șapte de ani. În urma ei, Al Marsh se ciocni de ușă, trântind-o la loc și crăpând-o pe mijloc.

– *TRECI ÎNAPOI AICI ÎN CLIPA ASTA BEVVIE!* urlă el, deschizând ușa și ieșind după ea.

Ușa din față era închisă cu zăvorașul; intrase în casă prin dos. O mână tremurătoare îi moșmondi la încuietoare, pe când cealaltă zgâlțâia zadarnic clanța. În spatele ei, tatăl urlă din nou; sunetul unui

(*scoate pantalonii ăia curviștino*)

animal. Apăsă pe clanță și ușa din față se deschise în sfârșit. Răsuflarea fierbinte îi vâjâia prin gâtlej. Privi peste umăr și-l văzu imediat în urma ei, întinzând mâinile, rânjind și strâmbându-se, cu dinții cabalini și galbeni ca o capcană de urși.

Beverly se năpusti prin ușa cu plasă și-i simți degetele ștergându-i spatele cămășii fără a o prinde. Zbură în jos pe trepte, se dezechilibră și veni de-a dura pe aleea de ciment, julindu-și pielea de pe amândoi genunchii.

– *ACUM SĂ VII AICI BEVVIE SAU MARTOR MI-E DUMNEZEU CĂ IAU PIELEA DE PE TINE!*

Coborî treptele, iar fata se adună pe picioare, cu găuri în genunchii blugilor,

(*scoate pantalonii*)

cu rotulele șiroind de sânge, cu terminațiile nervoase expuse cântând „Înainte, soldați creștini". Se uită înapoi și iar venea, Al Marsh, îngrijitor și custode, un om cu părul cărunt și pantaloni kaki, cămașă kaki cu două buzunare cu clapete, un inel de chei atașat la cingătoare cu un lănțișor, părul în vânt. Dar în ochii săi nu el se vedea – el, cel care o spălase pe spate și-i dădea pumni în burtă, și le făcuse pe amândouă pentru că-și făcea griji cu ea, își făcea griji *multe*, el, cel care încercase o dată să-i împletească părul când avea șapte ani, și coada îi ieșise ca de câlți, și pe urmă începuse să se hlizească împreună cu ea de felul cum îi stătea în toate părțile, el, cel care știa să facă duminica lapte de pasăre cu scorțișoară mai gustos decât orice puteai cumpăra pe un bănuț la Derry Ice Cream Bar, el, cel patern, el, personajul mascul din viața ei, purtător al

unui mesaj amestecat din acea altă stare sexuală. Acum în ochii lui nu se mai afla nimic din toate astea. Văzu acolo dorința de a ucide. Văzu Monstrul.

Fugi. Fugi de Monstru.

Domnul Pasquale ridică privirea, surprins, de pe balustrada verandei, unde ședea stropindu-și gazonul, în timp ce asculta meciul cu Red Sox la un radio portativ. Copiii Zinnerman se dădură înapoi de lângă vechiul Hudson Hornet pe care-l cumpăraseră cu douăzeci și cinci de dolari și-l spălau aproape în fiecare zi. Unul dintre ei ținea un furtun, celălalt o găleată cu clăbuc de săpun. Amândoi rămaseseră cu gura căscată. Doamna Denton privi afară din apartamentul ei de la etajul doi, cu rochia uneia dintre cele șase fiice ale ei în poală, cu alte haine de cusut într-un coș pe podea, cu gura plină de bolduri. Micuțul Lars Theramenius își trase repede căruciorul Red Ball Flyer de pe trotuarul crăpat și se opri pe iarba muribundă a lui Bucky Pasquale. Izbucni în plâns când Bevvie, care în acea primăvară petrecuse o întreagă dimineață arătându-i răbdătoare cum să-și lege șireturile astfel ca să rămână legate, trecu iute ca un fulger pe lângă el, zbierând, cu ochii holbați. Un moment mai târziu trecu și taică-său, urlând la ea, iar Lars, care pe atunci avea trei ani și avea să moară doisprezece ani mai târziu într-un accident de motocicletă, văzu ceva cumplit și neomenesc pe chipul domnului Marsh. Avu coșmaruri trei săptămâni după aceea. În ele îl vedea pe domnul Marsh prefăcându-se în păianjen cu hainele pe el.

Beverly fugea. Își dădea seama că probabil fugea ca să scape cu viață. Dacă tatăl ei o prindea acum, n-ar mai fi contat că se găseau pe stradă. Oamenii fac uneori trăsnăi în Derry; n-avea nevoie să citească ziarele sau să cunoască bizara istorie a orașului ca să înțeleagă asta. Dacă o prindea, avea s-o sugrume, sau s-o bată, sau s-o calce în picioare. Iar, când totul va fi gata, cineva va veni să-l ridice și o să șadă într-o celulă la fel cum și tatăl lui Eddie Corcoran ședea într-o celulă, năuc și fără a pricepe ce i se întâmpla.

Alergă spre centru, trecând în drum pe lângă tot mai mulți oameni. Se uitau cu ochi mari – mai întâi la ea, pe urmă la tatăl care-o urmărea – și se arătau surprinși, unii chiar uimiți. Dar ceea ce se citea pe fețele lor nu mergea mai departe de atât. Se uitau, apoi plecau mai departe spre treburile lor. Aerul care-i circula prin plămâni devenea acum tot mai greu.

Traversă Canalul, cu picioarele tropăindu-i pe ciment, în timp ce mașinile duruiau la dreapta ei peste traversele grele de lemn ale podului. În stânga putea să vadă semicercul de piatră pe unde Canalul dispărea sub zona centrală a orașului. O tăie brusc peste Main Street, neluând în seamă claxoanele și scrâșnetele de frâne. Cotise la dreapta pentru că

acolo se afla Maidanul. Încă o mai despărțeau de el doi kilometri, și, dacă era vorba să ajungă acolo, trebuia să ia cumva distanță față de tatăl ei pe panta istovitoare a Colinei Up-Mile (sau pe una dintre străzile lăturalnice, încă mai abrupte). Dar altceva nu putea face.

– VINO-NAPOI CĂȚEA MICĂ ATÂT ÎȚI ZIC!

Ajunsă pe trotuarul opus, mai aruncă o privire în urmă, povara grea a părului roșcat mutându-i-se peste umăr când o făcu. Tatăl ei trecea strada, la fel de nepăsător față de trafic pe cât fusese și ea, cu fața asudată, de un roșu-aprins.

Ajunse pe o alee ce trecea pe după Warehouse Row. Aceasta era partea din spate a clădirilor cu fațada pe Up-Mile Hill: „Star Beef", „Armour Meatpacking", „Hemphill Storage & Warehousing", „Eagle Beef & Kosher Meats". Aleea era îngustă și pietruită, strâmtată și mai mult de pâlcurile de tomberoane și lăzi pline de gunoi înșirate de-a lungul ei. Caldarâmul era lunecos de Dumnezeu știe ce scurgeri și mizerii. Domnea un amestec de mirosuri, unele sălcii, altele pătrunzătoare... Dar toate spuneau povești despre carne și măcelărie. Mușteie zumzăiau în roiuri. Dinăuntrul unor clădiri se auzea vaierul de-nchegat-sângele-n vine al ferăstraielor de oase. Picioarele fetei se bâlbâiau inegal pe pietrele unsuroase. Lovi cu șoldul o pubelă zincată, și câteva pachete de mărunțaie învelite în ziare căzură ca niște uriași muguri de junglă cărnoși.

– TRECI DRACU-NAPOI AICEA IMEDIAT BEVVIE! ACUMA VREAU SĂ ZIC! N-O FACE SĂ FIE MAI RĂU DECÂT E ORICUM FATO!

Doi bărbați lâncezeau în poarta de încărcare de la „Kirshner Packing Works", molfăind sandvișuri groase, cu sufertașele deschise la îndemână.

– Dăduși de belea, fetițo, spuse moale unul dintre ei. Se pare c-o iei peste bot de la tac-tu.

Celălalt râse.

Marsh se apropia. Îi auzea tropăitul tunător și respirația greoaie la un pas în urma ei; privind spre dreapta putea vedea aripa neagră a umbrei zburând peste gardul înalt de scânduri de acolo.

Apoi bărbatul răcni de furie și surpriză când pământul îi fugi de sub picioare și se prăbuși pe caldarâm. Se ridică într-o clipă, fără a mai răcni vorbe, ci doar mugindu-și furia incoerentă în timp ce oamenii din ușă râdeau și se băteau pe spate.

Aleea coti la stânga... iar Beverly frână patinând, cu gura căscată a dezgust. O mașină de gunoieri a municipalității era parcată în gura aleii. Nici zece centimetri de spațiu liber nu rămăsese de fiecare parte. Motorul torcea alene. Pe sub sunetul acesta abia audibil putea auzi murmurul conversației din cabină. Alții în pauza de masă. Nu mai erau decât trei

sau patru minute până la amiază; curând ceasul tribunalului avea să înceapă să anunțe ora.

Îl auzea venind din nou, apropiindu-se. Se aruncă la pământ și se târî sub mașina de gunoi, folosindu-și coatele și genunchii răniți. Duhoarea gazelor de eșapament și carburant Diesel amestecată cu mirosul de carne stricată o făcea să simtă o greață amețitoare. Într-un fel, ușurința deplasării era și mai rea: luneca pe o peliculă de mâzgă și zeamă de gunoaie. Continuă să înainteze, iar la un moment dat se ridică prea sus de pe pietre, astfel că spatele îi veni în contact cu țeava fierbinte de eșapament a camionului. Trebui să-și muște limba ca să nu țipe.

– Beverly? Ești acolo dedesubt?

Fiecare cuvânt se despărțea de cel anterior printr-o gâfâială sufocată. Se uită înapoi și-i întâlni ochii când se aplecă să privească sub mașină.

– Lasă-mă-n... pace! îngăimă ea.

– *Cățea*, replică el cu voce groasă, înecată de flegmă.

Se trânti pe burtă, zăngănindu-și cheile, și începu să se târască după ea, aplicând o grotescă mișcare de înot ca să avanseze.

Beverly se trase cu unghiile de sub cabina camionului, apucă unul dintre cauciucurile enorme – degetele i se încârligară într-un șănțuleț până la a doua falangă – și se săltă în picioare. Își izbi noada de bara din față a mașinii gunoierilor, iar apoi o luă din nou la fugă, acum îndreptându-se spre Up-Mile Hill, cu bluza și blugii mânjiți de clisă și puțind îngrozitor. Privi în urmă și văzu mâinile și brațele pistruiate ale tatălui ei apărând de sub cabina gunoierilor aidoma ghearelor unui monstru imaginar de sub patul copilăriei.

Iute, fără să se gândească aproape deloc, săgetă printre „Feldman's Storage" și „Tracker Brothers' Annex". Acest pasaj, prea strâmt ca să poată fi numit fie și alee, era plin cu lăzi sparte, buruieni, floarea-soarelui și, firește, alte gunoaie. Beverly plonjă după o stivă de lăzi și se piti acolo. Peste câteva clipe își văzu tatăl trecând prin dreptul pasajului, în sus spre colină.

Beverly se ridică și o luă repede spre capătul opus al strâmtorii. Acolo se găsea un gard de plasă metalică. Se cățără ca o maimuță până în vârf, trecu peste el și-și croi drum pe partea cealaltă. Acum se afla pe proprietatea Seminarului Teologic Derry. Fugi peste gazonul dosnic tuns scurt și pe după latura clădirii. Înăuntru cineva cânta o piesă clasică la orgă. Notele păreau să-și graveze personalitatea calmă și plăcută în văzduhul încremenit.

Între Seminar și Kansas Street era un gard viu înalt. Privi pe furiș prin el și își văzu tatăl pe partea opusă a străzii, suflând greu, cu pete de transpirație întunecându-i cămașa la subsuori. Se uita în jur, cu mâinile-n șolduri. Inelul cu chei îi scânteia viu în soare.

Beverly îl urmări, respirând și ea cu greutate, cu inima bătându-i în gât repede ca a unui iepuraș. Îi era foarte sete, și mirosul fiert al propriului său trup o dezgusta. *Dacă aș fi desenată într-o revistă,* se gândi ea distrată, *din mine s-ar înălța toate liniile alea de putoare ondulate.*

Tatăl ei traversă încet pe partea cu Seminarul.

Lui Beverly i se opri respirația.

Te rog, Doamne, nu mai pot să fug. Ajută-mă, Doamne. Nu-l lăsa să mă găsească.

Al Marsh porni încet pe trotuar, drept pe lângă locul unde fiica sa stătea chircită de cealaltă parte a gardului viu.

Sfinte Doamne, fă să nu-mi simtă mirosul!

Nu i-l simți – poate pentru că, după o tumbă pe alee și târâșul pe sub mașina de gunoi, Al însuși mirosea la fel de rău ca și ea. Își urmă drumul. Fata îl privi cum se înapoia în josul Colinei Up-Mile până nu-l mai văzu.

Beverly se ridică încet. Hainele îi erau acoperite cu gunoi, avea fața murdară, o durea spatele acolo unde și-l arsese de țeava de eșapament a mașinii de gunoi. Aceste lucruri fizice păleau înaintea vâltorii confuze a gândurilor – simțea că navigase până dincolo de marginea lumii, și nici unul dintre sistemele normale de comportament nu părea să se mai poată aplica. Nici nu-și putea închipui că s-ar mai duce acasă; dar nu-și putea închipui nici că *nu* se va mai duce acasă. Își sfidase tatăl, îl *sfidase*...

Trebui să alunge acest gând pentru că o făcea să se simtă slabă și tremurătoare, îi făcea rău la stomac. Își iubea tatăl. Nu spunea oare una din cele Zece Porunci „Cinstește-i pe tatăl și pe mama ta ca să ai zile pe Pământ"? Ba da. Dar nu fusese el-însuși. Nu fusese tatăl ei. Fusese de fapt cineva cu totul diferit. Un impostor. Monstrul...

Deodată o luă cu frig când o întrebare cumplită îi trecu prin minte: li se întâmpla același lucru și celorlalți? Sau altceva asemănător? Trebuia să-i prevină. Răniseră Monstrul, și poate acum el lua măsuri ca să se asigure că nu-l vor mai răni niciodată. Și, într-adevăr, unde în altă parte s-ar fi putut duce? Ei erau singurii prieteni pe care-i avea. Bill. Bill va fi știind ce e de făcut. Bill îi va spune ce să facă, Bill va ști ce urmează să facă.

Se opri în locul unde aleea Seminarului se întâlnea cu trotuarul Străzii Kansas și aruncă o privire pe după gard. Tatăl ei plecase de-a

binelea. Coti la dreapta și o luă pe Kansas Street spre Maidan. Probabil că nici unul dintre ei nu era acolo chiar în acel moment; erau desigur acasă, luându-și prânzul. Dar se vor întoarce. Între timp putea coborî în clubul răcoros, încercând să-și recapete o oarecare stăpânire de sine. Va lăsa ferestruica larg deschisă, astfel ca să se bucure de puțin soare, și poate chiar va reuși să doarmă. Trupul său obosit și mintea suprasolicitată tresăriră cu nerăbdare la acest gând. Somnul, da, ăsta ar fi un lucru bun.

Își lăsă capul în piept când trecu pe lângă ultimul grup de case, înainte ca terenul să devină prea abrupt pentru construcții și să coboare spre Maidan – Maidanul unde, cât i-ar fi părut de incredibil, pândise și spionase tatăl ei.

Cu siguranță, nu auzea pașii din urma ei. Băieții de acolo făceau mari eforturi să păstreze liniștea. Mai fuseseră întrecuți la fugă; nu aveau de gând să se mai lase întrecuți. Se apropiau tot mai mult și mai mult de ea, pășind neauziți ca pisicile. Belch și Victor rânjeau, dar chipul lui Henry era lipsit de expresie, și totuși serios. Avea părul nepieptănat și încâlcit. Ochii-i erau la fel de nefocalizați cum fuseseră cei ai lui Al Marsh în apartament. Ținea un deget murdar apăsat pe buze în gestul de *șșșt* în timp ce reduceau distanța de douăzeci de metri la cincisprezece metri, apoi la zece.

De-a lungul acelei veri, Henry se balansase încontinuu deasupra unui abis mintal, pășind pe o punte care se îngusta din ce în ce mai tare. În ziua când îi permisese lui Patrick Hockstetter să-l mângâie, puntea aceea se strâmtase până ajunsese o simplă frânghie. Frânghia plesnise azi-dimineață. Ieșise în curte, gol cu excepția chiloților zdrențuiți și îngălbeniți, și ridicase privirea spre cer. Fantoma lunii din noaptea trecută încă mai stăruia acolo, și în timp ce o privea luna se preschimbase deodată într-un cap rânjit de mort. Henry căzuse în genunchi la vederea acelui chip, exaltat de spaimă și bucurie. Voci fantomatice veneau din lună. Vocile se schimbau, uneori păreau să se contopească într-o bolboroseală slabă, aproape neinteligibilă... Dar el simțea adevărul, și anume că pur și simplu toate acele voci erau o singură voce, o singură inteligență. Vocea îi spunea să-i găsească pe Belch și Victor și să fie la colțul Kansas Street cu Costello Avenue pe la prânz. Va ști el ce să facă atunci, îi mai spuse vocea. Nici nu încăpea îndoială, fofoloanca apăruse țopăind pe trotuar. Așteptă să audă ce-i va spune vocea să facă mai departe. Răspunsul sosi în timp ce continuau să reducă din distanță. Vocea se auzi nu din lună, ci de sub grătarul canalului pe lângă care treceau. Era joasă, dar clară. Belch și Victor priviră buimaci spre grilaj, aproape hipnotizați, apoi din nou spre Beverly.

Omorâți-o, spuse vocea din canal.

Henry Bowers băgă mâna în buzunar și scoase un instrument subțire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitație de fildeș pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d'art*. Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări prin fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă. Grăbi puțin pasul. Victor și Belch, încă năuci, măriră pasul ca să se țină în rând cu el.

Beverly nu-i *auzi*; nu asta o făcu să privească înapoi în timp ce Henry Bowers se apropia. Cu genunchii flexați, furișat, cu fața înghețată într-un rânjet, Henry era silențios ca un indian. Nu; era pur și simplu o senzație, prea limpede și directă și puternică pentru a fi negată, de-a

3

Biblioteca Publică Derry / 1.55 dimineața

fi privit.

Mike Hanlon lăsă stiloul deoparte și privi prin castronul inversat, umbros, al sălii principale. Văzu insule de lumină aruncate de globurile suspendate; văzu cărți pierzându-se în penumbră; văzu scările de fier urcând în grațioasele lor spirale cu împletituri până la rafturi. Nu văzu nimic nelalocul său.

Și totuși nu credea că e singur acolo. Nu mai credea.

După plecarea celorlalți, Mike făcuse curat cu o grijă care pur și simplu îi stătea în obicei. Era pe pilot automat, cu mintea la un milion de kilometri – și douăzeci și șapte de ani – distanță. Goli scrumierele, aruncă sticlele de băutură goale (așternând peste ele un strat de gunoi ca să nu o șocheze pe Carole), iar cutiile recuperabile le puse într-un coș aflat în spatele biroului său. Apoi luă mătura și înlătură cioburile sticlei de gin pe care o spărsese Eddie.

După ce termină de curățat masa, trecu în Sala Periodicelor și strânse revistele risipite. În timp ce făcea aceste treburi simple, creierul său cernu poveștile pe care le spuseseră – concentrându-se cel mai mult poate pe ceea ce rămăsese nerostit. Credeau că-și aminteau totul; bănuia că Bill și Beverly aproape-și aminteau totul. Dar mai erau și altele. Aveau să le vină în minte... dacă Monstrul le lăsa timp pentru asta. În 1958 nu avuseseră șansa vreunei pregătiri. Vorbiseră la nesfârșit – cu discursurile întrerupte doar de bătaia cu pietre și acel unic act de eroism în grup pe Neibolt Street 29 – și poate, în ultimă instanță, nici nu făcuseră mai mult

decât să vorbească. Se ivise apoi ziua de 14 august, iar Henry și amicii săi pur și simplu îi goniseră în canalizare.

Poate trebuia să le fi spus, reflectă el, punând ultimele reviste la locurile lor. Dar ceva se opunea cu tărie ideii – vocea Țestoasei, presupunea. Poate că asta făcea parte din toată povestea; poate și acea senzație de ciclicitate făcea parte din ea. Poate că acel ultim act avea să se repete și el, într-un mod actualizat. Pusese bine lanternele și căștile de mineri, pentru a doua zi; avea planurile rețelelor de canalizare din Derry rulate ordonat și prinse în benzi de cauciuc, în aceeași debara. Dar, când erau mici, toate vorbele și planurile lor, pe jumătate coapte sau altminteri, nu duseseră în ultimă instanță la nimic; până la urmă, fuseseră pur și simplu mânați în canale, azvârliți în confruntarea ce urmase. Avea să se întâmple din nou același lucru? Credința și puterea, căpătase el convingere, erau interșanjabile. Oare adevărul final era și mai simplu de atât? Acela că nici un act de credință nu era posibil până nu erai împins brutal în miezul urlând al lucrurilor, ca un copil nou-născut prăbușindu-se fără parașută din pântecele mamei? O-dată ce cădeai, erai forțat să crezi în parașută, spre a o face să existe, nu-i așa? A trage inelul în cădere îți devenea declarația finală asupra subiectului, într-un fel sau altul.

Isuse Cristoase, ăsta-i Fulton Sheen jucat de-un negru, își spuse Mike și râse puțintel.

Făcea curățenie, ordine, își gândea gândurile, în vreme ce o altă parte a creierului lui se aștepta ca sfârșind să se simtă destul de obosit pentru a se duce acasă ca să apuce câteva ore de somn. Dar, când în fine termină, constată că avea ochii tot cât cepele. Așa că se duse în unicul sector închis din spatele biroului său, descuie poarta de sârmă cu o cheie de pe inel și intră. Acest sector, presupus protejat de foc când ușa metalică era închisă și încuiată, conținea edițiile valoroase ale bibliotecii, cărți semnate de scriitori morți demult (printre exemplarele cu autograf se numărau *Moby Dick* și *Leaves of Grass* de Whitman), materiale istorice legate de oraș, și hârtiile personale ale câtorva dintre puținii scriitori care trăiseră și lucraseră în Derry. Mike spera ca, dacă totul se va sfârși cu bine, să-l convingă pe Bill să-și lase manuscrisele în Biblioteca Publică Derry. Pășind prin al treilea culoar al secției, pe sub becurile cu abajur de tablă, simțind mirosurile familiare de mucegai, praf și scorțișoară ale bibliotecii, își spuse: *Când voi muri, sper să mă duc cu o fișă pentru bibliotecă într-o mână și o ștampilă DEPĂȘIT TERMENUL în cealaltă. Mă rog, poate că există și morți mai rele ca asta.*

Se opri la jumătatea celui de-al treilea culoar. Caietul său stenografic cu colțurile foilor îndoite, care conținea notele relatărilor despre

Derry și propriile sale rătăciri tulburi, era vârât între *Old Derry-Town* a lui Fricke și *History of Derry* de Michaud. Împinse caietul atât de mult, încât era aproape invizibil. Nimeni n-ar fi dat de el decât dacă-l căuta anume.

Mike îl luă și reveni la masa unde își ținuseră întrunirea, oprindu-se să stingă luminile din raionul închis și să încuie la loc poarta de sârmă. Se așeză și răsfoi paginile pe care le scrisese, gândindu-se ce depoziție stranie și oloagă era: parte istorie, parte scandal, parte jurnal, parte confesiune. Nu mai înregistrase nici o consemnare din data de 6 aprilie. *Trebuie să-mi iau curând un caiet nou,* își spuse, frunzărind puținele foi albe ce mai rămăseseră. Amuzat, se gândi o clipă la prima ciornă a Margaretei Mitchell pentru *Pe aripile vântului*, scrisă îndelung în teancuri, teancuri și teancuri de caiete pentru compuneri școlare. Apoi scoase capacul stiloului și scrise *31 mai*, cu două rânduri mai jos de sfârșitul ultimei note. Se opri, privind vag prin biblioteca goală, apoi se apucă să scrie despre toate cele întâmplate în ultimele trei zile, începând cu apelul său telefonic adresat lui Stanley Uris.

Scrise liniștit timp de cincisprezece minute, iar după aceea concentrarea începu să i se destrame. Se oprea din ce în ce mai des. Imaginea capului retezat al lui Stan Uris descoperit în frigider încerca să-i ocupe mintea, capul însângerat al lui Stan, cu gura căscată și plină de pene, căzând din frigider și rostogolindu-se pe dușumea spre el. O izgoni cu un efort și își reluă scrisul. Peste cinci minute sări în picioare și privi în jur, convins că va vedea capul venind de-a dura peste vechile dale negre-și-roșii ale planșeului principal, cu ochii la fel de sticloși și avizi precum cei ai unui cerb împăiat.

Nu era nimic. Nici un cap, nici un sunet, doar toba înfundată a propriei lui inimi.

Tre' să-ți vii-n fire, Mikey. Ai luat-o razna, asta-i tot. Nimic altceva.

Dar vocea aceasta lucidă nu-i era de nici un folos. Cuvintele începură să se îndepărteze de el, gândurile păreau să bată frenetic din aripi zdrențuite exact acolo unde nu le mai ajungea. Simțea o apăsare în ceafă, din ce în ce mai dureroasă.

Cineva se holba la el.

Lăsă stiloul jos și se ridică de la masă.

– E cineva aici? strigă el, iar vocea își împrăștie ecoul prin rotondă, făcându-l să tresară; își linse buzele și încercă încă o dată: Bill?... Ben?

Bill-ill-ill... Ben-en-en...

Deodată Mike trase concluzia că dorea să fie acasă. Pur și simplu avea să-și ia caietul cu el. Întinse mâna după acesta... Și auzi un pas slab, târșâit.

Ridică din nou privirea. Bălțoace de lumină încercuite de lagune tot mai adânci de umbră. Nimic altceva... Cel puțin nimic vizibil. Aștepta, cu inima bătându-i tare, iepuraș prins în capcană.

Pasul se auzi iar, și de astă dată își dădu seama de unde vine. Pasajul vitrat ce făcea legătura între biblioteca adulților și Biblioteca de Copii. Acolo. Cineva. Ceva.

Mișcându-se fără zgomot, Mike traversă încăperea până la biroul de înregistrări. Ușile duble ce duceau în culoarul cu geamuri erau ținute deschise cu niște bucăți de lemn. Putea vedea ceva asemănător unor picioare, și cu bruscă oroare ce-i aduse apă în genunchi și gelatină în gânduri se întrebă dacă nu cumva Stan venise la urma urmei, dacă Stan avea poate să iasă din umbre cu enciclopedia sa ornitologică într-o mână, fața albă, buzele vinete, încheieturile mâinilor și antebrațele spintecate. *Până la urmă am venit,* va rosti Stan. *Mi-a luat ceva timp fiindcă a trebuit să ies din mormânt, dar până la urmă am venit...*

Se auzi încă un pas, iar acum Mike era sigur că vede o pereche de pantofi – pantofi și manșetele unor pantaloni de doc zdrențuiți. Fâșii albastre decolorate atârnau peste gleznele fără ciorapi. Și, în întuneric, la aproape doi metri deasupra acelor glezne, văzu scânteierea unor ochi.

Apucă pe bâjbâite marginea biroului semicircular și pipăi latura opusă fără a-și lua privirea de la acei ochi. Degetele lui simțiră colțul de lemn al unei cutiuțe – fișele de cărți întârziate. O cutiuță și mai mică – agrafe de prins hârtia și banderole de cauciuc. Atinse un obiect din metal și îl apucă. Era un *coupe-papier* cu cuvintele DOAMNE AJUTĂ întipărite pe mâner. Îl primise prin poștă de la Grace Baptist Church în cadrul unei campanii de colectare de fonduri. Mike nu mai participase la slujbe de cincisprezece ani, dar Grace Baptist fusese biserica mamei lui și le trimisese cinci dolari pe care nu și-i putea permite cu adevărat. Intenționase să arunce cuțitul de tăiat hârtie, dar acesta rămăsese aici, în mijlocul dezordinii de pe partea sa de birou (partea lui Carole era întotdeauna curată) până acum.

Îl strânse cu putere și privi cu ochii ieșiți din orbite de-a lungul holului întunecos.

Urmă încă un pas... Și încă unul. Acum pantalonii jerpeliți de doc erau vizibili până la genunchi. Putea vedea silueta căreia îi aparțineau acele gambe: uriașă, mătăhăloasă. Umerii erau rotunjiți. Se zărea o părere de păr zbârlit. Figura era ca de maimuță.

– Cine ești?

Umbra stătea acolo, contemplându-l.

Deși tot speriat, Mike trecuse peste ideea paralizantă că ar fi putut fi Stan Uris, revenit din mormânt, chemat înapoi de cicatricele din palme, vreun magnetism nelumesc aducându-l înapoi ca pe un zombi dintr-un film de groază. Indiferent cine era, nu era Stan Uris, care se oprise din creștere la un metru și cincizeci și cinci.

Arătarea mai făcu un pas, iar acum lumina globului cel mai apropiat de pasaj căzu pe găicile pantalonilor.

Deodată Mike știu. Chiar înainte ca umbra să vorbească, știu.

– Salut, cioroiu', spuse umbra. Dădușiu cu pietre-n careva? Vrei să știi cin' ți-a futut câinele?

Silueta mai făcu un pas în față și lumina scăldă chipul lui Henry Bowers. Se îngrășase, se fleșcăise; pielea avea o nuanță nesănătoasă ca de ceară; obrajii deveniseră niște cărnuri atârnânde presărate cu țepi, aproape tot atâția albi câți și negri. Linii unduitoare – trei la număr – erau săpate în stânjenul frunții, deasupra sprâncenelor stufoase. Alte dâre formau paranteze la colțurile gurii cu buze pline. Ochii erau mici și răi înăuntrul unor pungi de piele decolorată – injectați și goi de orice gând. Era fața unui om împins într-o bătrânețe prematură, un om de treizeci și nouă de ani mergând pe șaptezeci și trei. Dar mai era și fața unui băiat de doisprezece ani. Hainele lui Henry erau încă înverzite de tufișurile în ascunzătoarea cărora își petrecuse ziua.

– Nu zici săru' mâna, negrotei? întrebă Henry.

– Salut, Henry.

Îi trecu vag prin minte că în ultimele două zile nu mai ascultase radioul, nici măcar ziarul nu-l citise, ceea ce era pentru el un veritabil ritual. Cu atâtea câte se întâmplaseră. Cu atâtea treburi.

Cu atât mai rău.

Henry ieși din coridorul ce unea Biblioteca pentru Copii cu cea a adulților și se opri acolo, privind la Mike cu ochii săi porcini. Buzele i se despărțiră într-un rânjet indescriptibil, dezvelind dinți stricați.

– Voci. Auzi vreodată voci, negroteiule?

– Ce voci sunt acelea, Henry?

Duse ambele mâini la spate, ca un școlar chemat să recite, și mută cuțitașul din mâna stângă în dreapta. Pendula, donată de Horst Mueller în 1923, ticăia solemn secundele în iazul neted al tăcerii din bibliotecă.

– Din lună, spuse Henry; băgă o mână în buzunar. Veneau din lună. Droaie de voci.

Tăcu, se încruntă ușor, apoi scutură din cap.

– Droaie, da' de fapt numa' una. Vocea lu' *Monstru.*

– L-ai văzut pe Monstru, Henry?

– *Mda,* făcu Henry. Frankenstein. I-a smuls lu' Victor capu'. Să-l fi auzit. A scos un zgomot ca un fermoar mare care-l desfaci. Pe urmă s-a luat de Belch. Belch s-a luptat cu el.

– Zău?

– *Mda.* Așa am putut să scap.

– L-ai lăsat să moară.

– *Nu zice asta!*

Obrajii lui Henry se aprinseră într-un roșu de foc. Făcu doi pași înainte. Cu cât se îndepărta mai mult de cordonul ce lega Biblioteca pentru Copii cu cea de adulți, cu atât îi părea mai tânăr lui Mike. Văzu aceeași veche răutate pe chipul lui Henry, dar mai văzu la fel de clar și altceva: copilul crescut de Butch Bowers cel nebun pe pământul unei ferme rodnice, care de-a lungul anilor ajunsese o ruină jalnică.

– *Nu zice asta! Că mă omora și pe mine!*

– Pe noi nu ne-a omorât.

Ochii lui Henry lucirăcu haz rânced.

– Nu încă. Da' o să. Doar dacă-l mai las eu pe v'unu' din voi întreg să pună Monstrul laba pe el.

Scoase mâna din buzunar. Ținea în ea un instrument subțire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitație de fildeș pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d' art.* Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări din fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă și grăbi puțin pasul spre biroul de înregistrări.

– Uite ce-am găsit, spuse el. Am știut unde să caut.

În mod obscen, o pleoapă tivită cu roșu căzu, făcând cu ochiul.

– Omu' din lună mi-a spus.

Henry își arătă din nou dinții.

– M-ascunsei azi. Seara am făcut un stop. Un moș. I-am dat una. L-omorâi, cre' că. Mașina am băgat-o-n șanț la Newport. Chiar după marginea la Derry, auzii o voce. M-am uitat într-un canal. Acolo era bulendrele-ăstea. Și cuțitu'. Vechiu' meu cuțit.

– Uiți ceva, Henry.

Henry, rânjind, clătină doar din cap.

– Noi am scăpat, și ai scăpat și tu. Dacă Monstrul ne vrea pe noi, și pe tine te vrea.

– Ba nu.

– Ba cred că da. I-oți fi făcut nătângii de voi treaba, dar Monstrul nu prea avea favoriți, este? Le-a făcut de petrecanie ambilor prieteni ai tăi, și-n timp ce Belch se lupta cu el, tu ai scăpat. Dar acum te-ai întors. Cred că și tu faci parte din treaba neterminată a Monstrului, Henry. Zău că așa cred.

– Ba nu!

– Poate că pe Frankenstein ai să-l vezi. Sau vârcolacul? Un vampir? Clovnul? Sau, Henry! *Poate chiar ai să-l vezi pe Monstru cum arată*, Henry. Noi l-am văzut. Vrei să-ți spun? Vrei să-ți...

– Să-ți ții gura! răcni Henry, și se aruncă asupra lui Mike.

Mike păși în lături și întinse un picior. Henry se împiedică de el și căzu lunecând peste dalele lustruite de pași ca o bilă de popice. Se lovi cu capul de piciorul mesei unde stătuseră mai devreme în acea seară Păguboșii, spunându-și poveștile. Fu năucit; un moment, pumnalul îi atârna moale în mână.

Mike se repezi la el, se repezi la cuțit. În clipa aceea i-ar fi putut face de petrecanie lui Henry; i-ar fi fost posibil să înfigă *coupe-papier*-ul DOAMNE AJUTĂ sosit prin poștă de la biserica mamei sale în ceafa lui Henry, și apoi să cheme poliția. Ar fi urmat o anume cantitate de aiureli oficiale, dar nu prea multe – nu în Derry, unde asemenea evenimente ciudate și violente nu erau cu totul ieșite din comun.

Ceea ce-l opri fu pătrunderea faptului, aproape prea fulgerătoare pentru a fi și conștientă, că dacă-l ucidea pe Henry ar fi îndeplinit voința Monstrului, la fel de sigur pe cât era că și Henry i-o îndeplinea dacă-l omora pe Mike. Și încă ceva: cealaltă expresie pe care o văzuse pe chipul lui Henry, privirea obosită și mirată a copilului folosit în scopuri rele, care fusese trimis pe-o cărare otrăvită într-un scop necunoscut. Henry crescuse în perimetrul contaminat al minții lui Butch Bowers; cu siguranță că aparținuse Monstrului încă dinainte de a-i bănui măcar existența.

Așa că, în loc să împlânte cuțitul în gâtul vulnerabil al lui Henry, căzu în genunchi și înșfăcă pumnalul. I se răsuci în mână – aparent pradă unei voințe proprii – și degetele se strânseră pe tăiș. Nu simți nici o durere imediată; doar sânge roșu curgând pe primele trei degete ale mâinii drepte, peste cicatricele din palmă.

Se retrase. Henry se rostogoli și apucă iar cuțitul. Mike se ridică în genunchi și cei doi se confruntară astfel, sângerând fiecare: degetele lui Mike, nasul lui Henry. Henry scutură capul făcând să zboare stropi roșii în întuneric.

– Te credeai dăștept! strigă el răgușit. Fătălău futut, asta ești! Puteam să ne batem într-o luptă cinstită!

– Lasă cuțitul jos, Henry, spuse calm Mike. O să chem poliția. Au să vină să te ia și te vor duce înapoi la Juniper Hill. Departe de Derry. În siguranță.

Henry încercă să vorbească și nu putu. Nu-i putea spune jegului ăluia scârbos că nu va fi în siguranță nici la Juniper Hill, nici la Los Angeles, nici în pădurile tropicale din Timbuktu. Mai devreme sau mai târziu avea să răsară luna, albă ca osul și rece ca zăpada, iar vocile fantomatice vor începe, și fața lunii se va preface în fața Monstrului, bălmăjind, râzând și poruncind. Își înghiți sângele gros și uleios.

– Niciodat' n-ai luptat corect!

– Da' tu? întrebă Mike.

– Băi negroteicioroiepuroidejunglăommaimuță*sconcs*! zbieră Henry și sări din nou la Mike.

Bibliotecarul se retrase pentru a evita atacul orbit de ușă și stânci, își pierdu echilibrul și căzu pe spate cu brațele desfăcute. Henry se lovi din nou de masă, ricoșă, se răsuci și-l apucă pe Mike de braț. Mike abătu lateral cuțitul de tăiat hârtie și îl simți înfigându-se adânc în brațul lui Henry. Henry urlă dar, în loc să-i dea drumul, strânse și mai tare. Se trase spre Mike, cu părul în ochi, sângerând peste buzele groase din nasul rupt.

Mike încercă să-și proptească un picior în coastele lui Henry și să-l împingă de lângă el. Henry repezi stiletul într-un arc lucitor. Acesta intră cu toți cei cincisprezece centimetri ai săi în coapsa lui Mike. Pătrunse fără efort, ca într-o bucată moale de unt. Îl smulse iar, șiroind de sânge, iar Mike, cu un țipăt de durere și efort, reuși să-l împingă la o parte.

Se chinui să se ridice în picioare, dar Henry se sculă mai repede, iar Mike abia reuși să-i evite următorul atac sălbatic. Simțea sângele curgându-i pe picior în șuvoaie, umplându-i mocasinul. *Mi-a tăiat artera femurală. Isuse, m-a rănit rău. Peste tot numai sânge. Sânge pe jos. Pantofii nu-mi mai sunt buni de nimic, căca-m-aș, abia acu' două luni i-am cumpărat...*

Henry se repezi din nou, gâfâind și pufnind ca un bivol în călduri. Mike eschivă împleticit și lovi iar cu *coupe-papier*-ul. Sfâșie cămașa zdrențuită a lui Henry și-i făcu o tăietură adâncă peste coaste. Henry mârâi, când Mike îl împinse din nou mai încolo.

– *Negrotei pungaș!* se văicări el. *Uite ce mi-ai făcut!*

– Aruncă pumnalul, Henry, replică Mike.

Din spatele lor se auzi un țăcănit. Henry privi... Și urlă cu groază pură, plesnindu-și obrajii cu mâinile ca o domnișoară bătrână ofuscată.

Privirea lui Mike zvâcni spre birou. Auzi un pocnet sonor și vibrant, și de după birou sări capul lui Stan Uris. Avea un arc însurubat în gâtul retezat, picurând sânge. Fața îi era lividă de fard. Pe fiecare obraz lucea câte un bujor bolnăvicios. Pompoane portocalii uriașe înfloreau acolo unde-i fuseseră ochii. Acest grotesc *drăcușor-Stan-hopa-Mitică* se bălăbănea înainte și înapoi în vârful arcului ca o floarea-soarelui gigantică de lângă casa de pe Neibolt Street. Gura i se deschise și o voce scârțâită, hohotitoare, începu să cânte:

– *Omoară-l, Henry! Omoară cioroiul, omoară maimuțoiul, omoară-l, omoară-l, OMOARĂ-L!*

Mike se răsuci înapoi spre Henry, dându-și seama cu silă că fusese păcălit și întrebându-se vag al cui cap îl văzuse Henry în capătul arcului. Al lui Stan? Al lui Victor Criss? Al tatălui său, poate?

Henry chirăi și se năpusti asupra lui Mike, cu cuțitul lovind repetat ca acul unei mașini de cusut.

– *Haaa, cioroi borât!* urla Henry. *Haaa, cioroi borât! Haaa, cioroi borât!*

Mike se retrase, iar piciorul pe care i-l împunsese Henry se îndoi sub el aproape de îndată, prăvălindu-l pe pardoseală. Abia dacă mai simțea ceva cu piciorul acela. Privind în jos, văzu că pantalonii săi crem erau acum colorați într-un roșu-aprins.

Lama lui Henry îi fulgeră pe dinaintea nasului.

Mike împunse cu cuțitul său DOAMNE AJUTĂ în timp ce Henry se răsucea să-și ia din nou avânt. Henry se înfipse în el ca un gândac într-un ac. Sânge cald scăldă mâna lui Mike. Se auzi un mic trosnet și, când trase mâna înapoi, mai avea în ea doar jumătate din cuțitul de tăiat hârtie. Restul se vedea împlântat în stomacul lui Henry.

– *Haaa! Cioroi borât!* răcni Henry, trântindu-și o mână peste ciotul tăișului ieșit în afară.

Sângele îi șiroia printre degete. Privi la el cu ochi ieșiți din cap, neîncrezători. Capul chițcăia și râdea. Mike, simțindu-se îngrețoșat și buimăcit, privi înapoi la el și văzu că era capul lui Belch Huggins, dop uman de sticlă de șampanie purtând o șapcă a echipei de baseball New York Yankees întoarsă invers. Gemu, iar geamătul se auzi ca de departe, reverberat în propriile-i urechi. Era conștient că ședea într-o baltă de sânge cald. *Dacă nu-mi strâng piciorul cu ceva, o să mor.*

– *Haaaaaaaaah! Cioooooooroooo!* urlă Henry.

Încă ținându-și burta sângerândă cu o mână și cuțitul cu cealaltă, se îndepărtă clătinat spre ușile bibliotecii. Se balansa ca un om beat dintr-o parte în alta, înaintând prin sala principală, cu ecourile ei, ca o

bilă într-un joc electronic. Lovi unul dintre scaunele ușoare și-l răsturnă. Mâna sa dibuindă împrăștie pe jos un teanc de ziare. Ajunse la ușă, deschise una și pieri în noapte.

Mintea lui Mike se înceţoșa acum cu repeziciune. Bâjbâia la catarama curelei, cu degete pe care abia și le mai simțea. Într-un târziu o descheie și reuși să și-o scoată din găici. O petrecu împrejurul coapsei rănite chiar sub șold și o strânse cu putere. Ținând-o cu o mână, începu să se târască spre biroul de circulație a cărților. Acolo era telefonul. Nu știa sigur cum avea să ajungă la el, dar deocamdată nu conta. Șmecheria era doar să parcurgă distanța. Lumea se unduia tulbure, tot mai palidă după valuri cenușii. Scoase limba și și-o mușcă sălbatic. Durerea pe care o simți imediat era teribilă. I se limpezi din nou vederea. Deveni conștient că încă mai ținea în mână plăselele rupte ale *coupe-papier*-ului și le aruncă. Iată în fine biroul, înalt cât Everestul.

Mike își trase sub el piciorul nevătămat și împinse în sus, agățându-se de marginea mesei cu mâna care nu ținea cureaua strânsă. Gura-i era trasă în jos într-o grimasă tremurătoare, ochii întredeschiși. Într-un târziu izbuti să se ridice complet. Rămase așa, ca un stârc, și trase telefonul spre el. Pe o latură a acestuia erau lipite trei numere: pompierii, poliția și spitalul. Cu un deget tremurând, ce părea a fi la cel puțin zece kilometri distanță, Mike formă numărul spitalului: 555-3711. Închise ochii când telefonul începu să sune... După care și-i deschise larg, auzind că răspunde vocea Clovnului Pennywise.

– Sal'tare negroteiule! țipă Pennywise și zbieră un hohot tăios ca sticla spartă în urechea lui Mike. Ce mai zici? Ce 'ci? Cred c-ai murit, tu ce crezi? Cred că Henry ți-a făcut bucata! Vrei un balon, Mikey? Vrei un balon? Ce mai 'ci? Hai noroc!

Ochii lui Mike se întoarseră spre cadranul pendulei, ceasul de la Mueller, și văzu fără nici o surprindere că fusese înlocuit de fața tatălui său, pământie și scofâlcită de cancer. Ochii erau dați peste cap, arătându-și numai albul bulbucat. Deodată tatăl său scoase limba și ceasul începu să bată.

Mike scăpă din mână marginea biroului. Se legănă un moment pe piciorul teafăr și căzu iarăși. Receptorul se bălăngănea înaintea lui la capătul firului ca ceasul unui hipnotizator. Acum îi devenea tot mai greu să țină de curea.

– Hai noroace, Amos! țipă voios Pennywise din receptorul ce se balansa. Aciia-i Regele Pește! Io mi-s Regele Pește-n Derry, oricum ți-o trag, și *aista*-i adevărul. Tu ce crezi, băiatu'?

– Dacă e cineva la telefon, horcăi Mike, o voce reală dincolo de cea pe care o aud, vă rog, ajutați-mă. Numele meu e Michael Hanlon și sunt la Biblioteca Publică Derry. Sângerez de moarte. Dacă mă auziți, eu nu vă pot auzi. Nu mi se dă voie să vă aud. Dacă sunteți acolo, vă rog, grăbiți-vă.

Zăcea pe o parte, trăgându-și picioarele în sus, ghemuit ca un făt în uterul mamei. Petrecu încă de două ori cureaua împrejurul mâinii drepte și o ținu strânsă, în timp ce lumea se îndepărta în derivă printre norii cenușii, ca de bumbac, ca niște baloane.

– Hai noroace? zbiera Pennywise din receptorul ce spânzura legănându-se. Hai noroc, băi cioroi! Hai

4

Kansas Street / 12.20 după-amiaza

... noroace, aruncă Henry Bowers. Pizdulicea ce-ți mai face?

Beverly reacționă instantaneu, întorcându-se s-o ia la fugă. Era o reacție mai rapidă decât se așteptase oricare dintre ei. Ar fi putut chiar să ia un start bun... Dacă nu era părul. Henry o prinse de pletele lungi și o trase înapoi. Îi rânji în față. Respirația-i era grea, fierbinte și puturoasă.

– Ce mai 'ci? o întrebă Henry Bowers. Un' te 'ci? Iar să te mai joci nițel cu găozarii ăi de preteni ai tăi? Cre' c-o să-ți tai nasu' și ți-l dau să-l halești. Ț-ar place?

Fata se zbătea să se elibereze. Henry râse și-i zgâlțâi capul de păr, înainte și-napoi. Cuțitul strălucea amenințător în soarele încețoșat de august. Pe neașteptate sună un claxon de mașină – un semnal prelung.

– Ei! Ei! Ce faceți, mă băieți? Ia dați-i drumul fetei!

Era o doamnă în vârstă la volanul unui Ford 1950 bine întreținut. Oprise la bordură și se apleca peste canapeaua acoperită cu o pătură, privind prin fereastra din dreapta. La vederea feței ei furioase și oneste, expresia năucă se șterse pentru prima oară din ochii lui Victor Criss, care îl privi nervos pe Henry:

– Ce...

– Vă rog! țipă ascuțit Bev. Are cuțit! *Cuțit!*

Supărarea bătrânei doamne era acum înlocuită de îngrijorare, surpriză și frică totodată.

– Ce faceți, măi băieți? Lăsați-o-n *pace*!

Peste drum – lucru pe care Bev îl văzu cât se poate de clar – Herbert Ross se ridică din fotoliul său de grădină de pe verandă, se apropie de

balustradă și privi în stradă. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al lui Belch Huggins. Își împături ziarul, se întoarse și intră liniștit în casă.

– Dați-i *drumu'*! strigă cu voce pițigăiată cucoana în vârstă.

Henry își dezveli dinții și deodată se repezi spre mașina ei, trăgând-o pe Beverly după el, de păr. Fata se poticni, căzu într-un genunchi, târâtă pe jos. Durerea din cap era atroce, monstruoasă. Simți o parte din păr smulgându-i-se din rădăcină.

Bătrâna zbieră și ridică înnebunită geamul. Henry dădu cu cuțitul, lama patinând pe sticlă. Piciorul femeii se ridică de pe pedala ambreiajului și Fordul porni de-a lungul Kansas Street cu trei smucituri uriașe, săltând până dincolo de curbă, unde se opri. Henry o luă după mașină, continuând s-o târască pe Beverly. Victor își linse buzele și privi în jur. Belch își împinse pe frunte șapca de baseball New York Yankees și se scobi adânc în ureche cu un gest derutat.

Bev zări fața albă și speriată a femeii, un moment, după care o văzu bâjbâind la siguranțele portierelor, mai întâi pe partea dreaptă, apoi pe cea stângă. Motorul Fordului se ambală și porni. Henry ridică o cizmă și dădu un șut într-o lumină de poziție.

– Cară-te de-aici, curvă bătrână și veștedă!

Cauciucurile urlară pe când cucoana acceleră, iar un camion venind din sens opus coti ca s-o evite; lătră din claxon. Henry se întoarse la loc spre Bev, începând iarăși să rânjească, iar ea îi trânti un picior drept în coaie.

Surâsul de pe chipul lui Henry se transformă într-o strâmbătură de durere. Briceagul îi căzu din mână, clănțănind pe trotuar. Mâna cealaltă își părăsi cuibul din părul încâlcit al fetei (mai trăgând o dată, teribil, la despărțire), apoi băiatul căzu moale în genunchi, încercând să zbiere și ținându-se de boașe. Beverly putu să vadă în mâna lui șuvițe din propriu-i păr arămiu, și în acel moment toată spaima i se prefăcu într-o ură arzătoare. Trase aer în piept, adânc, sacadat, și-i arse o castană zdravănă în creștetul capului.

Apoi se întoarse și o luă la fugă.

Belch încercă să alerge vreo trei pași după ea și se opri. Împreună cu Victor, se îndreptă spre Henry, care-i îmbrânci în lături și se ridică împleticit în picioare, ținându-se încă de ouă cu ambele mâini; nu era pentru prima oară în vara aceea că fusese lovit acolo.

Se aplecă și ridică briceagul.

– ...hai, icni el.

– Ce, Henry? întrebă neliniștit Belch.

Henry întoarse spre el un chip atât de plin de durere transpirată și ură bolnavă, pârjolitoare, încât Belch se dădu înapoi cu un pas.

– Am... spus... hai! îngăimă el și începu să alerge șchiopătând pe stradă după Beverly, ținându-se încă de cel mai sensibil loc al trupului său.

– Acuma n-o mai putem prinde, Henry, spuse stingherit Victor. Ce dracu', abia mai poți să umbli.

– O s-o prindem, gâfâi Henry; buza de sus îi se ridica și cădea la loc într-o grimasă inconștient-câinească; broboane de sudoare îi ieșiseră pe frunte, prelingându-se pe obrajii inflamați. O s-o prindem, nici vorbă. Fiindcă știu un' se duce. Se duce pe Maidan să se-ntâlnească cu găozarii ei de

5

Pensiunea Derry / 2.00 dimineața

prieteni, spuse Beverly.

– Hmmm?

Bill o privi. Gândurile îi zburaseră departe. Mergeau de mână, între ei domnind o tăcere prietenoasă și ușor încărcată de atracție reciprocă. Nu prinsese decât ultimul cuvânt din cele rostite de ea. La o stradă distanță în fața lor, luminile Pensiunii străluceau prin ceața joasă.

– Spuneam că voi mi-ați fost cei mai buni prieteni. Singurii prieteni pe care i-am avut pe vremea aia.

Zâmbi.

– A-mi face prieteni n-a fost niciodată punctul meu forte, cred, deși am o prietenă foarte bună acasă, la Chicago. O femeie pe nume Kay McCall. Cred că ți-ar plăcea, Bill.

– Probabil că da. Nici eu n-am fost vreodată prea dibaci în a-mi găsi prieteni.

Zâmbi și el.

– Pe-atunci, noi eram tot ce-aveam n-n-nevoie.

Văzu mărgele de umezeală în părul ei și admiră felul cum luminile îi aureolau capul. Ochii femeii îl priveau cu gravitate.

– Acum am nevoie de ceva, spuse ea.

– C-ce anume?

– Am nevoie să mă săruți.

Se gândi la Audra și pentru prima oară îi trecu prin minte că *semăna* într-adevăr cu Beverly. Se întrebă dacă nu cumva această atracție funcționase

tot timpul, dacă nu cumva ea fusese motivul pentru care reușise să-și afle tăria de a-i cere Audrei o întâlnire spre sfârșitul petrecerii de la Hollywood, unde se cunoscuseră. Simți un junghi de vinovăție nefericită... După care o cuprinse pe Beverly, prietena lui din copilărie, în brațe.

Sărutul ei era ferm, cald și dulce. Sânii împungeau vestonul lui deschis, iar șoldurile i se mișcau lipite de el... îndepărtându-se... revenind. Când trupul se retrase a doua oară, bărbatul își cufundă ambele mâini în părul ei și se lipi de ea. Simțindu-l că se întărește, femeia slobozi un mic suspin și-și înfundă fața în latura gâtului său. Bill îi simți lacrimile pe piele, calde, tainice.

– Haidem, îl chemă. Hai repede.

O luă de mână și parcurseră drumul rămas până la Pensiune. Holul era vechi, festonat cu plante, și încă mai poseda un anume farmec stins. Decorul aparținea în mare măsură stilului Forestier Secolul al Nouăsprezecelea. La ora aceea era pustiu, cu excepția recepționerului, abia vizibil în oficiul interior, cu picioarele cocoțate pe birou, privind la televizor. Bill apăsă butonul etajului trei cu un deget ce-i tremura doar ușor – excitație? nervozitate? vinovăție? toate la un loc? A, da, sigur, și un soi de bucurie și frică nebunească în același timp. Aceste sentimente nu se amestecau în mod plăcut, dar păreau necesare. O conduse pe culoar spre camera lui, hotărând într-un chip confuz că, dacă era să fie necredincios, ar trebui să fie un act de infidelitate complet, consumat acasă la el, nu la ea. Se pomeni gândindu-se la Susan Browne, prima sa agentă editorială și, pe vremea când încă nu avea douăzeci de ani împliniți, prima lui amantă.

Înșel. Îmi înșel soția. Încercă să-și bage gândul în cap, dar părea atât real, cât și ireal totodată. Mai puternic era un simțământ nefericit de dor de casă: o demodată senzație de înstrăinare. Audra va fi fiind acum trează, făcând cafea, așezată la masa din bucătărie în capotul ei, poate învățându-și textul, poate citind un roman de Dick Francis.

Cheia clănțăni în broasca odăii 311. Dacă s-ar fi dus în camera lui Beverly de la etajul cinci, ar fi văzut becul-de-mesaje al telefonului ei clipind; recepționerul i-ar fi transmis să-și sune prietena din Chicago, Kay (după al treilea apel frenetic al lui Kay, în sfârșit nu mai uitase să rețină mesajul); lucrurile ar fi putut lua un alt curs: cei cinci poate n-ar mai fi fost fugari din calea poliției din Derry când avea să se lumineze de ziuă. Dar merseră în camera lui – așa cum probabil fusese prestabilit.

Ușa se deschise. Intrară. Îl privi, cu ochii strălucitori, cu obrajii aprinși, cu pieptul ridicându-i-se și coborând la loc, rapid. O luă în brațe și îl copleși sentimentul de *justețe* – de senzația că se închide cercul dintre

trecut și prezent. Închise stângaci ușa cu un picior, iar ea râse suflându-i fierbinte în gură.

– Inima mea..., spuse Bev, și-i așeză mâna pe sânul ei stâng.

I-o simți sub acea moliciune fermă, înnebunitoare, galopând ca un armăsar sălbatic.

– I-i-inima ta...

– Inima mea.

Erau pe pat, încă îmbrăcați, sărutându-se. Mâna ei i se strecură sub cămașă, apoi ieși iar. Își plimbă un deget peste șirul de nasturi, se opri la talie... Apoi același deget lunecă în jos, urmând grosimea pietroasă ascunsă în pantaloni. Mușchi de care nu fusese conștient tresăriră și-i fluturară sub pântece. Se desprinse din sărut și-și îndepărtă trupul de al ei, pe pat.

– Bill?

– Tre' să ne-op-op-oprim un m-m-minut. Că altfel mă scap în p-p- pantaloni ca un co-copil.

Femeia râse din nou, ușurel, și-l privi.

– Asta să fie? Sau te gândești la altcineva?

– La altcineva, spuse Bill. În-în-întotdeauna mă gândesc.

– Eu nu. Îl urăsc.

O privi, cu zâmbetul ștergându-i-se.

– N-am știut-o pe de-a-ntregul până acum două nopți. A, o știam dintotdeauna, cred. Mă bate și mă lovește. M-am măritat cu el pentru că... pentru că tatăl meu întotdeauna-și făcea griji cu mine, aș zice. Indiferent cât de mult încercam, el își făcea griji. Și am știut, cred, c-ar fi de acord să-l iau pe Tom. Pentru că și Tom își făcea întotdeauna griji. Își făcea griji *multe*. Și, câtă vreme se găsea cine să-și facă griji cu mine, eram în siguranță. Mai mult decât în siguranță. Eram *reală*.

Îl privi solemnă. Bluza îi ieșise de sub betelia pantalonilor, dezvăluind o fâșie albă din abdomen. Bill vru s-o sărute.

– Dar nu era nimic real. Era un coșmar. Măritișul cu Tom a fost ca o întoarcere în coșmar. De ce ar face cineva asta, Bill? De ce să se întoarcă o persoană în coșmar de bună voie și nesilită de nimeni?

– S-s-singurul motiv pe care mi-l pot în-închipui e că oa-oamenii se întorc ca să se g-g-găsească pe ei înș-ș-și-și-șiși.

– Coșmarul e aici. Coșmarul e Derry. Tom pare mărunt comparat cu asta. Acum pot să-l văd mai bine. Mi-e silă de mine pentru toți anii petrecuți împreună... Tu nu știi... Lucrurile pe care mă silea să le fac, și, vai, eram destul de fericită să le fac, știi, fiindcă-și făcea griji cu mine. Aș plânge... Dar uneori rușinea e prea mare. Înțelegi?

– Ajunge, spuse el liniștit, și-și puse mâna peste a ei; i-o strânse cu putere; ochii femeii străluceau peste măsură, dar lacrimile nu cădeau. Toți tr-tr-trecem prin asta. Dar nu-i un e-e-examen. Treci doar prin ea cât de b-b-bine poți.

– Ce vreau eu să spun e că nu-l înșel pe Tom, nici nu încerc să mă folosesc de tine ca să mă răzbun pe el, sau altceva de genul ăsta. Pentru mine ar fi ca un lucru... sănătos, și normal, și dulce. Dar nu vreau să te fac să suferi, Bill. Nici să te momesc în ceva ce ai regreta mai târziu.

Bill se gândi la toate astea, se gândi la ele cu o seriozitate reală și profundă. Dar exercițiul de dicție – *capra sare piatra* și așa mai departe – începu să-i dea iar târcoale, rupându-i firul gândurilor. Fusese o zi lungă. Apelul lui Mike și invitația la masă la Jadul Orientului păreau să se fi produs cu o sută de ani în urmă. Atât de multe povești de-atunci. Atât de multe amintiri, ca niște fotografii din albumul lui George.

– Prietenii nu se în-în-înșeală unul pe a-altul, spuse el și se aplecă spre ea pe pat.

Buzele li se atinseră, și începu să-i descheie bluza. Una dintre mâinile ei i se ridică la ceafă și-l ținu aproape, în timp ce cu cealaltă își desfăcea fermoarul pantalonilor și și-i trăgea în jos. Un moment mâna lui se opri pe pântecul ei, caldă; apoi chiloții îi fură scoși într-o șoaptă; pe urmă, el zvâcni, iar ea îl călăuzi.

În timp ce pătrundea în ea, femeia își arcui ușor spinarea spre imboldul sexului lui și murmură:

– Fii prietenul meu... Te iubesc, Bill.

– Și eu te iubesc, rosti el, zâmbind cu buzele pe umărul ei gol.

Începură încet și simți sudoarea răzbătându-i prin piele în timp ce ea accelera dedesubt. Cunoștința începu să i se scurgă-n jos, concentrându-se din ce în ce mai puternic asupra conexiunii lor. Porii ei se deschiseseră, eliberând o adorabilă mireasmă de mosc.

Beverly simți orgasmul apropiindu-i-se. Se undui spre el, ajutându-l, fără a se îndoi un moment măcar că va sosi. Trupul său se bâlbâi dintr-o dată și păru să salte în sus, nu juisând, ci atingând o zonă mult mai înaltă decât orice izbândise vreodată cu Tom sau cu cei doi amanți pe care-i cunoscuse înainte de Tom. Deveni conștientă că asta nu avea să fie o simplă voluptate, ci o explozie nucleară. I se făcu puțin frică... Dar trupul ei prinse din nou ritmul. Îl simți pe Bill încremenind în ea, întregul său trup devenind deodată la fel de dur ca și acea parte din el aflată înlăuntrul ei, și în același moment juisă – *începu* să juiseze; o plăcere atât de mare, încât se apropia de agonie se revărsă din vane nebănuite, și-l mușcă de umăr ca să-și înăbușe țipetele.

– O, Doamne Sfinte, gâfâi Bill și, deși n-avea să fie niciodată sigură, i se păru că plângea.

Bărbatul se retrase, iar ea crezu că vrea să iasă din ea – încercă să se pregătească pentru acel moment, care întotdeauna aducea cu sine un simțământ plutitor, inexplicabil, de singurătate și golire, ceva ca o urmă de pas – și atunci se aruncă din nou cu putere înainte. Imediat Beverly avu un al doilea orgasm, lucru despre care nu crezuse că e posibil la ea, iar fereastra amintirii se deschise iar și văzu păsări, mii de păsări, coborând pe fiecare acoperiș și fir de telegraf și cutie poștală din Derry, păsări de primăvară profilate pe cerul alb al lui aprilie, și urmă durerea amestecată cu plăcere – dar în cea mai mare măsură părea joasă, la fel cum un cer alb de primăvară pare lăsat mai jos. Durere fizică joasă amestecată cu plăcere fizică joasă și o nebunească senzație de afirmare. Sângerase... și... și...

– Cu *toți*? strigă ea deodată, cu ochii dilatându-i-se, năucită.

Bill se trase înapoi și de astă dată afară, dar în șocul brusc al revelației aproape că nu-l simți ieșind.

– Ce? Beverly? T-te simți b...

– *Cu toți? Am făcut dragoste cu voi toți?*

Văzu surpriza șocată pe fața lui Bill... și subita înțelegere. Dar nu era revelația ei; chiar și în propria-i stare de șoc văzu acest lucru. Era revelația lui.

– Noi...

– Bill? Ce este?

– Acela a fost modul t-t-tău de-a ne scoate a-afară, spuse el, și acum lui îi ardeau ochii atât de tare, încât o speriară. Beverly, n-n-nu *î-înțelegi*? Acela a fost *mo-mo-modul tău de-a ne scoate afar*ă! Noi toți... dar eram...

Dintr-o dată păru înfricoșat și nesigur.

– Acum îți amintești și restul? îl întrebă ea.

Clătină încet din cap.

– Nu de-de-detaliile. Dar...

O privi și văzu că-i era teamă.

– La ce s-a r-r-redus totul de fapt e că *v-v-voiam* să ieșim. Și nu sunt s-sigur... Beverly, nu-s sigur că oamenii mari pot face și ei asta.

Îl privi tăcută un lung răstimp, apoi se ridică în șezut pe marginea patului, fără să fie conștientă de sine. Trupul îi era neted și fermecător, linia coloanei vertebrale abia perceptibilă în penumbră când se aplecă să-și scoată ciorapii de nailon până la genunchi pe care-i purta. Părul, un mănunchi încolăcit pe un umăr. Bănui că o va dori din nou înainte de ivirea zorilor și acel sentiment de vinovăție reveni, temperat doar

de rușinoasa mângâiere de a ști că Audra era la cale de un ocean distanță. *Mai bagă un bănuț în tonomat*, își spuse. *Cântecul ăsta se cheamă „Ce nu știe nu-i face nici un rău". Dar pe undeva face rău. În spațiile goale dintre oameni, poate.*

Beverly se ridică și desfăcu așternutul.

– Hai la culcare. Avem nevoie de somn. Amândoi.

– B-b-bine.

Pentru că așa *trebuia* să fie. Mai mult decât orice dorea să doarmă... Dar nu singur, nu în noaptea asta. Cel din urmă șoc se ostoia – prea iute, poate – dar acum se simțea atât de obosit, atât de sleit. Clipă de clipă, realitatea dobândea calitatea unui vis și, în pofida vinovăției, simțea că se află într-un loc sigur. Avea să fie posibil să zacă acolo un scurt răstimp, să-i doarmă în brațe. Îi dorea căldura și prietenia. Amândoi erau intens încărcați sexual, dar acum asta nu-l mai putea vătăma pe nici unul.

Își scoase șosetele și cămașa și intră în pat lângă ea. Beverly se îndesă în el, cu sânii calzi, cu picioarele ei lungi reci. Bill o luă în brațe, conștient de deosebiri – trupul îi era mai lung decât cel al Audrei și mai plin în sâni și coapse. Dar era un trup binevenit.

Ben ar fi trebuit să fie cu tine, draga mea, spuse el în sinea sa, amețit. *Cred că așa trebuia să se întâmple de fapt. De ce n-a fost Ben?*

Pentru că atunci ai fost tu și acum ești tot tu, nimic mai mult. Pentru că viața este o roată care se tot învârtește. Bob Dylan a spus asta, cred... Sau poate Ronald Reagan. Și poate că acum sunt eu fiindcă Ben e cel care-ar trebui să conducă doamna acasă.

Beverly se foi lipită de el, nu cu intenții sexuale (deși, chiar în timp ce zbura spre somn, îl simți încingându-se iar pe piciorul ei și se bucură), ci doar dorindu-i căldura. Ea însăși era deja pe jumătate adormită. Fericirea ei aici cu el, după toți acei ani, era reală. O știa, datorită gustului amar de dedesubt. Exista acea noapte, și poate că avea să mai existe un prilej pentru ei mâine dimineață. Apoi vor coborî în canalizare așa cum făcuseră și altădată, și își vor regăsi Monstrul. Cercul se va închide și mai strâns, viețile lor prezente se vor contopi lin cu propriile lor copilării.

Fie asta, fie vor muri acolo jos.

Se întoarse pe partea cealaltă. Bill își strecură un braț printre trupul și brațul ei și-i cuprinse delicat un sân. Nu avea nevoie să rămână trează, întrebându-se dacă nu cumva mâna se va strânge deodată ca o menghină zdrobitoare.

Gândurile începură să i se frângă pe când somnul o învăluia în catifeaua-i moale. Ca de fiecare dată, văzu forme de flori sălbatice viu

colorate în timp ce trecea hotarul – mase și mase întregi de flori dând vioi din capete sub un cer albastru. Acestea păliră și urmă o senzație de cădere – genul de senzație care uneori în copilărie o smulsese din somn, scăldată de sudoare, cu un urlet. Visele copilărești de prăbușire în gol, citise ea în cursul de psihologie de la facultate, erau ceva foarte obișnuit.

Dar de astă dată nu se mai trezi cu un zvâcnet; simțea greutatea caldă și încurajatoare a brațului lui Bill, mâna lui ținându-i sânul ca într-un culcuș. Se gândi că, dacă va cădea, cel puțin n-o să cadă de una singură.

Apoi atinse solul, și fugea: acest vis, orice-o fi fost, se mișca repede. Fugi după el, urmărind somnul, tăcerea, poate doar timpul. Anii se deplasau cu repeziciune. Anii goneau. Dacă te întorci și alergi după propria-ți copilărie, chiar trebuie să mărești pasul și să mănânci nori. Douăzeci și nouă de ani, vârsta când își vopsise părul în șuvițe (*mai repede*). Douăzeci și doi, anul când se îndrăgostise de un fotbalist pe nume Greg Mallory, care aproape o violase după o petrecere a frăției (*mai repede, mai repede*). Șaisprezece, se îmbătase cu două prietene pe Bluebird Hill Overlook, în Portland. Paisprezece... doisprezece...

... mai repede, mai repede, mai repede...

Alerga intrând în somn, fugărind vârsta de doisprezece ani, prinzând-o, gonind prin bariera memoriei pe care Monstrul o aruncase asupra lor toți (avea un gust ca de ceață rece în trudiții ei plămâni onirici), alergând într-al unsprezecelea an al ei, fugind, fugind ca mânată de draci, fugind ca vântul, înghițind pământul, acum privind în urmă, privind în urmă

6

Maidanul / 12.40 după-amiaza

peste umăr să vadă de nu se zăresc, în timp ce luneca și se poticnea în jos pe mal. Nici urmă, cel puțin nu încă. Chiar „le făcuse bucata", cum spunea uneori tatăl ei... Și simplul gând la tatăl ei o năpădi cu un nou val de vinovăție și mâhnire.

Privi sub podul șubred, sperând s-o vadă pe Silver priponită la locul ei, dar Silver nu mai era acolo. Doar câteva pistoale de jucărie pe care nu se mai deranjau să le ia acasă, și atâta tot. Porni în jos pe cărare, se uită înapoi... Și-i văzu, Belch și Victor susținându-l pe Henry între ei, stând pe culmea malului ca niște indieni de strajă într-un film cu Randolph Scott. Henry era oribil de palid. Arăta spre ea cu degetul. Victor și Belch

începură să-l ajute să coboare panta. Pământ și pietriș se rostogoliră de sub călcâiele lor.

Beverly îi privi un lung răstimp, ca hipnotizată. Apoi se răsuci și o luă la fugă prin pârâul ce curgea pe sub pod, ignorând pietrele puse de Ben, împroșcând cu tenișii pânze late de apă. Alergă pe cărare, simțindu-și răsuflarea fierbinte în gâtlej și mușchii picioarelor tremurând. Nu mai avea mult. Clubul. Dacă reușea să ajungă acolo, încă mai putea fi în siguranță.

Gonea pe potecă, ramurile o plesneau peste obrajii ce i se înroșeau și mai mult, iar una o lovi în ochi și o făcu să lăcrimeze. O luă spre dreapta, se năpusti prin desișuri încâlcite și ieși în poiană. Atât chepengul camuflat, cât și ferestruica stăteau deschise; dinăuntru urcau valuri de rock'n roll. La auzul pașilor ei, Ben Hanscom răsări din pământ. Într-o mână ținea o cutie de Junior Mints, iar în cealaltă o revistă cu benzi desenate.

O privi bine pe Bev și îi căzu fața. În alte împrejurări ar fi fost aproape comic.

– Bev, ce mama *dracu'*...

Nu pierdu vremea cu răspunsul. În urma ei, și nu tocmai departe, se auzeau crăci trosnind și plesnind; răsună o înjurătură înfundată. După sunet, Henry începea să se învioreze. Așa că nu făcu decât să fugă spre deschizătura pătrată a trapei, cu părul, plin acum și de frunze și rămurici verzi încâlcite prin unsoarea din urma târâielii pe sub mașina de gunoi, fâlfâindu-i în urmă.

Ben o văzu venind ca un avion de vânătoare și dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Beverly sări înăuntru, iar el o prinse stângaci.

– Închide toate! gâfâi ea. Repede, Ben, pentru Dumnezeu! Vin!

– Cine?

– Henry și prietenii lui! Henry a înnebunit, are un cuțit...

Lui Ben nu-i trebui mai mult. Aruncă bomboanele și revista și închise chepengul, cu un mormăit. Partea de deasupra era acoperită cu brazde. Câțiva bulgări se desprinseseră. Nimic altceva. Beverly se înălță pe vârfuri și închise fereastra. Rămaseră în întuneric.

Pipăi după Ben, îl găsi și-l strânse în brațe cu toată puterea pe care i-o insuflase panica. După un moment o strânse și el. Amândoi stăteau îngenuncheați. Cu groază, Beverly își dădu seama că radioul cu tranzistori al lui Richie continua să cânte undeva în beznă: Little Richard, cu *The Girl Can't Help It.*

– Ben... radioul... au s-audă...

– O, Doamne!

O înghionti cu un șold cărnos și aproape că o trânti grămadă, pe întuneric. Fata auzi aparatul de radio căzând pe jos.

– „Fata n-are încotro dacă fârtații întorc capul după ea", îi informă Little Richard cu obișnuitul său entuziasm răgușit.

– „N-are încotro!" depuse mărturie grupul vocal, „Fata n-are încotro!"

Acum Ben gâfâia și el. Răsunau ca două motoare cu aburi. Deodată se auzi un trosnet și... Liniște.

– Of, căcat, spuse Ben. I l-am făcut chisăliță. O să-l apuce pandaliile pe Richie.

Întinse brațele spre ea prin întuneric. Fata simți o mână atingându-i un sân și zvâcnind înapoi, ca arsă. Îl căută, îi prinse cămașa și-l trase lângă ea.

– Beverly, ce...

– Șșșș!

Tăcură. Ședeau împreună, cuprinzându-se cu brațele și privind în sus. Bezna nu era chiar absolută; o dungă îngustă de lumină se zărea într-o latură a trapei și alte trei conturau fereastra. Una dintre acestea trei era destul de largă pentru a lăsa o rază piezișă de soare să cadă în club. Putea doar să se roage ca *ei* să nu observe.

Îi auzea apropiindu-se. La început nu putu distinge cuvintele... Apoi reuși. Îl strânse și mai tare pe Ben.

– Dac-a intrat în bambuși, îi luăm ușor urma, spunea Victor.

– Se joacă p-aciia, replică Henry cu glas încordat, cuvintele ieșind cu eforturi, în mici pufnete. Așa zicea Boogers Taliendo. Și-n ziua aia când ne-am caftit cu pietre, de-aici veneau.

– Mhm, se joacă cu pistoalele și chestii d-alea, zise Belch.

Deodată pașii bufniră chiar deasupra lor; plafonul acoperit cu brazde vibra în sus și-n jos. Țărână se cernu peste fața întoarsă în sus a lui Beverly. Unul, doi, poate chiar toți trei se aflau deasupra clubului. O crampă îi strânse abdomenul; trebui să-și muște buzele ca să nu țipe. Ben îi puse o mână mare pe obraz și i-l apăsă pe brațul lui, privind în sus, așteptând să vadă dacă-și vor da seama... sau dacă știau deja și doar se făceau că nu au habar.

– Au un ascunziș, spunea Henry. Boogers zicea. Un soi de casă-n-pom sau ceva pe-acolo. Zic că-i clubu' lor.

– Le dau eu club, dacă de club au poftă[1], spuse Victor.

Belch îi salută bancul cu un tunător hohot de râs.

---

[1] *Club* – 1) club; 2) baston, ciomag (în lb. engleză) (n. tr.).

Buf, buf, buf, deasupra. De astă dată plafonul se mișcă puțin mai tare. Cu siguranță că aveau să observe; solul normal pur și simplu nu cedează astfel.

– Hai să ne uităm pe lângă râu, propuse Henry. Pariez că-i acolo.

– Bine, acceptă Victor.

Buf, buf. Se îndepărtau. Bev lăsă să-i scape un mic oftat de ușurare printre dinții încleștați... Și atunci Henry spuse:

– Tu stai aici și ții de șase la potecă, Belch.

– Bine, acceptă Belch și începu să umble încoace și-ncolo, uneori neatingând plafonul, alteori revenind peste el.

Tot mai multă țărână ploua înăuntru. Ben și Beverly se priviră cu fețele încordate și murdare. Bev deveni conștientă că în club nu se simțea numai mirosul fumului – se înălța și o duhoare de gunoi și transpirație. *Asta-s eu,* își spuse ea scârbită. În ciuda mirosului, îl strânse și mai tare pe Ben în brațe. Făptura sa mătăhăloasă păru deodată foarte bine venită, foarte mângâietoare, și se bucură că are atât de mult Ben la dispoziție să-l îmbrățișeze. N-o fi fost el nimic mai mult decât un grăsun speriat la începutul vacanței de vară, dar acum nu mai era doar atât; la fel ca ei toți, se schimbase. Dacă Belch îi descoperea acolo jos, Ben putea foarte bine să-i facă o mare surpriză.

– Le dau io club dacă vor club, zise Belch și chicoti; chicotitul lui Belch Huggins era un sunet jos, ca un muget. Le dau club dacă club vor. Bună, asta. Bună-bunuță, zău că da.

Bev își dădu seama că partea de sus a trupului lui Ben palpita cu mișcări scurte, rapide; trăgea aer în plămâni și-l expira în mici rafale. Un moment, alarmată, crezu că băiatul va izbucni în plâns, apoi îi privi mai îndeaproape fața și observă că-și înfrâna râsul. Ochii lui, lăcrimând, îi întâlniră pe ai ei, se rostogoliră nebunește și priviră în altă parte. În lumina slabă ce se chinuia să pătrundă prin crăpăturile dimprejurul chepengului închis și al ferestruicii, putu să vadă că avea fața aproape purpurie în efortul de a se abține.

– Le dau eu club dacă vor un clubuleț-bubuleț, spuse Belch și se așeză greoi drept în centrul plafonului. Acum scândurile trepidară și mai alarmant, iar Bev auzi un *pârâit* slab, dar amenințător, într-unul dintre suporturi. Platforma fusese concepută pentru a susține brazdele de camuflaj așternute peste ea... Dar nu și cele aproape optzeci de kilograme în plus ale lui Belch Huggins.

Dacă nu pleacă de-acolo o să ne aterizeze-n cap, își spuse Bev și începu să se molipsească de la isteria lui Ben. Aceasta încerca să iasă clocotind din ea în icnete și nechezături formidabile. Cu ochiul minții se văzu dintr-o dată pe sine însăși împingând în sus fereastra destul ca

să-i ardă un pumn zdravăn pe spate lui Belch Huggins, cum ședea acolo în soarele cețos de după-amiază, murmurând și boscorodind. Își îngropă fața în pieptul lui Ben, pradă unui efort supraomenesc de a se stăpâni.

– Șșșș, șopti Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, Bev...

Un alt pârâit. Mai tare, de astă dată.

– O să țină? întrebă ea în șoaptă.

– S-ar putea, dacă nu trage vreo bășină, răspunse Ben. Și un moment mai târziu Belch *trase* una – o trâmbiță sonoră și suculentă ce păru să dureze cel puțin trei secunde. Se strânseră și mai tare în brațe, înăbușindu-și unul altuia sughițurile frenetice. Pe Beverly o durea atât de rău capul, încât se temea să nu facă în curând o congestie.

Apoi, ca prin vis, îl auzi pe Henry răcnind numele lui Belch.

– *Ce?* mugi Belch, ridicându-se cu un bufnet și un trosnet care mai cernură puțin pământ peste Ben și Beverly. *Ce, Henry?*

Henry țipă un răspuns; Beverly putu distinge doar cuvintele *mal* și *tufișuri*.

– *Bine!* lătră Belch, și picioarele lui traversară plafonul pentru ultima oară.

Răsună un pârâit final, mult mai puternic, și o bucată de lemn căzu în poala lui Bev. Fata o culese, surprinsă.

– Încă cinci minute, șopti abia auzit Ben. Atât ar mai fi trebuit.

– L-ai auzit când s-a scăpat? întrebă Beverly, începând iar să chicotească.

– A sunat ca al treilea război mondial, răspunse Ben, izbucnind și el în râs.

Era o ușurare să-și poată da drumul, și râseră nestăpâniți, încercând totuși s-o facă în șoaptă.

Într-un târziu, neștiind măcar că o va spune (și cu siguranță nu fiindcă ar fi avut vreo legătură cu situația prezentă), Beverly spuse:

– Îți mulțumesc pentru poezie, Ben.

Ben se opri deodată din râs și o privi grav, cu prudență. Scoase din buzunarul de la spate o batistă murdară și se șterse încet cu ea pe față.

– Poezia?

– Haiku-ul. Haiku-ul de pe cartea poștală. Tu mi l-ai trimis, nu-i așa?

– Nu, spuse Ben. Nu ți-am trimis nici un haiku. Fincă dacă un băiat ca mine – un băiat gras ca mine – făcea una ca asta, fata ar fi râs probabil de el.

– Eu n-am râs. Mi s-a părut frumos.

– N-am putut niciodată să scriu ceva frumos. Bill, s-ar putea. Eu nu.

– Bill va scrie, îl aprobă ea. Dar niciodată nu va putea scrie ceva atât de drăguț ca asta. Pot să-ți iau și eu batista?

I-o dădu, și fata începu să-și curețe fața pe cât putea de bine.

– De unde-ai știut că eu eram? o întrebă el după un timp.

– Nu știu. Pur și simplu am știut.

Gâtlejul lui Ben trudea convulsiv. Își privi mâinile.

– N-am vrut să însemne nimic.

Beverly îl privi cu gravitate:

– Mai bine să nu spui asta. Că, dacă o spui, chiar ai să-mi strici ziua, și-ascultă ce-ți zic, deja viața mea a luat-o razna.

Băiatul continuă să-și privească mâinile și în cele din urmă vorbi cu un glas pe care abia i-l putu auzi:

– Ei bine, însemna că te iubesc, Beverly, dar nu vreau ca asta să strice ceva.

– Nu strică nimic, răspunse ea și-l îmbrățișă. Chiar acum am nevoie de toată dragostea pe care o pot găsi.

– Dar îl placi mai ales pe Bill.

– Poate că da, dar asta nu contează. Dacă eram oameni mari, poate ar fi contat, puțin. Vă plac pe toți. Sunteți singurii prieteni pe care-i am. Și eu te iubesc, Ben.

– Îți mulțumesc, spuse el.

Tăcu, încercând și reușind să scoată adevărul la lumină; ba încă se simți și capabil s-o privească în timp ce vorbea.

– Eu am scris poezia.

Rămaseră un scurt răstimp așezați în tăcere. Beverly se simțea în siguranță. Apărată. Imaginea feței tatălui ei și cea a cuțitului lui Henry păreau mai puțin reale când stăteau astfel, unul lângă altul. Sentimentul acela de protecție era greu de definit, și nu încercă, deși mult mai târziu avea să recunoască sursa forței lui: era în brațele unui bărbat care și-ar fi dat viața pentru ea fără nici cea mai mică ezitare. Era un fapt pe care-l știa pur și simplu: se simțea în aroma ce răzbătea prin porii lui, ceva absolut primitiv căruia propriile ei glande îi puteau răspunde.

– Ceilalți urmau să se întoarcă, spuse deodată Ben. Ce-o să se întâmple dacă-i prind afară?

Beverly se îndreptă de spate, conștientă că aproape atipise. Bill, își aduse ea aminte, îl invitase pe Mike Hanlon să ia prânzul cu el. Richie se ducea acasă cu Stan să mănânce tartine. Iar Eddie promisese că va aduce cu el planșa de Parcheesi. Aveau să apară imediat, fără să aibă habar că Henry și amicii lui erau pe Maidan.

– Trebuie să ajungem la ei, spuse ea. Henry nu numai după mine se ține.

– Dacă ieșim și ăia se-ntorc...

– Da, dar noi cel puțin *știm* că-s aici. Bill și ceilalți, nu. Eddie nici măcar nu poate fugi, deja i-au rupt brațul.

– Măi, nenică, exclamă Ben. Se pare că trebuie să riscăm.

– Mda.

Înghiți în sec și-și privi ceasul. Era greu de văzut ora în întuneric, dar i se păru că era cu puțin trecut de unu.

– Ben...

– Ce?

– Henry *chiar* a înnebunit. E ca puștiul ăla din *The Blackboard Jungle*. Voia să mă omoare și ăilalții doi aveau să-l ajute.

– Ei, nu. E Henry nebun, dar nu chiar *atât* de nebun. El doar...

– Doar ce? îl întrerupse Beverly.

Se gândea la Henry și Patrick în cimitirul de mașini, sub razele grele ale soarelui. La ochii goi ai lui Henry.

Ben nu răspunse. Se gândea. Lucrurile se schimbaseră, nu-i așa? Când te afli înlăuntrul schimbărilor, acestea sunt mai greu de observat. Trebuie să faci un pas înapoi ca să le vezi... Oricum, trebuie să încerci. Când se sfârșiseră cursurile îi era frică de Henry, dar numai pentru că Henry era mai mare și fiindcă era un bătăuș – soiul de elev care-l înhață pe unul dintr-a-ntâia, îi suceste brațul și-l expediază plângând. Cam asta era tot. Pe urmă scrijelise burta lui Ben. *Pe urmă* avusese loc bătaia cu pietre, iar Henry dădea cu M-80-uri în capetele oamenilor. Puteai să omori pe cineva cu una de-alea. Puteai omorî ușor pe cineva. Începuse să arate altfel... Aproape bântuit. Se părea că trebuia să fii atent la el în permanență, așa cum trebuie în permanență să fii atent la tigri sau șerpi veninoși când ești în junglă. Dar te deprindeai și cu asta; te deprindeai atât de bine, încât nici măcar nu mai părea ceva anormal, ci pur și simplu o stare de fapt. Însă Henry *era* nebun, nu? Da. Ben o știuse din ziua când s-a sfârșit școala și se încăpățânase să refuze să creadă sau să își amintească. Nu era genul de lucru pe care să vrei să-l crezi sau să-l ții minte. Și deodată un gând – un gând atât de puternic, încât era aproape o certitudine – i se strecură în minte pe deplin format, rece ca noroiul de octombrie. *Monstrul se folosește de Henry. Poate că și de ceilalți, dar de ei se folosește prin intermediul lui Henry. Și dacă ăsta-i adevărul, atunci probabil că Beverly are dreptate. Monstrul nu e doar un brat răsucit și pumni la ceafă în ora de studiu spre sfârșitul zilei, când doamna Douglas își citește cartea la catedră, nu doar un brânci pe terenul de joacă, să cazi și să-ți julești genunchiul. Dacă Monstrul se folosește de el, atunci Henry se va folosi de cuțit.*

– O doamnă în vârstă i-a văzut când încercau să mă bată, spunea Beverly. Henry s-a luat după *ea*. I-a dat un șut în farul de poziție.

Asta îl alarmă pe Ben mai mult decât orice altceva. Înțelegea instinctiv, la fel ca majoritatea copiilor, că trăiau mai jos de câmpul vizual, și prin urmare și cel mental, al celor mai mulți adulți. Când un om mare fredonează pe stradă, cu gândurile lui de om mare, despre slujbă, întâlniri, cumpărări de mașini și cine știe la ce s-or mai gândi oamenii mari, nu observă niciodată copiii care joacă șotron sau de-a v-ați ascunselea, ori cu pistoalele sau inelele. Bătăuși ca Henry puteau scăpa bătându-i pe cei mici destul de mult, dacă aveau grijă să se mențină mai jos de linia vizuală a adulților. Cel mult, vreun om mare, trecând întâmplător pe acolo, putea spune ceva de genul „De ce nu-l lași în pace?" și pe urmă își continua fredonatul fără a aștepta să vadă dacă bătăușul se potolea sau nu. Așa că bătăușul putea să aștepte până ce adultul dădea colțul... Și pe urmă revenea la ale lui. Se părea că oamenii mari trăiau cu impresia că viața propriu-zisă nu începe decât când o persoană ajunge la un metru șaizeci înălțime.

Dacă Henry se luase de o cucoană în vârstă, însemna că depășise linia vizuală. Iar asta mai mult decât orice îi dădea de înțeles lui Ben că Henry *era* într-adevăr nebun.

Beverly văzu încrederea pe chipul lui Ben și se simți năpădită de ușurare. Nu mai trebuia să-i spună cum domnul Ross își împăturise pur și simplu ziarul și intrase în casă. Pe asta nu voia să i-o povestească. Era prea înfricoșător.

– Hai să mergem pe Kansas Street, propuse Ben și împinse brusc chepengul. Fii gata s-o iei la fugă.

Se ridică în deschizătură și privi în jur. Luminișul era cufundat în tăcere. Glasul șopotitor al Kenduskeagului se auzea în apropiere, cântece de păsări și duduitul unei locomotive Diesel ce intra sforăind în triaj. Nu mai auzea nimic altceva, și asta îl neliniștea. S-ar fi simțit mult mai bine dacă-i auzea pe Henry, Victor și Belch înjurând în timp ce-și croiau drum prin hățișurile dese, pe malul râului. Dar nu-i auzea deloc.

– Haide, o chemă el pe Beverly, ajutând-o să iasă.

Fata privi în jur cu nervozitate, dându-și părul pe spate cu mâinile și strâmbându-se când și-l simți atât de slinos.

Băiatul o luă de mână și porniră printr-un paravan de arbuști spre Kansas Street.

– Mai bine să evităm poteca.

– Nu, zise ea, trebuie să ne grăbim.

Ben dădu din cap:

– Bine.

Ieșiră pe cărare și o luară spre Kansas Street. O dată, Bev se împiedică de un bolovan aflat pe potecă și

7

Incinta Seminarului / 2.17 dimineața

căzu greu pe trotuarul argintat de lună. Un mormăit ieși cu forța din el, și un firișor de sânge însoți mormăitul, stropind asfaltul crăpat. În lumina lunii arăta negru ca sângele de gândac. Henry îl privi un răstimp, buimăcit, după care înălță capul și se uită în jur.

Kansas Street era cufundată în tăcerea de dinaintea zorilor, cu casele ferecate și întunecate, mai puțin câteva lămpi de veghe risipite.

Aha. Iată canalul cu grătar.

Un balon cu o față zâmbăreață-rânjindă era legat de una dintre barele de fier. Balonul se legăna și tresărea în adierea slabă.

Henry se ridică iar în picioare, cu o mână încleiată ținându-se de burtă. Negrul îl înjunghiase zdravăn, dar Henry îi dăduse una și mai bună. Da, dom'le. În ce-l privea pe negrotei, Henry bănuia că i-a făcut-o bună-bunuță.

– Copilu-i pă ducă, murmură Henry și ocoli cu pași clătinați și împleticiți balonul ce plutea în aer; sânge proaspăt îi lucea pe mână, continuând să-i curgă din abdomen. Gata cu copilu'. L-am aranjat pe muiangiu. Pe toți o să-i aranjez. I-nvăț eu minte să mai dea cu pietre.

Lumea se unduia în valuri rostogolindu-se încet, talazuri mari precum cele pe care obișnuiau să le arate la începutul fiecărui episod din *Hawaii Five-0* la televizorul din pavilion

(le fac de petrecanie, Danno, ha-ha, Jack Futui Lord. Jack Futui Lord era destul de bun-bunuț)

și Henry putea Henry putea Henry putea aproape

(auzi ce sunet scot băieții ăi mari cân' se scoală se-ndoaie și se zgâlțâie

(zgâlzgâlzgâlțâie

(realitatea lumii. „Țeavă". Cânticele. Mai știi „Țeavă"? „Țeavă"? „Țeavă" erea destul de bun-bunuță. „Știrsătură". Râs nebun colo la-nceput. Suna ca Patrick Hockstetter. Futu-l în cur pă mă-sa de poponaut. S-a aranjat și el, și din câte)

știa el, asta era de

(râsu pizdii mai grozavă ca bun-bunuț, asta erea taman FAINĂ, asta erea FAINĂ TAMAN CA FĂINA

(bine Țeavă trage firu să nu se retragă nu băieții mei prind un val și

(trag

(tragtragtrag
(un val și dă-i trotuar surfing cu mine trage
(firu trage lumea da' ține)

o ureche în capul lui: tot auzea pocnetul acela; un ochi în capul lui: tot vedea capul lui Victor înălțându-se în vârful arcului ăluia, cu pleoapele, obrajii și fruntea tatuate cu rozete de sânge.

Henry privi în stânga cu ochi împăienjeniți și văzu că în locul caselor apăruse un gard viu înalt, negru. Deasupra sa se înălța coșmelia victoriană, îngustă și întunecoasă, a Seminarului Teologic. Nici o fereastră nu era luminată. Ultimele clase ale seminarului absolviseră în 1974. În vara aceea își închisese porțile, și acum, indiferent cine sau ce rătăcea pe acolo, rătăcea în solitudine... și numai cu permisiunea guresului club feminin ce-și zicea Societatea Istorică Derry.

Ajunse pe aleea ce ducea la ușa din față. Era barată cu un lanț greu de care atârna o placă metalică: TRECEREA OPRITĂ ORDIN EMIS CU ACORDUL DEPARTAMENTULUI POLIȚIEI DERRY.

Picioarele lui Henry se împiedicară de lanț, și căzu iarăși greoi – *pleoșc!* – pe trotuar. În fața sa, o mașină coti pe Kansas Street de pe Hawthorne. Farurile ei măturară strada. Henry înfruntă buimăceala destul cât să vadă lămpile de deasupra: era o mașină de poliție.

Se târî pe sub lanț și, ca un crab, spre stânga, astfel încât ajunse după gard. Simți minunata atingere de rouă a nopții pe obrazul înfierbântat. Rămase cu fața în jos, întorcând capul dintr-o parte în alta ca să-și umezească obrajii și să bea cât putea mai mult.

Mașina poliției trecu pe alături fără a încetini.

Apoi deodată girofarurile se aprinseră, spălând întunericul cu pulsații haotice de lumină albastră. Nu era nevoie de sirenă pe străzile pustii, dar Henry îi auzi goarna urlând deodată cu toată puterea. Cauciucurile stârniră un țipăt surprins din asfalt.

Prins, m-a prins, bâigui mintea lui... Și apoi își dădu seama că mașina poliției se îndepărta de el, pe Kansas Street. După un moment, un sunet modulat infernal umplu noaptea, venind către el dinspre sud. Își închipui un fel de pisică neagră, uriașă și mătăsoasă, săltând prin beznă, toată numai ochi verzi și blană unduioasă, Monstrul sub o nouă formă, alergând spre el, repezindu-se să-l înfulece.

Puțin câte puțin (și numai când modulațiile începură să se îndepărteze) pricepu că fusese o ambulanță mergând în direcția de unde venise mașina poliției. Rămase tremurând în iarba udă, acum fiindu-i prea frig, chinuindu-se

(pilește vere fă-te mangă vere dă-i cu rocku' dă-i cu rollu' avem pui în hambar ce hambar a cui hambar a meu)

să nu vomite. Îi era frică să nu-și verse toate măruntaiele dacă voma... Și încă mai avea cinci indivizi cărora să le vină de hac.

Ambulanță și poliție. Încotro se îndreaptă? La bibliotecă, firește. Cioroiul. Da-i prea târziu. L-am aranjat. Puteți la fel de bine să-nchideți și sirena, băieți. N-o s-o audă. E mort ca un stâlp de gard. E...

Dar era oare?

Henry își linse buzele cojite cu o limbă ca iasca. Dacă era mort, n-ar fi urlat sirena în noapte. Doar dacă negrul îi chemase. Așa că poate – numai *poate* – negroteiul nu murise.

– Nu, șopti Henry.

Se rostogoli pe spate și holbă ochii la cer, la miliardele de stele. Monstrul venise de-acolo, o știa. De undeva din cerul acela. ...Monstrul

(*a venit din spațiul cosmic cu poftă de pământence a venit să jefuiască toate femeile și să violeze toți bărbații auzi Frank nu cumva vrei să zici să jefuiască toți bărbații și să violeze toate femeile cine dă spectacolu-ăsta, domnu' de la hulube, mata ori Jesse? Victor avea obiceiu' s-o zică pe-asta și era destul de*)

a venit din spațiile dintre stele. Cerul acela înstelat îi dădea fiori: era prea imens, prea negru. Îi venea cum nu se poate mai ușor să și-l închipuie făcându-se roșu ca sângele, cum nu se poate mai ușor să-și închipuie un Chip conturându-se din linii de foc...

Închise ochii, dârdâind și ținându-și brațele încrucișate peste burtă, și-și spuse: *Cioroiul e mort. Ne-a auzit careva luptându-ne și a trimis copoii să cerceteze, asta-i tot.*

Atunci, de ce ambulanța?

– Gura, gura, gemu Henry.

Simțea din nou vechea mânie năucă; își amintea cum îl bătuseră iar și iar pe vremuri – vremuri care acum păreau atât de apropiate și pline de viață – cum de fiecare dată când credea că pusese mâna pe ei îi lunecau cumva printre degete. Așa se întâmplase și în ultima zi, după ce Belch o văzuse pe matracucă fugind pe Kansas Street spre Maidan. Își amintea asta, o, da, și-o amintea îndeajuns de clar. Când încasezi una-n coaie, o ții minte. I se întâmplase iar și iar, în vara aceea.

Henry se chinui să se ridice în șezut, strâmbându-se la junghiurile din burtă.

Victor și Belch îl ajutaseră să coboare pe Maidan. Mersese cât putea de repede, cu toată agonia ce-l strângea și-l trăgea dintre picioare și de la rădăcina pântecelui. Venise vremea să-i pună capăt. Urmaseră cărarea până într-un luminiș de unde se desfăceau cinci sau șase poteci ca firele unei plase de păianjen. Da, acolo se jucaseră copii; nu era nevoie să fii detectiv ca să observi asta. Se vedeau ghemotoacele unor hârtii de

dulciuri, coada încârligată roșie cu negru a unui sul de capse consumate. Câteva scânduri și o pată răzleață de talaș, ca și cum acolo s-ar fi clădit ceva.

Își amintea cum stătuse în mijlocul poienii și scrutase copacii, căutând prepeleacul lor de țânci. Avea să-l localizeze, apoi se va urca și acolo va găsi fata ascunzându-se, și se va folosi de cuțit ca să-i taie gâtul și-i va strânge în mână țâțișoarele, drăguț și ușurel, până n-or să se mai zbată.

Dar nu reușise să vadă nici un prepeleac; nici Belch, nici Victor. Vechea frustrare i se ridică în gât. Împreună cu Victor, îl lăsară pe Belch să păzească luminișul pe când ei se duseră spre râu. Dar nici acolo nu găsiseră vreo urmă a fetei. Ținea minte cum se aplecase, luase o piatră și

8

Maidanul / 12.55 după-amiaza

o aruncă departe, furios și nedumerit.

– Unde futu-i mama mă-sii s-a dus? întrebă, răsucindu-se spre Victor.

Victor clătină încet din cap:

– Nu știu. Îți curge sânge.

Henry coborî ochii și văzu o pată întunecată, de mărimea unui bănuț, între cracii blugilor. Durerea se retrăsese devenind o pulsație surdă, dar își simțea chiloții prea mici și prea strâmți. I se umflau fuduliile. Din nou se înteți înlăuntrul lui furia aceea, ca o funie înnodată împrejurul inimii. Asta *ea* i-o făcuse.

– Unde *e*? șuieră el spre Victor.

– Nu știu, spuse iar Victor cu aceeași voce posacă.

Părea hipnotizat, lovit de insolație, deloc prezent.

– O fi fugit, cred. De-acum poate fi oriunde de-aicea și până la Old Cape.

– Ba nu-i, replică Henry. Se ascunde. Au o vizuină și se ascunde acolo. Poate n-o fi un prepeleac. Poate-i altceva.

– Ce?

– *Ha... bar... n-am!* strigă Henry, iar Victor tresări.

Henry stătea în Kenduskeag, apa rece spumegându-i peste tenișii, și privea în jur. Ochii săi se fixară pe un cilindru ce ieșea din sol cam la șapte metri în aval – o stație de pompare. Ieși din apă și porni într-acolo, simțind cum un soi de oroare i se instalează înlăuntru-i. Pielea părea să

i se întindă pe trup, ochii i se dilatau, astfel că puteau vedea tot mai mult și mai mult; i se părea că-și simte firișoarele de păr din urechi agitându-se și mișcându-se ca frunzele de algă într-un curent subacvatic.

Din stația de pompare se înălța un murmur gros, și dincolo de ea putea să vadă o conductă ieșind din taluz deasupra Kenduskeagului. Un torent constant de lături pulsa din țeavă și se scurgea în râu.

Se aplecă peste capacul rotund din fier al cilindrului.

– Henry? strigă glasul nervos al lui Victor. Henry? Ce faci?

Henry nu-i acordă nici o atenție. Își lipi ochiul de una dintre găurile rotunde ale capacului și nu văzu decât beznă. Puse urechea în locul ochiului.

– *Așteptați...*

Vocea pluti până la el din întunecimea dinăuntru, iar Henry își simți temperatura interioară coborând până la zero, venele și arterele încremenindu-i ca niște tuburi cristaline de gheață. Dar alături de aceste senzații apăru și un sentiment aproape necunoscut: iubire. Ochii i se măriră. Un zâmbet ca de clovn îi întinse buzele într-un arc mare, anemic. Era vocea din lună. Acum Monstrul se afla jos, în stația de pompare... Jos în canale.

– *Așteptați... vegheați...*

Așteptă, dar nu mai urmă nimic: doar torsul monoton, adormitor, al instalațiilor de pompare. Reveni în locul unde Victor stătea pe mal, privindu-l prudent. Henry nu-l băgă în seamă și urlă după Belch. Peste puțin timp, Belch apăru.

– Haide, spuse Henry.

– Ce facem, Henry? întrebă Belch.

– Așteptăm. Veghem.

Se strecurară înapoi spre poiană și se așezară. Henry încercă să-și îndepărteze chiloții de boașele inflamate, dar îl durea prea tare.

– Henry, ce..., începu Belch.

– Șșșt!

Belch tăcu, supus. Henry avea țigări Camel dar nu le scoase. Nu voia să simtă cățeaua fumul de țigară, dacă era prin preajmă. Ar fi putut explica, însă nu era nevoie. Rostise doar două cuvinte, dar acestea păreau să explice totul. Pe acolo se jucau ăia. Curând aveau să vină și ceilalți. De ce să se agațe doar de curvă, când puteau pune mâna pe toți cei șapte căcăței?

Așteptară și vegheară. Victor și Belch păreau să fi adormit cu ochii deschiși. N-a fost o așteptare lungă, dar Henry avu timp să se gândească la destul de multe lucruri. Cum găsise briceagul, în aceeași dimineață, de exemplu. Nu era același pe care-l avusese în ultima zi de școală; pe ăla îl pierduse undeva. Acesta arăta mult mai mișto.

Venise prin poștă.

Așa se părea.

Stătea în picioare pe verandă, privind la cutia lor poștală rablagită și încercând să priceapă ceea ce vedea. Cutia era înțesată de baloane. Două stăteau legate de cârligul metalic unde agăța câteodată poștașul coletele; altele erau legate de steguleț. Roșii, galbene, albastre, verzi. Parcă un circ bizar s-ar fi furișat pe Witcham Road în puterea nopții, lăsând în urmă acest semn.

În timp ce se apropia de cutia poștală, văzu că pe baloane erau desenate chipuri – chipurile copiilor care-l șmecheriseră toată vara, copiii care păreau să-și râdă de el la fiecare cotitură.

Se holbase la aparițiile acelea, cu gura căscată, și atunci baloanele pocniseră unul câte unul. Asta fusese bine; părea că le spărsese doar gândindu-se s-o facă, ucigându-i cu gândul.

Capacul cutiei de scrisori se deschise deodată. Henry se apropie și privi înăuntru. Deși factorul poștal nu ajungea atât de departe înainte de mijlocul după-amiezei, Henry nu simți nici o surpriză când văzu în cutie un pachet dreptunghiular, plat. Îl scoase. MR. HENRY BOWERS, RFD#2, DERRY, MAINE, era adresat pachetul. Purta chiar și un expeditor: MR. ROBERT GRAY, DERRY, MAINE.

Deschise pachetul, lăsând hârtia cafenie să plutească în voie până lângă picioarele lui. Înăuntru se afla o cutie albă. O deschise. Pe căptușeala de bumbac alb era cuțitul. Îl luă în casă.

Tatăl său zăcea pe patul de scânduri din dormitorul pe care-l împărțeau, înconjurat de cutii goale de bere, cu burta umflată peste elasticul chiloților galbeni. Henry îngenunche lângă el, ascultând sforăitul și fâlfâitul respirației, privind buzele ca de cal cum se pungeau și se încrețeau cu fiecare răsuflare.

Plasă capătul activ al cuțitului pe gâtul uscățiv și ridat al tatălui său. Omul se mișcă puțin, după care se liniști iar în somnul de după prea multă bere. Henry ținu cuțitul astfel timp de aproape cinci minute, cu ochii îndepărtați și gânditori, vârful degetului său mare mângâind butonul de argint instalat în mânerul briceagului. Vocea din lună îi vorbi – șoptea ca vântul de primăvară, care e cald, dar are un tăiș rece îngropat undeva în mijlocul lui, bâzâia ca un cuib de hârtie plin cu bărzăuni iritați, înșira verzi și uscate ca un politician răgușit.

Tot ceea ce spunea vocea i se părea destul de bun-bunuț lui Henry, așa că apăsă butonul argintiu. Din cuțit se auzi un *clic* când arcul se destinse, și cincisprezece centimetri de oțel străbătură gâtul lui Butch Bowers. Intră la fel de ușor ca dinții furculiței într-un piept de pui bine fript. Vârful lamei răsări prin partea cealaltă, picurând sânge.

Ochii lui Butch se deschiseră brusc. Se holbă în tavan. Mandibula îi căzu. Pe la colțurile gurii îi curse sânge peste obraji, spre lobii urechilor. Începu să bolborosească. Un clăbuc mare de sânge i se formă între buzele moi și plesni. O mână se furișă până la genunchiul lui Henry și-l strânse convulsiv. Henry nu avu nimic împotrivă. Până la urmă mâna căzu. O clipă mai târziu încetară și bolboroselile. Butch Bowers era mort.

Henry trase afară pumnalul, îl șterse pe cearșaful murdar ce acoperea lavița tatălui său și împinse lama la loc până ce arcul țăcăni iar. Își privi tatăl fără prea mare interes. Vocea îi spusese ce treburi are pe ziua aceea în timp ce stătea îngenuncheat lângă Butch, cu cuțitul pe gâtul lui. Vocea explicase totul. Așa că intră în camera cealaltă să le dea telefon lui Belch și Victor.

Iar acum iată-i aici pe toți trei, și, deși coaiele încă îl mai dureau cumplit, cuțitul forma o umflătură confortabilă în buzunarul stâng din față al pantalonilor. Simțea că în curând va începe măcelul. Ceilalți aveau să revină pentru a-și relua cine știe ce joc pușteșc vor fi jucat, și atunci urma să-nceapă măcelul. Vocea din lună îi înșirase totul pe când stătea în genunchi lângă Butch, iar pe drumul spre oraș nu fusese în stare să-și ia ochii de la discul acela palid și spectral de pe cer. Vedea că într-adevăr în lună era un om – o față-de-strigoi urâtă și lucitoare cu cratere în loc de ochi și un rânjet spân ce părea să-i ajungă până aproape de umerii obrajilor.

Îi vorbi

(plutim aici jos Henry toți plutim și tu ai să plutești)

tot drumul spre oraș. *Ucide-i pe toți, Henry*, spunea vocea-fantomă din lună, iar Henry pricepea foarte bine; Henry simțea că poate susține acea emoție. Avea să-i ucidă pe toți, pe toți torționarii săi, și atunci sentimentele acelea – că își pierdea controlul, că se îndrepta inexorabil spre o lume mai largă pe care n-o va putea domina așa cum dominase curtea de joacă din Școala Elementară, că în mai larga lume grăsanul și cioroiul și bâlbâitul cel stricat ar putea oarecum să crească mai mari, în vreme ce el nu va face decât să crească oarecum mai bătrân – vor dispărea.

Avea să-i omoare pe toți, iar vocile – cele dinăuntru și cea care-i vorbea din lună – aveau să-l lase în pace. Îi va omorî și apoi se va întoarce acasă și se va așeza pe prispa din dos cu spada japoneză suvenir a tatălui său în poală. Va bea o bere Rheingold de-a tatei. Va asculta radioul, dar nu baseball. Baseballul era strict pentru Țara Capetelor Pătrate. În loc de asta, va asculta rock and roll. Deși Henry nu o știa (și nu i-ar fi păsat nici dac-ar fi știut-o), în această unică privință el și

Păgubosii cădeau de acord: rock and roll-ul era o chestie destul de bună. Avem pui în hambar, al cui hambar, care hambar, al meu hambar. Atunci totul va fi bine; totul va fi corect atunci; totul va fi extraordinar atunci, și tot ce-ar mai putea urma nu va mai conta. Vocea va avea grijă de el – simțea asta. Dacă aveai grijă de Monstru, Monstrul avea grijă de tine. Așa merseseră întotdeauna lucrurile în Derry.

Dar trebuia ca puștii să fie opriți, opriți curând, opriți azi. Așa-i spusese vocea.

Henry scoase din buzunar cuțitul cel nou, îl privi, îl întoarse pe toate părțile, admirând felul cum scânteia soarele pe plăselele cromate. Apoi Belch îl înșfăcă de braț, sâsâind:

– Uită-te-acolo-șa, Henry! Ptiu, fir-aș al dracu'! Uite colo-șa!

Henry privi și simți lumina limpede a înțelegerii izbucnind peste el. O secțiune pătrată a poienii se înălța ca prin farmec, dezvăluind dedesubt o felie crescândă de întuneric. O clipă doar simți un junghi de groază la gândul că s-ar putea să fie posesorul vocii... Deoarece cu siguranță Monstrul locuia undeva sub oraș. Apoi auzi scârțâitul grunjos al pământului în țâțâni și pricepu. Nu reușiseră să vadă casa din pom pentru că nici nu exista așa ceva.

– Pe toți sfinții, am stat exact în capu' lor, mârâi Victor și, în timp ce capul și umerii lui Ben apăreau în trapa pătrată din centrul luminișului, dădu să se repeadă la atac.

Henry îl înșfăcă și-l ținu pe loc.

– Nu punem mâna pă ei, Henry? întrebă Victor în timp ce Ben se trudea să iasă.

– Punem noi mâna, spuse Henry, fără a-și lua o clipă ochii de la detestatul băiat gras.

Alt pocnitor la zgaibarace. *Am să-ți pocnesc zgaibaracele-așa de-o să-ți zboare pân-la urechi, să le poți purta ca cercei, futai gras ce ești. Stai numa' și vezi de nu.*

– N-avea tu grijă.

Grăsanul o ajuta pe târfă să iasă din groapă. Privi în jur a îndoială și, o clipă, Henry avu impresia că se uită direct la el. Apoi ochii îi trecură mai departe. Cei doi își murmurară ceva unul altuia și se îndesară în hățișuri, dispărând.

– Haideți, chemă Henry, când zgomotul crengilor trosnind și al frunzelor foșnind se stinse. Ne luăm după ei. Da' țineți distanța și nu faceți tărăboi. Îi vrem pe toți la grămadă.

Cei trei traversară poienița ca soldații în patrulare, aplecați, cu ochii mari și mobili. Belch poposi să se uite în club și clătină capul cu mirare admirativă:

– Drept în capul lor șezui!

Henry îi făcu un semn nerăbdător să înainteze.

Urmară cărarea, pentru că făceau mai puțin zgomot. Ajunseseră la jumătatea drumului spre Kansas Street când curva și grăsanul, ținându-se de mână (*Nu că-i drăguț?* se întrebă Henry într-un soi de extaz), ieșiră la iveală aproape drept în fața lor.

Noroc că erau întorși cu spatele spre grupul lui Henry și nici unul nu privi în jur. Henry, Victor și Belch împietriră, apoi se retraseră în umbra de la marginea potecii. Curând, Ben și Beverly nu mai erau decât două cămăși de-abia deslușite printr-o încâlceală de arbuști și tufe. Cei trei își reîncepură urmărirea... Prudenți. Henry scoase iar pumnalul și

9

Henry face autostopul / 2.30 dimineața

apăsă butonul cromat din plăsele. Lama sări afară. O privi visător, în lumina lunii. Îi plăcea felul cum lumina stelelor parcurgea tăișul. Nu avea idee ce oră era. Acum plutea în și afară din realitate.

Un sunet se impuse conștiinței lui și începu să crească. Era motorul unei mașini. Se apropia. Ochii lui Henry se dilatară în întuneric. Strânse cu mai multă putere cuțitul, așteptând mașina să treacă.

Nu trecu. Se înscrise în curba de după gardul viu al seminarului și se opri acolo, cu motorul mârâind gros. Strâmbându-se (acum burta i se întărea; devenise dură ca o scândură, iar sângele ce se prelingea vâscos printre degete avea consistența sevei chiar înainte să dai cep arțarilor la sfârșitul lui martie, începutul lui aprilie), se ridică în genunchi și împinse în lături ramurile rigide ale gardului viu. Vedea faruri și conturul unei mașini. Copoii? Mâna sa se strângea pe cuțit și se destindea, se strângea și se relaxa, se strângea și se relaxa.

Ți-am trimis un mijloc de transport, Henry, șopti vocea. *Un fel de taxi, dacă-ți spune ceva asta. În fond, trebuie să ajungi la Pensiune destul de curând. Se apropie zorile.*

Vocea slobozi un chicotit subțire și osos și tăcu apoi. Acum singurele sunete erau târâitul greierilor și murmurul monoton al mașinii oprite. *Sună ca surdinele la bombițele-cireșe,* constată distrat Henry.

Se ridică stângaci în picioare și își croi drum înapoi spre aleea Seminarului. Aruncă o privire spre mașină. Nu era a poliției: nu avea girofaruri pe capotă, iar caroseria arăta cu totul altfel. Era de tip... vechi.

Henry auzi iar chicotitul acela... Sau poate n-o fi fost decât vântul.

Ieși din umbra gardului viu, se târî pe sub lanț, se ridică din nou în picioare și începu să meargă spre mașina ce exista într-o lume de fotografii alb-negru, cu lumina strălucitoare a lunii și umbra de nepătruns. Henry arăta într-un hal fără de hal: cămașa înnegrită de sânge, pantalonii îmbibați aproape până la genunchi. Fața-i era un cocoloș alb sub o tunsoare cazonă.

Ajunse la intersecția dintre aleea Seminarului și trotuar și privi mașina, încercând să deslușească namila de la volan. În schimb recunoscu de îndată mașina – era cea pe care tatăl lui jura întotdeauna c-o va avea într-o bună zi, un Plymouth Fury 1958. Era roșie cu alb, iar Henry știa (nu i-o spusese suficient de des taică-său?) că motorul torcând sub capotă era un V-8 327. 255 de cai putere la dispoziție, capabilă să atingă o sută la oră în vreo nouă secunde de la igniție. *O să-mi iau mașina aia, și când oi muri po' să mă-ngroape cu ea cu tot*, îi plăcea lui Butch să spună... Atât numai că, desigur, nu-și luase niciodată mașina, iar statul îl înmormântase după ce Henry fusese dus, bătând câmpii și urlând despre monștri, la ferma veselă.

Dacă el îi ăl dinăuntru nu cred c-oi putea-o lua, își spuse Henry, strângând pumnalul în mână și bălăbănindu-se ca un om beat, cu ochii la silueta de la volan.

Atunci ușa din dreapta a mașinii se deschise larg, plafoniera se aprinse și șoferul întoarse capul spre el. Era Belch Huggins. Fața sa era o ruină atârnândă. Un ochi îi dispăruse, și o gaură putrezită într-un obraz pergamentos dezvăluia dinții înnegriți. Pe capul lui Belch stătea cocoțată boneta de baseball New York Yankees pe care o purta în ziua când murise. Era întoarsă cu cozorocul în spate. De-a lungul lui se prelingea o pastă gri-verzuie.

– Belch! urlă Henry, și durerea sfâșietoare îi țâșni în sus din burtă, făcându-l să mai scoată un țipăt nearticulat.

Buzele moarte ale lui Belch se lățiră într-un rânjet, despicându-se în falduri cenușii-albicioase, fără sânge. Ridică o mână răsucită spre ușă, în semn de invitație.

Henry ezită, apoi ocoli masca automobilului, atingând emblema de pe capotă la fel cum făcea întotdeauna când, copil fiind, tatăl său îl ducea în sala de expoziție din Bangor să se uite la exact aceeași mașină. Ajungând în partea dreaptă, pâcla îl copleși într-un val moale și trebui să se prindă de portiera deschisă pentru a se ține pe picioare. Rămase acolo, cu capul plecat, respirând în icnete fonfăite. Într-un târziu lumea reveni la locul ei – parțial – și reuși să dea ocol portierei și să cadă în scaun. Durerea îi sfredeli din nou măruntaiele, și sânge proaspăt îi scăldă mâna. Îl simțea ca pe o gelatină caldă. Rezemă capul pe spate și scrâșni din

dinți, cu tendoanele gâtului ieșite în afară. În fine, durerea începu să cedeze puțin câte puțin.

Portiera se închise de la sine. Becul din plafon se stinse. Henry văzu una dintre mâinile putrede ale lui Belch apucând schimbătorul de viteze și pornind. Nodurile cocârjate și albe ale falangelor lui Belch luceau prin pielea descompusă a degetelor.

Mașina se puse în mișcare pe Kansas Street spre Up-Mile Hill.

– Ce mai faci, Belch? se auzi Henry pe sine spunând.

Era o prostie, firește – Belch nu putea fi acolo, morții nu pot conduce mașini – dar altceva nu-i trecea prin cap.

Belch nu răspunse. Unicul său ochi înfundat în cap privea drumul. Dinții scânteiau bolnav spre Henry prin spărtura obrazului. Henry deveni vag conștient că moș Belch mirosea destul de urât. Moș Belch de fapt mirosea ca un coș de pătlăgele stricate și apoase. Compartimentul pentru mănuși se deschise, lovindu-l pe Henry peste genunchi, și la lumina beculețului dinăuntru văzu o sticlă de Texas Driver, pe jumătate plină. O scoase, o destupă și trase o dușcă bună. Se duse pe gât ca mătasea rece și-i lovi stomacul ca o explozie de lavă. Tremură din tot trupul, gemu... și apoi începu să se simtă puțin mai bine, puțin mai legat de lume.

– Mersi.

Capul lui Belch se întoarse spre el. Henry îi auzi tendoanele gâtului; scârțâiau ca o balama ruginită. Belch îl privi un moment cu o căutătură moartă monoculară, iar Henry observă pentru prima oară că lui Belch îi lipsea cea mai mare parte a nasului. Se vede treaba că cineva poftise la nasul lui moș Râgâilă. Un câine, poate. Sau șobolani. Mai probabil șobolani. Tunelurile prin care-i fugăriseră ăia mici în ziua aceea erau pline de șobolani.

Mișcându-se la fel de încet, capul lui Belch reveni din nou spre drum. Henry se bucură. Privirea aceea a lui moș Belch către el, ei bine, Henry nu fusese-n stare s-o priceapă. Se simțise ceva în unicul ochi înfundat al lui Belch. Reproș? Furie? Ce anume?

E un băiat mort la volanul acestei mașini.

Henry coborî privirea pe braț și văzu că acolo i se formaseră buburuze enorme. Trase repede încă un gât din sticlă. Lichidul tare își răspândi fierbințeala în trupu-i îndurerat.

Plymouthul coborî Up-Mile Hill și se îndreptă spre sensul giratoriu... Doar că la ora aceea din noapte nu circula nimic; toate semafoarele fuseseră comutate pe galben, clipind, scăldând străzile goale și clădirile închise cu pulsații statornice de lumină. Domnea o asemenea liniște, încât Henry putea auzi releurile țăcănind înăuntrul fiecărui semafor... Sau o fi fost poate doar imaginația lui?

– Nici nu m-am gândit să te las de căruță-n ziua aia, Râgâilă, spuse Henry. Vreau să zic, dacă... știi... dacă asta aveai în cap.

Din nou scrâșnetul tendoanelor uscate. Belch privindu-l iar cu ochiul său înfundat. Și buzele întinse într-un rânjet cumplit ce dezvelea gingii gri-negricioase crescând mucegai în grădina personală. *Ce fel de rânjet e ăsta?* se întrebă Henry în timp ce mașina torcea mătăsos în sus pe Main Street, pe lângă „Freese's" pe o parte, pe lângă „Nan's Luncheonette" și „Aladdin Theater" pe cealaltă. *O fi un rânjet al iertării? Un rânjet ca-ntre prieteni vechi? Sau o fi un rânjet de soiul care spune am să ți-o trag, Henry, am să ți-o trag pentru că ai fugit și ne-ai lăsat pe mine și pe Vic? Ce fel de rânjet?*

– Trebuie să-nțelegi cum a fost, spuse Henry, apoi se opri.

Cum *fusese*? Toate i se amestecau în minte, bucăți încurcate ca piesele unui anume puzzle care tocmai fusese deșertat pe una dintre măcăcioasele mese de jucat cărți din sala de recreere la Juniper Hill. Cum *fusese*? Îi urmăriseră pe grăsan și pe târfă până înapoi pe Kansas Street și-i așteptaseră în tufișuri, privindu-i cum escaladau taluzul până în vârf. Dacă dispăreau din vedere, el, Victor și Belch ar fi lăsat baltă pânda și s-ar fi repezit după ei; doi din șapte tot era mai bine decât nici unul, iar restul aveau să apară cu timpul.

Dar nu dispăruseră. Pur și simplu se rezemaseră de gard, stând de vorbă și supraveghind strada. Din când în când se uitau în jos spre Maidan, dar Henry își ținea cei doi trupeți bine ascunși vederii.

Cerul, își amintea Henry, se acoperise, norii se adunau de la răsărit, aerul devenea mai dens. Avea să plouă în acea după-amiază.

Ce se întâmplase în continuare? Ce...

O mână osoasă, cu pielea ca de ceară, îl apucă de braț, iar Henry zbieră. Lunecase din nou în cenușiul acela ca de bumbac, dar groaznica atingere a lui Belch și junghiul de durere din stomac stârnit de răcnet îl aduseră înapoi. Privi în jur și văzu fața lui Belch la nici două degete de a sa; trase gâfâit aer în piept, și imediat regretă. Moș Râgâilă chiar mucegăise. Lui Henry îi reveniră în minte tomatele putrezind liniștite în vreun colț de hambar. I se răscula stomacul.

Deodată își aminti sfârșitul – sfârșitul lui Belch și al lui Vic, cel puțin. Cum venise ceva din întuneric în timp ce stăteau într-un puț cu grilaj de canal în vârf, întrebându-se încotro s-o apuce. *Ceva...* Henry nu fusese-n stare să spună ce anume. Până ce Victor țipase:

– *Frankenstein! Frankenstein!*

Și așa era, monstrul lui Frankenstein, cu șuruburi ieșindu-i din gât și o cicatrice adâncă și prinsă-n copci pe frunte, târâindu-și picioarele în încălțări cât cuburile unui copil.

– *Frankenstein!* urlase Vic. *Fr...*

Iar în clipa următoare Vic rămăsese fără cap. Capul său zbură de-a latul puțului, izbind peretele opus cu o bufnitură acră și cleioasă. Ochii galbeni și apoși ai monstrului căzură asupra lui Henry, iar acesta îngheță. Bășica își dădu drumul și simți ceva cald și ud inundându-i picioarele.

Creatura o luă spre el și atunci Belch... Belch...

– Ascultă, știu c-am fugit, spuse Henry. Nu trebuia s-o fac. Dar... dar...

Belch nu făcea decât să-l privească.

– M-am pierdut, șopti Henry, ca pentru a-l înștiința pe moș Râgâilă că și el plătise.

Suna neconvingător, de parcă ar fi spus *Mda, știu că te-a omorât, Belch, da' eu aveam o jale de țeapă sub unghie.* Însă *fusese* rău... Rău de-a binelea. Rătăcise ore-n șir printr-o lume de beznă puturoasă și în cele din urmă, ținea minte, începuse să urle. La un moment dat căzuse – o căzătură lungă, năucitoare, pe parcursul căreia avusese timp să-și spună *O, ce, bine într-un minut am murit și scap de-aici* – iar apoi se pomenise într-o apă care curgea repede. Pe sub Canal, bănuia el. Ieșise în lumina soarelui ce asfințea, lopătase până la mal și în cele din urmă ieșise din Kenduskeag la nici cincizeci de metri de locul unde Adrian Mellon avea să se înece douăzeci și șapte de ani mai târziu. Îi alunecă piciorul, căzu, se lovi la cap, rămase fără cunoștință. Când se trezi, coborâse noaptea. Își găsi cumva calea până la Drumul Național 2 și făcu autostopul până acasă. Iar acolo îl așteptau polițiștii.

Dar aia fusese atunci, iar asta era acum. Belch păsise în fața monstrului lui Frankenstein, care îi jupuise partea stângă a feței până la os – atâta apucase Henry să vadă înainte de-a o lua la sănătoasa. Acum însă Belch revenise, iar Belch îi arăta ceva cu degetul.

Henry văzu că opriseră în fața Pensiunii Derry, și deodată înțelese perfect. „Pensiunea" era singurul hotel adevărat rămas în Derry. În 1958 mai fusese și „The Eastern Star", în capătul lui Exchange, și „The Traveller's Rest" pe Torrault Street. Ambele dispăruseră în timpul reînnoirilor edilitare (Henry știa totul despre asta; la Juniper Hill citise ziarul *Derry News* cu credință, în fiecare zi). Doar Pensiunea mai rămăsese, și vreo câteva moteluri de trei parale pe lângă autostrada Interstate.

Aicea vor fi fiind, reflectă Henry. *Chiar aici. Toți care-au mai rămas. Dorm în pat, cu viziuni de bombonele – sau canale poate – dansându-le în capete. Și-am să le vin de hac. Rând pe rând am să le vin de hac.*

Scoase iar sticla de Texas Driver și supse din ea. Simțea sânge proaspăt susurându-i în poală, iar perna era cleioasă sub el, dar vinul făcea totul mai suportabil. I-ar fi prins bine ceva bourbon bun, dar nici vinul acesta nu era de lepădat.

– Uite, îi zise el lui Belch. Îmi pare rău c-am fugit. Nu știu de ce am fugit. Te rog... Nu te-nfuria.

Belch vorbi pentru prima și singura dată, dar vocea nu era a lui. Vocea ce ieși din gura putredă a lui Belch era adâncă și puternică, înspăimântătoare. Henry tresări la auzul ei. Era vocea din lună, vocea clovnului, vocea pe care o auzise în visele lui cu drenuri și canale prin care apa șiroia la nesfârșit.

– Tacă-ți gura și fă-le felul, rosti vocea.

– Sigur, scânci Henry. Sigur, sigur, *vreau* s-o fac, nici vorbă...

Băgă sticla la loc în compartimentul mănușilor. Gâtul ei clănțăni scurt ca niște colți. Iar acolo unde fusese sticla văzu o hârtie. O scoase și o despături, lăsând amprente însângerate la colțuri. În capul foii era imprimat în relief, cu litere stacojii, următorul antet:

UN MEMORANDUM DE LA PENNYWISE!

Iar mai jos, tipărit migălos cu majuscule:

BILL DENBROUGH 311
BEN HANSCOM 404
EDDIE KASPBRAK 609
BEVERLY MARSH 518
RICHIE TOZIER 217

Numerele camerelor lor. Bună treabă. Economie de timp.

– Mersi, Be...

Dar Belch dispăruse. Scaunul șoferului era gol. Doar șepcuța de baseball New York Yankees mai zăcea acolo, cu cozorocul plin de mucegai întărit. Și o substanță vâscoasă pe schimbătorul de viteze. Henry privi, cu inima zbătându-i-se dureros în beregată... I se păru că aude ceva mișcându-se, schimbându-și poziția, pe bancheta din spate. Coborî repede, deschizând portiera și aproape căzând pe carosabil de atâta grabă. Ocoli automobilul, care încă mai bolborosea încetișor prin dublele sale țevi de eșapament ca niște bombe-cireașă (în Statul Maine, bombele-cireșe fuseseră scoase în afara legii încă din 1962).

Îi era greu să umble; fiecare pas îi sfâșia abdomenul. Dar ajunse pe trotuar și se opri acolo, privind la clădirea de cărămidă cu opt etaje care, împreună cu biblioteca, Cinematograful „Aladdin" și Seminarul, se

număra printre puținele pe care și le mai amintea de pe vremuri. Acum majoritatea luminilor de la etajele superioare erau stinse, dar globurile de sticlă mată ce flancau poarta principală ardeau blând în întuneric, aureolate cu umezeală din ceața joasă stăruitoare.

Henry se chinui să înainteze printre ele, împingând cu umărul un batant al ușii.

Holul era cufundat în tăcerea nopții târzii. Pe jos se întindea un covor turcesc decolorat. Tavanul era o frescă enormă, alcătuită din panouri rectangulare ce înfățișau scene din zilele forestiere ale orașului Derry. Se vedeau canapele umflate peste măsură, fotolii voltate și un șemineu uriaș, acum stins și tăcut, cu un buștean de mesteacăn aruncat peste pirostrii – un butuc veritabil, fără instalație de gaze; căminul pensiunii nu era o simplă piesă de decor. Plante se revărsau din două jardiniere joase. Ușile duble de sticlă ce duceau la bar și restaurant erau închise. Dintr-un birou interior, Henry putea auzi bălmăjeala unui televizor dat la minimum.

Traversă holul, cu cămașa și pantalonii mânjiți de sânge. În brazdele mâinilor i se întărise sânge; îi vârsta obrajii și-i străbătea fruntea, ca unui indian vopsit cu culorile războiului. Ochii-i ieșeau din orbite. Oricine l-ar fi zărit, ar fi fugit urlând de groază. Dar nu era nimeni acolo.

Ușile liftului se deschiseră de îndată ce apăsă butonul URCARE. Privi la hârtia din mână, apoi la numerele etajelor. După un moment de cumpănire, apăsă la 6 și ușile se închiseră. Se auzi un murmur slab de motor în timp ce ascensorul începea să urce.

Pot foarte bine să-ncep de sus și să cobor treptat.

Se rezemă moale de peretele din fund al cabinei, cu ochii pe jumătate închiși. Murmurul liftului avea un efect liniștitor. La fel ca acela al instalațiilor din stațiile de pompare ale rețelei de canalizare. Ziua aceea îi tot revenea în minte. Cum totul păruse aproape prestabilit, ca și cum toți ar fi jucat doar niște roluri. Cum Vic și moș Râgâilă păruseră... ei bine, aproape drogați. Își amintea...

Cabina se opri, zguduindu-l și trimițându-i încă un val de durere atroce în stomac. Ușile glisară deschizându-se. Henry păși pe coridorul tăcut (alte plante, agățătoare, cățărătoare, nu voia să atingă nici una, nu, lujerii ăia verzi și zemoși îi aminteau prea tare de lucrurile care atârnau acolo în beznă). Se uită din nou pe foaie. Kaspbrak stătea la 609. Henry porni într-acolo, rezemându-se de perete cu o mână și lăsând din mers o vagă dâră de sânge pe tapet (ah, dar pășea la o parte ori de câte ori se apropia de vreuna dintre plantele acelea agățătoare; nu voia încurcături cu *alea*). Respirația-i șuiera aspră și uscată.

Aici era. Henry scoase briceagul din buzunar, își trecu limba peste buzele uscate și bătu la ușă. Nimic. Bătu iar, mai tare.

– Cine-i?

Somnoros. Bun-așa. Va fi fiind în pijămăluță, treaz doar pe jumătate. Iar, când va deschide ușa, Henry îi va înfige pumnalul drept în adâncitura de la baza gâtului, adâncitura vulnerabilă aflată imediat sub mărul lui Adam.

– Liftieru', domnu', spuse Henry. Mesaj de la soție.

O fi având Kaspbrak nevastă? Poate că spusese o prostie. Așteptă, în alertă rece. Auzi pași – fosnet de papuci.

– De la Myra?

Părea alarmat. Va fi și mai alarmat peste câteva secunde. Pulsul bătea constant în tâmpla dreaptă a lui Henry.

– Cred că da, domnu'. Nu scrie nici un nume. Zice doar soția.

Urmă o pauză, apoi un clănțănit metalic când Kaspbrak bâjbâi la lanț. Rânjind, Henry apăsă butonul de pe plăselele cuțitului. *Clic.* Ridică lama lângă obraz, pregătit. Auzi cum se deschide încuietoarea. Peste o clipă doar va împlânta tăișul în beregata micului ticălos slăbănog. Așteptă. Ușa se deschise și Eddie

10

Păguboșii toți laolaltă / 1.20 după-amiaza

îi văzu pe Stan și Richie tocmai ieșind de la Costello Avenue Market, mâncând fiecare câte o înghețată pe băț.

– Hei! strigă el. Hei, așteptați-mă!

Se întoarseră, iar Stan îi făcu cu mâna. Eddie alergă să-i ajungă cât putea de repede, ceea ce nu însemna, la drept vorbind, tocmai repede. Un braț îl avea încarcerat într-o carcasă din ghips, iar sub celălalt își ținea tabla de Parcheesi.

– Ce-ai-zici, Eddie? Ce-ai-zici, băiete? întrebă Richie în măreț-rostogolita sa Voce a Gentlemanului Sudist (cea care suna mai mult a Foghorn Leghorn din desenele animate decât a orice altceva).

– Voi a zice... Voi a zice... băiatu' a'e un b'ați 'upt! Ui-la el, Stan, băiatu' a'e un b'ați 'upt! Voi a zice... Ia fii tu băiat de t'eabă și du-i toabla de Pawcheeseh băiatului!

– Pot să mi-o duc și singur, replică Eddie, cam cu sufletul la gură. Ce-ar fi să dau și eu o limbă pe înghețată?

– Mămică-ta n-ar fi de acord, Eddie, zise trist Richie și începu să mănânce mai repede; tocmai ajunsese la miezul de ciocolată, partea lui

favorită. *Microbi,* băiete! Voi a zice... Voi a zice poț' lua *microbi* mâncân' dup-al'cineva!

– O să risc, zise Eddie.

Fără tragere de inimă, Richie își ridică înghețata spre gura lui Eddie... și o smulse de îndată ce Eddie reuși să muște de vreo două ori.

– Poți s-o iei pe-a mea cât a mai rămas, i-o oferi Stan. Am încă burta plină de la prânz.

– Ovreii nu mănâncă mult, îl instrui Richie. Face parte din religia lor.

Acum toți trei mergeau alături, îndreptându-se spre Kansas Street și spre Maidan. Derry părea cufundat într-o picoteală adâncă de după-amiază pâcloasă. Jaluzelele celor mai multe case pe lângă care treceau erau coborâte. Pe peluze stăteau jucării abandonate, ca și cum proprietarii lor ar fi fost chemați în grabă de la joacă sau culcați să-și facă siesta. Tunete se rostogoleau groase la vest.

– Chiar așa? îl întrebă Eddie pe Stan.

– Nu, Richie doar face mișto. Evreii mănâncă la fel ca oamenii normali.

Arătă spre Richie:

– Ca el.

– Știi, ești al dracu' de răutăcios cu Stan, îi spuse Eddie lui Richie. Cum ți-ar plăcea să zică cineva toate rahaturile astea despre tine doar fiindcă ești catolic?

– A, catolicii fac o grămadă, replică Richie. Tata mi-a zis odată că Hitler era catolic, și Hitler a omorât miliarde de evrei. Este, Stan?

– Mhm, așa se pare, zise Stan, părând jenat.

– Mama a fost furioasă când mi-a zis tata asta, continuă Richie.

Un mic zâmbet retrospectiv i se ivise pe față.

– Absolut *fuuu-rioasă*. Noi, catolicii, am mai avut și Inchiziția, asta era trebușoara aia cu roata și menghinele de smuls unghii și toate chestiile alea. Mi-nchipui că toate religiile sunt destul de ciudățele.

– Și eu, răspunse calm Stan. Noi nu suntem habotnici, sau cum se cheamă. Adică mâncăm șuncă și jambon. Nici nu prea știu ce-nseamnă să fii evreu. M-am născut în Derry, și câteodată mergem la sinagoga din Bangor la chestii din alea ca Yom Kippur, dar...

Ridică din umeri.

– Șuncă? Jambon?

Eddie rămăsese nedumerit. El și mama sa erau metodiști.

– Evreii ortodocși nu mănâncă lucruri de-astea, explică Stan. Scrie ceva în Tora să nu mănânci nimic din ce se târăște prin noroi sau umblă

pe fundul oceanului. Nu știu exact cum vine. Dar porcii zice-se că-s excluși, ca și homarii. Ai mei însă-i mănâncă. Și eu la fel.

– Ciudată treabă, spuse Eddie și izbucni în râs. Niciodată n-am mai auzit de-o religie care să-ți spună ce-ai voie să *mănânci*. Puțin mai lipsește să-ți spună ce fel de gaz ai voie să cumperi.

– Gaz cușer, replică Stan și râse ca pentru sine. Nici Richie, nici Eddie nu înțeleseră de ce râdea.

– Tre' să recunoști, Stanny, că *e* destul de ciudățel, spuse Richie. Vreau să zic, să nu poți mânca un cârnat doar fiindcă se-ntâmplă să fii ovrei.

– Zău? întrebă Stan. Tu mănânci carne vinerea?

– Ptiu, nu! exclamă Richie șocat. N-ai voie să mănânci carne vinerea, fiindcă...

Pe chip îi apăru un mic rânjet.

– A, așa, pricep ce vrei să zici.

– Chiar se duc catolicii în iad dacă mănâncă vinerea carne? întrebă Eddie fascinat, habar n-având că, până cu doar două generații în urmă, neamurile lui fuseseră polonezi catolici fervenți care mai curând ar fi ieșit pe stradă fără haine pe ei decât să fi mâncat carne vinerea.

– Păi, îți zic eu cum e, Eddie, spuse Richie. Nu prea cred că Dumnezeu m-ar trimite jos la Căldurică doar fiindc-am uitat și am halit un hamburger baban la gustare într-o vineri, da' de ce să riști? Corect?

– N-aș crede. Însă mi se pare-așa de...

Așa de tâmpit, era gata să spună, iar apoi își aminti o poveste pe care le-o spusese doamna Portleigh la școala de duminică, pe când era doar un băiețel. După cum zicea doamna Portleigh, un băiat rău furase o dată niște pâine de împărtășanie când trecuse cu talerul și o băgase în buzunar. A luat-o acasă și a aruncat-o în toaletă doar ca să vadă ce se va întâmpla. Pe dată – sau cel puțin așa le raporta doamna Portleigh absorbiților ei elevi – apa din toaletă s-a făcut roșie ca sângele. Era sângele lui Cristos, spunea ea, și i-a apărut băiețelului aceluia fiindcă făcuse o faptă foarte rea numită BLASFEMIE. Apăruse ca să-l prevină că, aruncând carnea lui Isus în toaletă, își aruncase propriul suflet în primejdia Iadului.

Până atunci, lui Eddie mai degrabă îi plăcuse actul împărtășaniei, pe care i se îngăduia s-o primească din anul precedent. Metodiștii foloseau în loc de vin must de Welch, iar Trupul lui Cristos erau niște cubulețe tăiate din pâine sfințită proaspătă, moale. Îi plăcea ideea de a lua mâncarea și băutura ca pe un rit religios. Dar, ca urmare a poveștii doamnei Portleigh, minunarea lui în fața ritualului luase o formă mai puternică și mai tenebroasă, ceva mai degrabă înspăimântător. Simpla

întindere a mâinii spre micile cuburi de pâine deveni un act ce presupunea curaj, și întotdeauna se temea ca de un șoc electric... Sau chiar mai rău, că pâinea își va schimba deodată culoarea în mâna lui, va deveni un cheag de sânge, și o Voce fără trup va începe să tune în biserică: *Nevrednic! Nevrednic! Damnat în Iad! Damnat în Iad!* Adesea, după ce lua împărtășania, gâtlejul i se închidea, respirația începea să-i țiuie, și aștepta cu nerăbdare înfiorată ca binecuvântarea să se sfârșească pentru a putea ieși grăbit în vestibul și a-și folosi inhalatorul.

Nu trebuie să fii așa de prost, își spunea el pe măsură ce creștea. *Aia nu era decât o poveste, iar doamna Portleigh cu siguranță că nu era o sfântă – mămica a spus că divorțase în Kitery și că joacă Bingo la Saint Mary's în Bangor, și că adevărații creștini nu practică jocuri de noroc, adevărații creștini lasă jocurile de noroc în seama păgânilor și a catolicilor.*

Toate se legau perfect, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Povestea pâinii de împărtășanie ce transformase apa din toaletă în sânge îl îngrijora, îl sâcâia, ba chiar îi dădea insomnii. Într-o noapte îi veni ideea că mijlocul de a lăsa toate acestea în urmă o dată pentru totdeauna ar fi să ia cu mâna lui o bucată de pâine, s-o azvârle în toaletă și să vadă ce se va întâmpla.

Dar o asemenea experiență îi depășea cu mult curajul; mintea lui rațională nu putea rezista acelei sinistre imagini a sângelui ce-și răspândea în apă norul de acuzație și potențială damnare. Nu putea înfrunta acea talismanică incantație magică: *Luați, mâncați, acesta este trupul meu; acesta este sângele meu, carele pentru mulți se varsă.*

Nu, nu făcuse niciodată experimentul.

– Cred că toate religiile sunt cam sucite, spuse acum Eddie.

Dar *puternice,* adăugă mintea sa, aproape *magice*... Sau o fi fost asta o BLASFEMIE? Începu să se gândească la lucrul pe care-l văzuseră pe Neibolt Street, și pentru întâia oară percepu o paralelă nebunească – la urma urmei, vârcolacul ieșise din toaletă.

– Măi frate, cred că toată lumea doarme, spuse Richie, aruncându-și nonșalant tubul gol al înghețatei în rigolă. Ai mai văzut o asemenea liniște? Ce, s-or fi dus toți la Bar Harbor pe ziua de azi?

– H-h-h-hei, bă-bă-băieți! strigă din spatele lor Bill Denbrough. A-aș-teptați-mă!

Eddie se întoarse, încântat ca întotdeauna să audă glasul lui Bill Barosanul. Pedala pe Silver după colțul cu Costello Avenue, în avans față de Mike, deși Schwinnul lui Mike era nou-nouț.

– *Hai-ho, Silver, HAAAAIDEEE!* răcni Bill.

Se repezi spre ei cu treizeci de kilometri pe oră, în timp ce cărțile de joc prinse cu cârlige de rufe pe aripile roților huruiau. Apoi pedală

înapoi, apăsă pe frâne și produse o admirabil de lungă dâră neagră pe asfalt.

– Bill Bâlbâitule! exclamă Richie. Cumoduci, băiete? Voi a zice... Voi a zice... cum o *duci*, băiete?

– O duc b-b-bine. I-ați văzut pe Ben sau B-B-everly?

Mike dădu din pedale și-i ajunse din urmă. Transpirația îi umplea fața de broboane mici.

– Cât de repede merge bicicleta aia?

Bill râse:

– N-n-nu șt-tiu, e-exact. Destul de r-r-repede.

– Nu i-am văzut, răspunse Richie. Probabil sunt acolo jos, umblă și ei. Cântă armonia-n două voci. „Ș-buum, ș-buum... ia-da-da-da-da-da-da... arăți ca un vis, scumpo."

Stan Uris scoase niște zgomote de vomă.

– E doar invidios, îi spuse Richie lui Mike. Evreii nu pot să cânte.

– Bi-bi-bi...

– „Bip-bip, Richie", spuse Richie în locul lui, și izbucniră cu toții în râs.

Porniră din nou spre Maidan, Mike și Bill împingându-și bicicletele de ghidon. Conversația era la început vioaie, dar mai apoi lâncezi. Privindu-l pe Bill, Eddie îi văzu o expresie stânjenită pe față și se gândi că poate liniștea îl afecta și pe el. Știa că Richie o spusese cu sens de glumă, dar chiar *exista* impresia că toată lumea din Derry se dusese la Bar Harbor în ziua aceea... Sau *altundeva*. Nici o mașină nu se mișca pe stradă; nici măcar o singură cucoană în vârstă nu-și împingea căruciorul plin de târguieli înapoi spre vila sau apartamentul ei.

– Chiar că-i liniște, este? se aventură Eddie, dar Bill doar aprobă în tăcere.

Traversară pe partea dinspre Maidan, și atunci îi văzură pe Ben și Beverly fugind spre ei și strigând. Pe Eddie îl șocă înfățișarea fetei; de obicei era atât de îngrijită și curată, cu părul întotdeauna proaspăt spălat și legat la spate în coadă-de-cal. Acum era vărgată cu ceva ce părea a fi toate soiurile de lături ale universului. Avea ochii mari și sălbatici. Pe obraz i se vedea o zgârietură. Blugii îi erau îngălați cu gunoi, iar bluza ruptă.

Ben o urma gâfâind, cu pântecele săltându-i.

– Nu putem coborî pe Maidan, icni Beverly. Băieții... Henry... Victor... Sunt acolo jos pe undeva... Cuțitul... Are un cuțit...

– Ma-mai încet, spuse Bill, preluând de îndată conducerea în felul acela al lui lipsit de efort, aproape inconștient.

Îi aruncă o privire lui Ben, care se apropia în goană, cu obrajii aprinși și pieptul său grăsan trudind din greu.

– Spune că Henry a înnebunit, Bill Barosane, zise Ben.

– Ei, căcat, adică înainte era *întreg* la minte? întrebă Richie și scuipă printre dinți.

– Ta-taci din gu-ră, R-Richie, spuse Bill, apoi privi din nou la Beverly. Sp-spune.

Mâna lui Eddie se strecură în buzunar și atinse inhalatorul. Nu pricepea despre ce era vorba, dar știa deja că nu era bine deloc. Forțându-se să vorbească pe cât de calm îi stătea în putință, Beverly reuși să prezinte o versiune prescurtată a întâmplării – o variantă care începea cu Henry, Victor și Belch atacând-o pe stradă. Nu le povesti despre tatăl ei – de asta îi era teribil de rușine.

Când sfârși, Bill tăcu o clipă, cu mâinile în buzunare, bărbia în piept și ghidonul lui Silver rezemat de piept. Ceilalți rămaseră în așteptare, aruncând priviri iuți spre balustrada ce marca marginea râpei. Bill medită un lung răstimp, fără să-l întrerupă nimeni. Eddie, dintr-o dată și fără nici un efort, deveni conștient că acela putea fi actul final. Asta anunța tăcerea zilei, nu? Sentimentul că întregul oraș își făcuse bagajele și plecase, lăsând în urmă doar carcasele părăsite ale clădirilor.

Richie se gândea la fotografia din albumul lui George care prinsese dintr-o dată viață.

Beverly se gândea la tatăl ei, la cât de incolori îi fuseseră ochii.

Mike se gândea la pasăre.

Ben se gândea la mumie și la un miros ca de scorțișoară moartă.

Stan Uris se gândea la blugi, negri, șiroind de apă, și la mâini albe ca hârtia încrețită, șiroind și ele.

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill într-un târziu. M-mergem j-j-jos.

– Bill..., începu Ben, tulburat la față. Beverly a zis că Henry era cu adevărat *nebun*. Că avea de gând s-o omoare...

– N-nu-i al *lor*, spuse Bill, gesticulând spre spintecătura verde în formă de stilet a Maidanului din dreapta lor și de dedesubt – desișurile, pâlcurile dese de copaci, bambușii, luciul apei.

– N-n-nu-i *prr-prr-oprietatea* lor.

Privi în jur la ceilalți, cu fața amărâtă.

– Am o-o-bosit să-mi f-fie f-fr-rică de ei. I-am bă-bă-bătut cu pi-pietrele, și, dacă tr-tr-trebuie să-i batem i-i-iar, o s-o fa-fa-facem.

– Dar, Bill, interveni Eddie, ce ne facem dacă nu-s numai *ei*?

Bill se întoarse spre Eddie, iar acesta, realmente șocat, văzu cât de obosită și trasă era fața acestuia – avea ceva înfricoșător acel chip, dar abia mult, mult mai târziu, ca adult, lunecând spre somn după reuniunea de la bibliotecă, urma să înțeleagă ce anume era înspăimântător: fața îi aparținea unui băiat împins aproape de pragul nebuniei, un băiat care

poate nu era, în ultimă instanță, mai întreg la minte sau mai stăpân pe propriile sale decizii decât Henry. Totuși esența lui Bill era acolo, privind prin ochii aceia bântuiți și dezagregați... Un Bill furios, hotărât.

– Ei, făcu el, și ce *da-da-dacă*?

Nu-i răspunse nimeni. Tunetul bubuia mai aproape. Eddie se uită la cer și văzu norii de furtună strângându-se de la apus în grămezi negre. Avea să plouă cu găleata, cum spunea uneori mama lui.

– A-a-cum uitați c-c-ce e, spuse Bill, privindu-i. Nici unul dintre voi nu trebuie să vi-vi-vină cu mine dacă n-nu vrea. Vo-vo-voi hotărâți.

– Eu am să vin, Bill Barosane, spuse liniștit Richie.

– Și eu, spuse Ben.

– Sigur, zise și Mike, ridicând din umeri.

Beverly și Stan aprobară și ei, și la urmă Eddie.

– Eu n-aș zice, Eddie, interveni Richie. Brațul tău, știi, n-arată prea mișto.

Eddie îl privi pe Bill.

– Eu v-v-vreau să vi-vină. Me-me-mergi cu mi-mi-ne, E-E-Eddie. O să am eu grijă de ti-tine.

– Mersi, Bill.

Chipul lui Bill obosit, pe jumătate nebun, i se păru dintr-o dată fermecător lui Eddie – fermecător și mult iubit. Avu o senzație vagă de uimire. *Cred că mi-aș da și viața pentru el, dacă mi-ar cere-o. Ce fel de putere e asta? Dacă te face să arăți așa cum arată Bill acum, poate că n-o fi o putere prea plăcută.*

– Mda, Bill are arma finală, spuse Richie. Bombe fumigene.

Ridică brațul stâng și-și flutură mâna dreaptă la subsuoara expusă. Ben și Mike râseră puțin, iar Eddie zâmbi.

Tunetul bubui iar, aproape și de astă dată îndeajuns de tare ca să-i facă să tresară și să se strângă unii-ntr-alții. Vântul se întețea, rostogolind gunoaiele prin rigolă. Primul nor negru acoperi discul cu halou cețos al soarelui, și umbrele celor șapte se topiră. Rafalele erau reci, făcând să se înfioare brațul gol și asudat al lui Eddie. Băiatul se cutremură.

Bill îl privi pe Stan și spuse un lucru ciudat:

– Ai la tine cartea cu pă-pă-păsări, Stan?

Stan se bătu peste buzunarul de la șold.

Bill îl privi iar:

– Hai să m-m-mergem jos.

Coborâră malul în șir indian, cu excepția lui Bill, care rămase alături de Eddie, așa cum promisese. Îl lăsă pe Richie s-o coboare pe Silver,

și când ajunseră jos își propti bicicleta la locul ei obișnuit de sub pod. Apoi rămaseră grupați, privind în jur.

Furtuna ce se apropia nu aducea întunecime; nici măcar o lumină mai difuză. Dar calitatea acesteia se schimbase, iar obiectele se detașau într-un soi de relief oțelit, ca prin vis: fără umbre, limpezi, precis conturate. Eddie simți groaza și teama nelămurită cufundându-i-se în măruntaie, dându-și seama de ce i se părea atât de familiară calitatea acelei lumini – era același soi de lumină pe care și-o amintea din casa de la numărul 29, pe Neibolt Street.

O săgeată incandescentă tatuă norii, destul de strălucitoare pentru a-l face să tresară. Ridică o mână la față și se pomeni numărând: *Unu... doi... trei...* Și atunci tunetul sosi într-o unică tuse lătrată, un sunet exploziv, ca al unei artificii M-80, și se strânseră și mai tare laolaltă.

– Nu s-a anunțat ploaie azi-dimineață, spuse stânjenit Ben. În ziar scria: cald și cețos.

Mike scruta cerul. Norii păreau niște corăbii cu fundul negru, nori înalți și grei, întrecând rapid pâcla albăstrie ce acoperise cerul de la un orizont la altul când el și Bill ieșiseră din casa familiei Denbrough după prânz.

– Vine repede, zise el. Niciodată n-am mai văzut o furtună să vină așa repede.

Și, ca o confirmare, tunetul bubui din nou.

– H-h-haideți, îi chemă Bill. S-să punem tabla de Parchee-heesi a lui E-E-Eddie în clu-clu-club.

Porniră pe cărarea pe care o bătătoriseră în săptămânile trecute de la incidentul cu stăvilarul. Bill și Eddie mergeau în capul coloanei, ștergând cu umerii frunzele verzi și late ale arbuștilor, cu ceilalți pe urme. Vântul se porni din nou, făcând frunzișul copacilor și al boschețiilor să șoptească. Departe în față, bambușii pârâiră lugubru, ca tobele într-o poveste din junglă.

– Bill? întrebă Eddie cu glas scăzut.

– Ce?

– Credeam că asta-i doar în filme. dar..., râse puțintel Eddie, simt că parcă mă urmărește cineva.

– A, ăia-s ac-ac-acolo, nici vo-vo-vorbă.

Eddie privi în jur nervos și strânse ceva mai tare planșa de Parcheesi. Apoi

11

Camera lui Eddie / 3.05 dimineața

deschise ușa în fața unui monstru dintr-un film de groază.

Acolo stătea o arătare mânjită de sânge, care nu putea fi decât Henry Bowers. Henry arăta ca un cadavru revenit din mormânt. Fața sa era o mască încremenită, numai ură și moarte. Își ținea mâna dreaptă încordată la nivelul obrazului și, încă în timp ce ochii lui Eddie se holbau și începea să inhaleze prima gură de aer, șocat, mâna pistonă înainte, cu tăișul pumnalului lucind ca mătasea.

Fără nici un gând – nu era timp; dacă se oprea să gândească ar fi murit – Eddie trânti ușa. Aceasta lovi antebrațul lui Henry, abătând traiectoria cuțitului astfel că lama vâjâi într-un arc larg la nici un deget de gâtul lui Eddie.

Se auzi un trosnet când ușa strivi de toc brațul lui Henry. Omul scoase un țipăt înfundat. Mâna i se deschise. Pumnalul căzu pe jos. Eddie îl izbi cu piciorul. Lunecă până sub televizor.

Henry se aruncă în ușă cu toată greutatea. Îl depășea pe Eddie cu vreo cincizeci de kilograme, iar acesta se trezi împins înapoi ca o păpușă; se lovi cu genunchii de pat și căzu pe saltea. Henry intră în încăpere și închise ușa după el. Răsuci cheia în broască, în timp ce Eddie se ridica în capul oaselor, cu ochii mari și beregata începând deja să bâzâie.

– În regulă, curistule, spuse Henry.

– Ochii îi coborâră un moment spre podea, căutând cuțitul. Nu-l văzu. Eddie dibui pe noptieră și găsi una dintre cele două sticle de apă minerală Perrier pe care le comandase mai devreme. Era cea plină; pe cealaltă o băuse înainte de a pleca la bibliotecă, fiindcă avea nervii în piuneze și o criză gravă de arsuri acide. Perrierul era foarte bun pentru digestie.

În timp ce Henry renunța la cuțit și pornea spre el, Eddie apucă de gât sticla în formă de pară și o sparse de marginea noptierei. Apa minerală spumegă și fâsâi peste tăblie, inundând majoritatea flacoanelor cu pilule care se aflau acolo.

Cămașa și pantalonii lui Henry erau grele de sânge, atât proaspăt, cât și semiuscat. Mâna dreaptă îi spânzura acum într-un unghi ciudat.

– Pui-de-curist, mârâi Henry, te-nvăț eu să mai dai cu pietre.

Ajunse la pat și se întinse spre Eddie, care încă aproape nu-și dădea seama ce se întâmplă. Nu trecuseră mai mult de patruzeci de secunde de când deschisese ușa. Henry dădu să-l înhațe. Eddie repezi spre el baza

ciobită a sticlei de Perrier. Îi sfâșie fața, spintecându-i obrazul drept într-un fald șerpuit și străpungându-i ochiul.

Henry slobozi un urlet sufocat și se împletici de-a-ndăratelea. Ochiul despicat, din care curgea un fluid galben-albicios, îi atârna moale din orbită. Obrazul împroșca sânge într-o cascadă sinistră. Propriul strigăt al lui Eddie era și mai sonor. Se ridică de pe pat și o luă spre Henry – ca să-l ajute, poate, nu era nici el prea sigur – iar Henry sări din nou asupra lui. Eddie împunse cu sticla de apă minerală ca la scrimă, iar de astă dată colții neregulați se înfipseră adânc în mâna stângă a lui Henry, tăindu-i în carnea degetelor. Noi valuri de sânge curseră. Henry scoase un mormăit gros, aproape ca sunetul unui om ce-și drege glasul, și-l împinse pe Eddie cu mâna dreaptă.

Eddie zbură înapoi, dând peste masa de scris. Brațul stâng i se răsuci sub trup și căzu greu pe el. Durerea explodă ca un fulger ametitor. Simți osul cedând pe linia de sudură a vechii fracturi și trebui să strângă din dinți contra unui urlet de durere. O umbră acoperi lumina lămpii.

Henry Bowers stătea deasupra lui, balansându-se în față și înapoi. Genunchii-i erau moi. Din mâna stângă îi curgea sânge peste pieptul halatului lui Eddie.

Eddie mai avea în mână ciotul sticlei de apă minerală și acum, în timp ce genunchii lui Henry își ieșeau complet din țâțâni, o aduse în față, cu baza frântă îndreptată în sus și gura proptită de stern. Henry se prăvăli ca un copac, trăgându-se singur în țeapă. Eddie simți sticla spărgându-i-se-n mână și un nou fulger de durere scrâșnită îi zgudui brațul stâng, care încă-i mai era prins sub trup. Valuri de căldură proaspătă șiroiră în cascadă peste el. Nu era sigur dacă acesta era sângele lui Henry sau al lui.

Henry se zvârcoli ca un pește aruncat pe uscat. Pantofii săi băteau un ritm aproape sincopat pe covor. Eddie îi simțea mirosul putred al răsuflării. Apoi Henry înțepeni și se rostogoli pe o parte. Sticla îi ieșea grotesc din plex, cu capacul spre tavan, ca și cum i-ar fi crescut acolo.

– *Hâc*, spuse Henry și nu mai adăugă nimic.

Rămase cu privirea în plafon. Eddie bănui că murise.

Înfruntând valurile de leșin ce încercau să-l năpădească și să-l tragă în jos, se ridică în genunchi și în cele din urmă pe picioare. Brațul rupt i se legănă în față, provocând o nouă durere care-i limpezi puțin capul. Șuierând, luptând să-și găsească respirația, se chinui să ajungă până la noptieră. Își culese inhalatorul dintr-o băltoacă de apă carbogazoasă, și-l vârî în gură și apăsă pe trăgaci. Gustul îl făcu să se cutremure, după care își mai administră o rafală. Roti privirea până la trupul de pe covor – o fi ăsta Henry? Oare chiar el este? El era. Îmbătrânit, cu tunsoarea-perie

mai mult căruntă decât neagră, cu trupul gras, alb și lipicios ca balele de melc, era totuși Henry. Și Henry era mort. În fine, Henry era...

– *Hâc*, repetă acesta și se ridică în șezut.

Mâinile îi zgâriară în gol ca pentru a căuta puncte de sprijin pe care doar Henry le putea vedea. Ochiul găurit se prelingea pe obraz; pleoapa inferioară atârna umflată. Privi în jur, îl văzu pe Eddie făcându-se mic, lipit de perete, și încercă să se ridice.

Deschise gura, din care țâșni un șuvoi de sânge. Henry se prăbuși la loc.

Cu inima bătându-i nebunește, Eddie bâjbâi după telefon și reuși doar să-l dea jos de pe masă, pe pat. Îl înșfăcă și formă 0. Telefonul sună, sună, sună.

Haide, chemă Eddie în gând, *ce faci acolo, laba? Hai, te rog, ridică nenorocitul ăla de receptor!*

Sună iar și iar. Eddie nu-l scăpa din ochi pe Henry, așteptându-se să înceapă din nou cu încercările de a se ridica în picioare în orice moment. Sânge. Doamne sfinte, cât sânge.

– Recepția, spuse în sfârșit, cu reproș, o voce somnoroasă.

– Sunați la camera domnului Denbrough, ceru Eddie. Cât de repede puteți.

Cu cealaltă ureche asculta spre camerele din jur. Cât zgomot făcuseră? Avea să bată cineva la ușă și să întrebe dacă-i totul în regulă înăuntru?

– Sunteți sigur că vreți să sun? întrebă recepționerul. E ora trei și zece.

– Da, *sunați*! aproape că țipă Eddie.

Mâna cu care ținea receptorul tremura spasmodic. În celălalt braț avea un viespar de cântece urâte ca putreziciunea. Se mișcase iar Henry? Nu; categoric, nu.

– Bine, bine, acceptă recepționerul. Liniștește-te, amice.

Urmă un declic, apoi bâzâitul gros al unui telefon sunând în cameră.

Hai, Bill, hai, h...

Un gând neașteptat, îngrozitor de plauzibil, îi trecu prin minte. Și dacă Henry vizitase mai întâi odaia lui Bill? Sau pe a lui Richie? A lui Ben? A lui Bev? Sau poate făcuse Henry o vizită la bibliotecă? Cu siguranță că fusese *altundeva* înainte; dacă cineva nu l-ar fi înmuiat, acum Eddie ar fi zăcut mort pe covor, cu un cuțit crescându-i din piept la fel cum gâtul sticlei de Perrier crescuse din burdihanul lui Henry. Sau poate că Henry îi vizitase pe *toți* ceilalți inițial, prinzându-i buimaci și pe jumătate adormiți, așa cum îl găsise și pe el? Dacă erau cu toții morți? Iar acest gând era atât de îngrozitor, încât Eddie simți că va începe

curând să urle dacă nu răspundea odată cineva la telefonul din camera lui Bill.

– Te rog, Bill Barosane, șopti Eddie. Te rog, fii acolo, omule.

Receptorul se ridică și glasul lui Bill, nefiresc de precaut, rosti:

– A-a-alo?

– Bill..., aproape că se bâlbâi Eddie. Bill, slavă Domnului.

– Eddie?

Glasul lui Bill deveni pentru un moment mai slab, vorbind cu altcineva, spunându-i acelui cineva cine e la telefon. Apoi reveni, puternic:

– C-ce s-a-ntâm-tâm-plat, Eddie?

– Henry Bowers. Bill, a venit aici... și l-am omorât. Avea un cuțit. Cred...

Eddie privi din nou la trupul de pe dușumea. Își schimbase poziția? De data asta nu-i mai era atât de ușor să se convingă că nu. Coborî vocea:

– Cred că era același cuțit pe care l-a avut în ziua aia. Când am coborât în canalizare. Mai ții minte?

– Țin m-m-minte, spuse posomorât Bill. Eddie, ascultă-mă. Vreau să te

12

Maidanul / 1.55 după-amiaza

d-d-duci înapoi și să-i spui lui B-B-Ben să v-vină a-a-aici.

– Bine, făcu Eddie și rămase imediat în urmă.

Tunetele se rostogoleau prin cerul încărcat, iar tufișurile oftau în rafalele tot mai intense.

Ben îl ajunse când ieșiră în poiană. Chepengul clubului stătea deschis, careu de întuneric în tot verdele din jur. Sunetul râului era foarte clar, și pe Bill îl izbi dintr-o dată de o certitudine dementă: că auzea acel sunet, că vedea acel loc pentru ultima oară în copilăria sa. Trase adânc aer în piept, umplându-și ființa cu mirosul pământului, al văzduhului și al îndepărtatei gropi de gunoi cu funinginea ei, fumegând ca un vulcan posac care nu se poate hotărî să erupă. Văzu un stol de păsări zburând dinspre rambleul căii ferate, către Old Cape. Privi în sus la norii clocotitori.

– Ce e? întrebă Ben.

– De ce n-n-n-au încercat să ne pr-pr-prindă? Sunt a-acolo. E-E- Eddie avea drep-dreptate. Pot să-i *si-si-imt*.

– Mda, acceptă Ben. Cred că pot fi atât de proști, încât să creadă că intrăm înapoi în club. Atunci ne-ar prinde în capcană.

– Po-po-poate, spuse Bill, și simți o bruscă furie neajutorată în fața acelei bâlbâieli care-l împiedica să vorbească mai repede.

Poate că erau lucruri pe care oricum le-ar fi găsit imposibil de spus – cum simțea că putea aproape să vadă prin ochii lui Henry Bowers, cum simțea că, deși în tabere opuse, pioni controlați de forțe opuse, el și Henry ajunseseră să se apropie foarte mult unul de altul.

Henry îi aștepta să stea drepți și să lupte.

Monstrul îi aștepta să stea drepți și să lupte.

Și să fie uciși.

O explozie înghețată de lumină albă păru să-i umple țeasta. Aveau să fie victime ale ucigașului care făcuse prăpăd în Derry tot timpul de la moartea lui George – toți șapte. Poate că trupurile lor urmau să fie găsite, poate că nu. Totul depindea de protecția pe care i-ar acorda-o sau nu Monstrul lui Henry – și în mai mică măsură lui Belch și Victor. *Da. Pentru exterior, pentru restul acestui oraș, vom fi fost victime ale asasinului. Și asta-i corect, într-un mod ciudat, această realitate este corectă. Monstrul ne vrea morți. Henry e unealta, astfel încât Monstrul să nu fie nevoit să iasă la vedere. Eu primul cred – Beverly și Richie poate-ar fi în stare să-i țină pe ceilalți, sau Mike, dar Stan e atât de speriat, și Ben la fel, deși cred că el e mai tare decât Stan. Iar Eddie are un braț rupt. De ce i-am condus aici? Cristoase! De ce-am făcut-o?*

– Bill? întrebă neliniștit Ben.

Ceilalți li se alăturară lângă club. Tunetul trosni iarăși, iar arbuștii începură să fremete mai agitați. Bambușii pârâiau în lumina tot mai slabă dinaintea furtunii.

– Bill..., se auzi acum și glasul lui Richie.

– Șșș!

Ceilalți tăcură stingheriți sub văpaia ochilor săi bântuiți. Privea hățișurile, poteca șerpuind printre ele, înapoi spre Kansas Street, și-și simți mintea urcând brusc o treaptă, ca pe un plan superior. În minte nu se bâlbâia nimic; se simțea de parcă gândurile i-ar fi fost purtate pe un torent nebunesc al intuiției – ca și cum toate s-ar fi năpustit spre el.

George la un capăt, eu și prietenii mei la celălalt. Și atunci se va opri

(din nou)

din nou, da, din nou, pentru că asta s-a mai întâmplat și înainte și întotdeauna trebuie să fie un anume sacrificiu la sfârșit, un anume lucru cumplit care să-l oprească, nu știu cum de știu, dar știu... Iar ei... Ei...

– Ei la-la-lasă să se-ntâmple, murmură Bill, privind cu ochi holbați la cărarea ca o coadă de șobolan. Si-si-sigur că d-d-da.

– Bill? întrebă Bev, rugătoare.

Stan stătea lângă ea, mic și pedant într-o cămașă albastră. Mike stătea de cealaltă parte, privindu-l concentrat pe Bill, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Îl lasă să se-ntâmple, întotdeauna o fac, și lucrurile se liniștesc, lucrurile continuă, Monstrul... Monstrul...

(doarme)

doarme... Sau hibernează ca un urs... Și apoi începe iar, și ei știu... oamenii știu... Știu că așa trebuie să fie pentru ca Monstrul să poată să existe.

– V-am co-co-co-c-c-c...

O Doamne rogu-te o Doamne rogu-te capra sare piatra rogu-te Doamne piatra crapă-n patru ajută-mă s-o spun crăpa-i-ar capul caprei o Doamne o Cristoase O ROGU-TE AJUTĂ-MĂ SĂ POT VORBI!

– V-am c-c-condus a-aici p-p-p-p-pentru că ni-ni-nici un loc nu-i s-s-sigur, spuse Bill.

Saliva îi bolborosea pe buze; se șterse cu dosul mâinii.

– *D-D-Derry* este Monstrul. Î-î-înțelegeți ce v-v-vă zzz-zzzic?

Îi privi cu ochi învăpăiați; se traseră puțin înapoi, ochii sticlindu-le, aproape exoftalmici de frică.

– *Dî-îerry este Monstrul!* O-o-oriunde ne-am d-d-d-duce... când Mo-Mo-Monstrul n-n-n-ne pr-rinde, ei n-n-n-o să *v-v-vadă*, n-n-n-o *s-a-a-a-udă*, n-n-n-o să *șt-șt-știe*.

Îi implora din ochi:

– N-nu v-vedeți c-cum me-me-merge? To-to-tot ce p-p-putem fa-fa-ce e să în-în-încercăm să te-erminăm ce-ce-am î-î-î-început.

Beverly îl văzu pe domnul Ross ridicându-se, privind-o, împăturindu-și ziarul și intrând pur și simplu în casă. *N-o să vadă, n-o s-audă, n-o să știe. Iar tatăl meu*

(dă pantalonii ăia jos, curvișstino)

avusese de gând s-o omoare.

Mike se gândea la masa luată cu Bill. Mama lui Bill fusese dusă în lumea visurilor ei, nepărând să-i vadă pe nici unul, citind un roman de Henry James în timp ce băieții făceau sandvișuri și le înfulecau în picioare la bar. Richie se gândea la casa curată, dar complet goală a lui Stan. Stan fusese puțin cam surprins; mama lui era aproape întotdeauna acasă la ora prânzului. Cu puținele ocazii când nu era, lăsa un bilet pe care scria unde poate fi găsită. Dar azi nu găsiseră nici un bilet. Mașina lipsea, și atâta tot.

– Probabil s-o fi dus la cumpărături cu prietena ei, Debbie, spuse Stan, ușor încruntat, și începu să facă sandvișuri cu salată de ouă.

Richie uitase totul. Până acum. Eddie se gândea la mama lui. Când ieșise cu planșa de Parcheesi nu auzise nici una dintre observațiile obișnuite: *Să ai grijă, Eddie, să te pui la adăpost dacă plouă, Eddie, să nu-ndrăznești să joci vreun joc violent, Eddie.* Nu-l întrebase dacă avea la el inhalatorul, nu-i spusese la ce oră să fie acasă, nu-l prevenise împotriva „băieților ălora prost-crescuți cu care te tot joci". Pur și simplu continuase să urmărească serialul la televizor, ca și cum el nici n-ar fi existat.

Ca și cum n-ar fi existat.

O versiune a aceluiași gând trecu prin mintea tuturor băieților: deveniseră la un moment dat, între deșteptarea de dimineață și ora prânzului, niște simple stafii.

Stafii.

– Bill, spuse răgușit Stan, dacă o luăm pe scurtătură? Prin Old Cape?

Bill clătină din cap.

– N-aș zi-zi-zi-ice. Ne-am p-p-prinde în ba-ba-bam-b-b-bușii... în ni-ni-nisipurile m-mișcătoare... Sau o să f-f-fie pe-pe-pești p-p-pirania ad-ad-adevărați în K-K-Kenduskeag... S-s-sau a-a-altceva.

Fiecare avea propria sa viziune aparte asupra aceluiași sfârșit. Ben vedea tufișuri care deodată deveneau plante carnivore mâncătoare-de-oameni. Beverly vedea lipitori zburătoare, ca acelea care ieșiseră din frigiderul cel vechi. Stan vedea terenul mlăștinos din pâlcul de bambuși vomând cadavrele vii ale copiilor înghițiți acolo de vestitele nisipuri mișcătoare. Mike Hanlon își imagina mici reptile jurasice cu oribili dinți-ferăstrău, clocotind deodată afară din scorbura unui trunchi putred, atacându-i, mușcându-i, făcându-i bucăți. Richie vedea Ochiul Târâtor lăsându-și zeama asupra lor în timp ce fugeau pe sub podul feroviar. Iar Eddie îi văzu pe ei înșiși escaladând taluzul la Old Cape doar pentru a privi în sus și a-l vedea stând în vârf pe lepros, cu carnea sa atârnândă colcăind de gândaci și viermi, așteptându-i.

– Dacă am putea ieși din oraș cumva..., murmură Richie, apoi tresări când tunetul răcni o negație furioasă din cer.

Noi stropi de ploaie răpăiră – încă picura doar, însă curând avea să înceapă aversa serioasă, în pânze și șiroaie. Pacea cețoasă a zilei se risipise acum de tot, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

– Am fi în siguranță dacă am putea numai să ieșim din fututul ăsta de oraș.

Beverly începu:

– Bip-b...

Și atunci o piatră veni în zbor din tufișurile încâlcite și-l lovi pe Mike într-o parte a capului. Băiatul se clătină, cu sângele curgându-i prin părul scurt, lipit de țeastă, și ar fi căzut dacă nu-l prindea Bill.

– Vă-nvăț eu să dați cu pietre! pluti până la ei glasul batjocoritor al lui Henry.

Bill îi văzu pe ceilalți privind în jur cu ochi hăituiți, gata s-o zbughească în șase direcții diferite. Și, dacă o făceau, atunci chiar ar fi sosit sfârșitul.

– B-B-Ben! strigă el tăios.

Ben îl privi:

– Bill, tre' să fugim. Ăștia...

Alte două pietre zburară din tufișuri. Una îl nimeri pe Stan în partea de sus a coapsei. Țipă, mai mult de mirare decât de durere. Beverly o fentă pe a doua. Proiectilul se izbi de pământ și se rostogoli prin trapa clubului.

– M-m-mai ții m-m-mi-minte pr-pr-prima z-zi când a-ți v-v-venit a-a-ci? strigă Bill acoperind tunetul. Z-z-z-ziua când s-a te-rminat șc-școala?

– Bill..., strigă Richie.

Bill îi făcu un semn repezit să tacă; ochii săi rămaseră îndreptați asupra lui Ben, țintuindu-l pe loc.

– Sigur, răspunse Ben, încercând nefericit să privească în toate direcțiile o dată.

Acum boscheții fremătau și dansau înnebuniți, cu mișcări aproape tectonice.

– Co-co-conductele! St-ația de p-p-pompare! Ac-acolo tre-tre-trebuie să m-m-mergem. Du-ne acolo!

– Dar...

– *Du-du-du-ne a-acolo!*

Un bombardament de pietre vâjâi din tufișuri și, o clipă, Bill văzu chipul lui Victor Criss, oarecum speriat, amețit și avid, toate în același timp. Apoi o piatră îl pocni în obraz și veni rândul lui Mike să îl țină pe Bill să nu cadă. Un moment, nu mai putu vedea clar. Obrazul îi amorțise. Apoi senzațiile îi reveniră în adânci pulsații dureroase și simți sângele șiroindu-i pe față. Se șterse pe obraz, tresărind la atingerea cucuiului dureros ce creștea acolo, privi sângele și îl șterse de pantaloni. Părul îi flutura sălbatic în vântul tot mai răcoros.

– Te-nvăț eu să dai cu pietre, găoz bâlbâit! repetă Henry, parte râzând, parte zbierând.

– *Du-du-du-ne!* urlă Bill.

Acum înțelegea de ce-l trimisese pe Eddie înapoi să-l aducă pe Ben; în acea stație de pompare trebuia să meargă, *în aceea, și nu în alta*, și numai Ben știa exact care anume era – străbăteau ambele maluri ale Kenduskeagului, la intervale neregulate.

– Ă-ă-ăla-i lo-lo-locu'! In-in-intrarea! Ca-ca-calea spre Monstru!

– Bill, n-ai de unde să *știi* asta! strigă Beverly.

– Ba *știu*! strigă el, furios pe ea – furios pe toți ceilalți.

Ben rămase pe loc un moment, umezindu-și buzele, uitându-se la Bill. Apoi porni de-a curmezișul poienii, îndreptându-se spre râu. Un fulger strălucitor brăzdă cerul, alb-vinețiu, urmat de ruptura tunetului, care-l făcu pe Bill să se clatine pe picioare. Un pietroi cât pumnul pluti pe lângă nasul său și izbi fundul mare al lui Ben. Acesta chiui de durere și-și duse mâna la locul lovit.

– *Aha, grăsane!* țipă Henry cu același glas pe jumătate râzând, pe jumătate urlând.

Tufele fremătară și trosniră, iar Henry apăru în timp ce ploaia înceta să se mai aiurească și începea să toarne șiroaie. Apa curgea prin tunsoarea-perie a lui Henry, prin sprâncene, pe obraji. Rânjetul îi dezvelea toți dinții.

– Te-nvăț eu să mai dai cu p...

Mike găsise o bucată de lemn rămasă de la construcția clubului și acum o aruncă. Proiectilul se dădu de două ori peste cap și pocni fruntea lui Henry. Acesta răcni, se plesni cu mâna pe frunte ca un om căruia i-a venit o idee a dracului de bună și căzu greu în fund.

– *Fu-fu-fugiți!* mugi Bill. D-după Be-Be-Ben!

Alte trosnete și poticneli prin boscheți și, în vreme ce restul Păgubo șilor fugeau după Ben Hanscom, Victor și Belch apărură, Henry se ridică și toți trei începură urmărirea.

Chiar și mai târziu, când restul acelei zile îi reveni în minte lui Ben, nu își mai putu aminti decât imagini disparate ale goanei lor prin tufișuri. Își aducea aminte de crengi încărcate de frunze ude plesnindu-l peste față, scăldându-l în apă rece; își aminti că tunetele și fulgerele păreau să fi devenit aproape continue, și mai ținea minte că răcnetele lui Henry, care striga la ei să vină înapoi și să lupte, păreau să se amestece cu zgomotul Kenduskeagului de care se apropiau. De fiecare dată când încetinea, Bill îl plesnea peste spinare ca să-l facă să se grăbească.

Și dacă n-am s-o mai găsesc? Și dacă n-am să mai găsesc acea stație de pompare anume?

Respirația îi intra și-i ieșea sfâșietoare din plămâni, fierbinte și cu gust de sânge în adâncul gâtului. Un junghi i se înfigea adânc în coaste.

Fesele cântau acolo unde le lovise piatra. Beverly spusese că Henry și prietenii săi voiau să-i omoare, iar acum Ben o credea.

Ajunse pe malul Kenduskeagului atât de brusc, încât aproape căzu în apă. Reuși să-și mențină echilibrul, iar apoi țărmul, săpat pe dedesubt de torentele primăverii, se surpă făcându-l să cadă oricum peste cap, lunecând până la marginea apei repezi, cu cămașa adunată la spate și noroi lutos brăzdându-i pielea și lipindu-se de ea.

Bill căzu grămadă peste el și-l ridică în picioare.

Ceilalți se năpustiră afară din hățișurile de pe creasta malului, unul după altul. Richie și Eddie erau ultimii, Richie cu un braț petrecut pe după talia lui Eddie, cu ochelarii uzi agățați precar pe vârful nasului.

– *U-u-unde?* strigă Bill.

Ben privi mai întâi la stânga, apoi la dreapta, conștient că timpul era sinucigaș de scurt. Deja râul părea mai umflat, iar cerul întunecat de ploaie îi dăduse o amenințătoare culoare cenușie ca gresia în timp ce-și urma clocotind cursul. Țărmurile erau înțesate de vegetație și copaci piperniciți, toți aceștia dansând acum pe melodia vântului. Îl auzea pe Eddie sughițând, chinuindu-se să-și recapete respirația.

– *U-u-unde?*

– Nu șt..., începu el, și atunci văzu copacul înclinat și grota erodată de dedesubt.

Acolo se ascunsese în acea dintâi zi. Picotise, iar la deșteptare îi auzise pe Bill și Eddie prin jur. Apoi băieții cei mari veniseră... văzuseră... cuceriseră. *Tai-tai, băieții, chiar că era un dig de pici, pe bune.*

– Acolo! strigă. Pe-acolo e!

Fulgerul explodă din nou, și de astă dată Ben îl putu *auzi*, un zgomot bâzâit, ca un transformator de tren suprasolicitat. Lovi copacul, și flăcări electrice albe-albăstrii îi pârjoliră temelia scorburoasă în țăndări și scobitori bune pentru un uriaș din povești. Arborele căzu peste râu cu un trosnet asurzitor, ridicând în aer trâmbe de vapori. Ben, uluit, trase aer în piept și simți un miros încins, putred și sălbatic. Un alt fulger, minge de foc, se rostogoli în sus pe trunchiul copacului doborât, păru să se aprindă și mai tare, și dispăru. Tunetul explodă, nu deasupra, ci *în jurul* lor, ca și cum ar fi stat în centrul trăsnetului neașteptat. Ploaia cădea compactă.

Bill îl pocni în spinare, deșteptându-l din contemplația buimăcită a priveliști:

– *Du-du-DU-TE!*

Ben se duse, plescăind și împiedicându-se pe marginea râului, cu părul atârnându-i în ochi. Ajunse la pom – mica grotă de rădăcini de sub

el fusese nimicită – și se cățără pe deasupra, înfundându-și degetele de la picioare în scoarța udă, zgâriindu-și mâinile și brațele.

Bill și Richie îl ridicară pe Eddie pe deasupra și, când căzu de pe trunchiul copacului, Ben îl prinse. Se prăvăliră amândoi la pământ. Eddie scoase un țipăt.

– Ai pățit ceva? strigă Ben.

– Nu cred, strigă drept răspuns Eddie, ridicându-se în picioare.

Bâjbâi după inhalator și aproape îl scăpă. Ben i-l prinse, iar Eddie îi aruncă o privire încărcată de recunoștință în timp ce și-l vâra în gură și apăsa pe trăgaci.

Urmă Richie, apoi Stan și Mike. Bill o împinse pe Beverly până sus pe copac, iar Ben și Richie o prinseră când sări pe partea cealaltă; avea părul lipit de țeastă și blugii înnegriți de apă.

Bill sosi ultimul, ridicându-se în brațe pe trunchi și aruncându-și lateral picioarele. Îi văzu pe Henry și ceilalți doi plescăind prin râu spre ei și, în timp ce luneca de pe arborele căzut, strigă:

– Pi-pi-pietre! Aruncați cu pietre!

Se găseau din belșug pe țărm, iar copacul lovit de trăsnet forma o baricadă perfectă. Într-o clipă, toți șapte azvârleau cu pietre în Henry și amicii săi. Aceștia aproape ajunseseră la copac; erau în plină linie de foc. Se pomeniră împinși înapoi, țipând de durere și furie, pe când pietrele îi loveau în fețe, în piepturi, în brațe și picioare.

– Învățați-ne să dăm cu pietre! strigă Richie și aruncă una mare cât un ou de găină spre Victor.

Îl nimeri în umăr și ricoșă aproape vertical. Victor urlă.

– Voi a zice... Voi a zice... dă-i bătaie și ne-nvață, băiete! Suntem *buni* la-nvățat!

– *Aaahaa!* zbieră Mike. Cum vă place? Cum vă *place*?

Nu primiră cine știe ce răspuns. Ceilalți se retraseră până în afara bătăii pietrelor și se strânseră laolaltă. O clipă mai târziu escaladară malul, lunecând și poticnindu-se pe pământul ud și noroios, deja brăzdat de o întreagă rețea de pârâiașe, ținându-se de crengi ca să-și păstreze echilibrul.

Dispărură în desișuri.

–.Vor să ne ia prin învăluire, Bill Barosane, zise Richie, împingându-și ochelarii în sus pe nas.

– E-n re-re-regulă, replică Bill. Ha-haide, B-B-Ben. Te u-u-urmăm.

Ben o luă la goană de-a lungul malului (așteptându-se ca Henry și ceilalți să-i apară în față dintr-un moment în altul) și văzu stația de pompare la douăzeci de metri distanță în josul albiei. Ceilalți îl urmară

într-acolo. Vedea și alți cilindri pe malul opus, unul destul de aproape, celălalt la patruzeci de metri mai în amonte. Aceștia doi împroșcau torente de apă noroioasă în Kenduskeag, dar numai un firișor se scurgea din țeava ce străpungea pământul sub cilindrul apropiat. Nici nu murmura, observă Ben. Instalația de pompare se stricase.

Îl privi pe Bill îngândurat... și cu o oarecare teamă.

Bill se uita la Richie, Stan și Mike.

– T-t-trebuie să dă-dă-dăm c-c-capacul la o pa-par-te. A-a-a-jutați-m-m-mă.

În placa de fier erau fixate mânere, dar ploaia le făcuse alunecoase, iar capacul propriu-zis era incredibil de greu. Ben păși alături de Bill, care își mută puțin mâinile ca să-i facă loc. Ben auzea apa picurând înăuntru – un sunet neplăcut, cu ecou, ca al stropilor căzând într-o fântână.

– A-a-ACUM! strigă Bill, și toți cinci se opintiră simultan.

Capacul se mișcă, scoțând un scrâșnet urât.

Beverly apucă și ea lângă Richie, iar Eddie împinse cu brațul sănătos.

– Un, doi, trei, *și*! intonă Richie.

Capacul mai scrâșni un pas pe capătul cilindrului. Acum se arătă o semilună de întuneric.

– Un, doi, trei *și*!

Semiluna se îngroșă.

– Un, doi, trei *și*!

Ben împinse până ce înaintea ochilor prinseră să-i joace pete roșii.

– Dați-vă-napoi! strigă Mike. Hai, că se duce, hai, că se duce!

Se retraseră și priviră cum uriașul capac circular se înclină și căzu. Săpă o despicătură în pământul ud, apoi se răsturnă pe spate. De pe suprafața sa inferioară, numeroși gândaci o zbughiră în iarba înglodată.

– Îh, icni Eddie.

Bill privi înăuntru. Trepte metalice coborau spre un lac circular de apă neagră, cu suprafața bombardată acum de ploaie. Pompa lâncezea tăcută în mijlocul tăului, pe jumătate scufundată. Vedea apa curgând în stația de pompare prin gura conductei debitoare și, cu un gol în pântece, își spuse: *Acolo trebuie să intrăm. Acolo înăuntru.*

– E-E-E-Eddie. Ți-ține-te de m-m-mine.

Eddie îl privi, neînțelegând.

– În cî-cî-cârcă. Ține-te cu b-b-brațul să-să-nătos.

Îi arătă cum.

Eddie înțelese, dar rămase nehotărât.

– Repede! se răsti Bill. O-o-or să *f-f-fie* aici!

Eddie îl cuprinse pe Bill de gât; Stan și Mike îl împinseră astfel ca să se poată agăța cu picioarele pe după mijlocul lui Bill. În timp ce Bill trecea neîndemânatic peste buza cilindrului, Ben văzu că Eddie ținea ochii strâns închiși.

Peste ropotul ploii, putea auzi și un alt zgomot: crengi biciuind, lujeri plesnind, voci. Henry, Victor și Belch. Cea mai hidoasă șarjă de cavalerie din lume.

Bill se apucă de marginea betonată a cilindrului și își căută pe pipăite calea în jos, atent pas cu pas. Treptele de fier erau alunecoase. Eddie se ținea de el aproape ca în ghearele morții, iar Bill avu impresia că i se formează o imagine foarte vie a ceea ce însemna de fapt toată astma lui Eddie.

– Mi-e frică, Bill, șopti Eddie.

– Ș-ș-și mie.

Dădu drumul buzei de beton și se prinse de prima treaptă. Deși Eddie aproape îl sugruma și părea să fi câștigat deja douăzeci de kilograme în plus, Bill zăbovi o clipă să privească Maidanul, Kenduskeagul, norii care goneau. Un glas lăuntric – nu speriat, ci doar ferm – îi spusese să se uite bine, pentru cazul că nu va mai vedea niciodată lumea de sus.

Așa că privi, apoi începu să coboare cu Eddie agățat în cârcă.

– N-o să mă mai pot ține mult, bâigui Eddie.

– N-o să fi-fi-fie nevoie. Aproape am a-a-ajuns.

Un picior i se cufundă în apa rece ca gheața. Căută treapta următoare, o găsi. Mai urma una dedesubt, după care scara se sfârșea. Stătea în apa până la genunchi, lângă pompă.

Se lăsă pe vine, tresărind când apa rece îi îmbibă pantalonii, și-l puse jos pe Eddie. Trase adânc aer în piept. Mirosul nu era prea grozav, dar se simțea minunat fără brațul lui Eddie strangulându-l.

Ridică privirea spre gura cilindrului. Se afla cam la trei metri deasupra lui. Ceilalți stăteau grupați împrejur, privind în jos.

– H-h-haideți! strigă. Cî-cî-te u-u-unul! Grăbiți-vă!

Beverly coborî prima, aruncându-se cu ușurință peste margine și agățându-se de scară, urmată de Stan. Ceilalți veniră după ei. Richie sosi ultimul, așteptând să asculte apropierea lui Henry și alor săi. Presupuse, după sunetul înaintării lor năvalnice, că vor ieși probabil puțin mai la stânga acelei stații de pompare, dar aproape sigur nu atât cât să schimbe cu ceva situația.

În clipa aceea Victor mugi:

– Henry! Acolo! Tozier!

Richie privi în jur și-i văzu repezindu-se spre el. Victor venea în frunte... Apoi Henry îl împinse atât de sălbatic într-o parte, încât Victor căzu patinând pe genunchi. Henry avea un cuțit, nici vorbă, un șiș în toată regula. Stropi de apă picurau de pe tăiș.

Richie aruncă o privire în cilindru, îi văzu pe Ben și Stan ajutându-l pe Mike să coboare de pe scară și se aruncă și el înăuntru. Henry pricepu ce făcea și zbieră la el. Richie, râzând înnebunit, își trânti mâna stângă în îndoitura cotului drept și repezi antebrațul spre cer, cu pumnul strâns în ceea ce putea fi cea mai veche înjurătură din lume. Ca să fie sigur că Henry înțelesese ideea, îndreptă în sus degetul mijlociu.

– *O să vă ia dracu' acolo jos!* strigă Henry.

– *Ba p'a mă-tii!* nu se lasă Richie, râzând.

Îi era groază să coboare în gâtlejul acela de ciment, dar tot nu-și putea stăpâni râsul. Și, cu Vocea Copoiului Irlandez, trase o goarnă:

– Pi tăți shinții, bafta irlandezului *niciodat'* nu se gată, fainu' mieu băiet!

Henry alunecă pe iarbă și căzu grămadă în fund, la nici zece metri de locul unde stătea Richie, cu picioarele pe treapta de sus a scării înfipte în curbura interioară a stației de pompare și capul, până la piept, afară.

– *Hei, craci-de-banană!* strigă Richie, delirând de triumf, după care o tuli în jos pe scară.

Barele metalice erau lunecoase, și o dată a fost cât pe ce să cadă. Apoi Bill și Mike îl înșfăcară și se pomeni stând până la genunchi în apă alături de ceilalți, formând un cerc larg împrejurul pompei. Tremura tot, simțea fiori reci și fierbinți fugărindu-i-se pe spinare, dar tot nu se putea opri din râs.

– Trebuia să-l vezi, Bill Barosane, împiedicat ca-ntotdeauna, tot nu poate să nu-și stea singur în drum...

Capul lui Henry apăru în deschizătura circulară de sus. Zgârieturi de la crengi și rugi îi brăzdau cruciș și curmeziș obrajii. Dădea din gură, iar ochii-i aruncau flăcări.

– Așa, bine, strigă el în jos spre ei; vorbele sale aveau o rezonanță plată înăuntrul cilindrului de beton, nu tocmai un ecou. Hai că vin. Am pus laba pe voi.

Își petrecu un picior pe deasupra, căută cu el prima treaptă. O găsi și îl coborî și pe celălalt.

Vorbind tare, Bill spuse:

– Cî-când a-a-ajunge jo-jos, de-destul de a-a-aproape, î-î-îl ap-ap-apucăm toți. Îl-îl-îl tra-tragem j-j-jos. Îl-îl-îl b-bă-găm sub a-apă. G-ga-gata?

– 'țeles, șefu'! replică Richie și trânti un salut soldățesc cu o mână tremurătoare.

– Gata, confirmă Ben.

Stan îi făcu cu ochiul lui Eddie, care nu înțelegea ce se petrece – decât că, i se părea lui, Richie înnebunise. Râdea ca un descreierat în timp ce Henry Bowers – *temutul* Henry Bowers – se pregătea să coboare și să-i omoare ca pe niște șobolani într-un butoi cu apă de ploaie.

– Toți gata pentru el, Eddie! țipă Stan.

Henry îngheță cu trei trepte mai jos. Privi peste umăr spre Păgubоși. Pentru prima oară, pe chip i se citea îndoiala.

Eddie pricepu deodată. Dacă ceilalți veneau jos, erau nevoiți să coboare pe rând. Distanța era prea mare ca să sară, mai ales când puteau nimeri drept peste mașina de pompare, iar ei erau acolo, toți șapte, așteptând într-un cerculeț strâns.

– Ha-ha-ai jos, H-Henry, îl chemă pe un ton amabil Bill. Ce-ce-ce-aște-te-pți?

– Chiar așa, rosti cristalin și Richie. Îți place să bați copii mai mici ca tine, nu? Haide, Henry.

– Te-așteptăm, Henry, îl pofti dulce Beverly. Nu cred c-o să-ți placă aicea jos, da' vino dacă așa vrei.

– Dacă nu ești laș, adăugă Ben.

Și începu să piuie[1]. Richie i se alătură și, curând, toți făceau ca niște puișori. Piuitul batjocoritor reverbera între pereții uzi, șiroind de apă. Henry privi în jos spre ei, cu cuțitul ținut strâns în mâna stângă și fața de culoarea cărămizilor vechi. Îndură treizeci de secunde poate, apoi o luă în sus. Păgubоșii îi lansau în urmă fluierături și ocări.

– Bi-bine, reveni Bill la glasul scăzut. Tre-trebuie să intrăm în-în con-conducta aia. Re-re-repede.

– De ce? întrebă Beverly, dar Bill fu scutit de efortul de a răspunde.

Henry reapăru în gura stației de pompare și aruncă în puț o piatră de mărimea unei mingi de fotbal. Beverly zbieră, iar Stan îl trase pe Eddie lângă zidul circular, cu un țipăt răgușit. Bolovănul izbi cofrajul ruginit al instalației de pompare și scoase un bubuit muzical. Ricoșă în stânga, lovindu-se de peretele de ciment la nici cincisprezece centimetri de

[1] În lb. engleză, *chicken* = 1. pui de găină; 2. laș (n. tr.).

capul lui Eddie. O așchie de beton îi înțepă dureros obrazul. Piatra căzu în apă cu un plescăit.

– *Re-re-repede!* strigă încă o dată Bill, și se îmbulziră în jurul conductei debitoare a stației.

Gaura avea cam un metru și jumătate lățime. Bill îi trimise înăuntru unul după altul (o vagă imagine de circ – toți clovnii mătăhăloși ieșind dintr-o singură mașinuță – îi străbătu mintea într-o străfulgerare meteorică; peste ani de zile avea să recurgă la aceeași imagine într-o carte intitulată *Torentul negru*) și se urcă ultimul, după ce mai fentă un pietroi. Sub ochii lor, alte pietre căzură de sus, majoritatea ciocnindu-se de carcasa pompei și ricoșând în tot felul de unghiuri năstrușnice.

Când încetară să mai cadă, Bill privi în sus și-l văzu pe Henry coborând din nou scara, cât putea de repede.

– *P-p-pe e-e-el!* le strigă celorlalți.

Richie, Ben și Mike se înghesuiră în spatele lui Bill. Richie făcu un salt înalt și-l apucă pe Henry de gleznă. Henry înjură și scutură piciorul de parcă încerca să arunce cât colo un cățel cu dinți ascuțiți – un terrier, eventual, sau un pekinez. Richie se agăță de o treaptă, se cățără și mai sus și chiar reuși să-și înfigă dinții în glezna lui Henry. Cu un urlet, Henry se smulse iute din mușcătură. Un mocasin îi ieși din picior și căzu plescăind în apă, unde se cufundă cuminte.

– M-a mușcat! M-a mușcat! Bulangiu' m-a mușcat!

– Mhm, bine că mi-am făcut antitetanicul astă-primăvară! îi aruncă Richie.

– Faceți-i terci! răgea Henry. Faceți-i terci, bombardați-i ca-n Epoca de piatră, zburați-le creierii!

Alți bolovani se prăvăliră. Băieții se retraseră la repezeală înapoi în conductă. Mike, lovit la brat de o piatră mică, își apucă strâns locul atins, strâmbându-se, până ce durerea începu să-i treacă.

– E meci nul, spuse Ben. Ei nu pot coborî, noi nu putem urca.

– Nici nu tre-tre-buie să urcăm, răspunse calm Bill, și o șt-șt-știți toți. Nici n-nu mai trebuie să u-u-u-urcăm vr-vreodată.

Îl priviră cu ochi îndurerați și temători. Nimeni nu spuse nimic.

Vocea lui Henry, cu batjocura mascându-i furia, pluti în jos:

– Putem s așteptăm aici toată ziua, băi, ăștia!

Beverly se întorsese și privea în lungul conductei. Lumina devenise difuză, și nu putea vedea mare lucru. Ceea ce distingea era un tunel de beton cu treimea inferioară plină de apă învolburată. Acum nivelul era mai ridicat decât la început când se strecuraseră acolo, probabil pentru că pompa nu funcționa și doar o parte din apă reușea să se verse în

Kenduskeag. Simți cum claustrofobia îi strânge în clești de fier gâtul. Dacă apa mai creștea aveau să se înece.

– Chiar trebuie, Bill?

Băiatul ridică din umeri. Cu asta spuse totul. Mda, trebuia; ce altceva îi aștepta? Să fie uciși pe Maidan de Henry, Victor și Belch? Sau de altceva – poate ceva chiar mai rău – în oraș? Acum îi înțelegea destul de bine gândul; nu se simțea nici urmă de bâlbâială în acea ridicare din umeri. Era mai bine pentru ei să se confrunte cu Monstrul. Să pună cărțile pe masă, ca într-o ultimă răfuială dintr-un film de aventuri. Era mai curat. Mai vitejește.

Richie întrebă:

– Cum se numea ritualul ăla de care ne-ai spus, Bill Barosane? Ăla din cartea de la bibliotecă?

– *Ch-Ch-Chüd*, răspunse Bill, cu un ușor zâmbet.

– *Chüd*, dădu Richie din cap. Îl muști pe Monstru de limbă și Monstrul te mușcă și el pe tine, corect?

– Co-co-co-rect.

– Și pe urmă zici bancuri.

Bill încuviință.

– Ce nostim, făcu Richie, privind în tunelul întunecos. Nu-mi vine nici unu-n minte.

– Nici mie, spuse și Ben.

Frica îi apăsa pieptul, greutate fierbinte și scârbavnică. Simțea că singurul lucru ce-l oprea să se așeze pur și simplu în apă și să înceapă să gângurească precum un bebeluș – sau să înnebunească pur și simplu – era prezența calmă, sigură, a lui Bill... și a lui Beverly. Mai degrabă și-ar fi dat viața decât să-i arate fetei ce frică îi era.

– Știi unde duce conducta asta? îl întrebă Stan pe Bill.

Bill clătină din cap.

– Știi cum să găsim Monstrul?

Același gest.

– O să știm când vom ajunge pe-aproape, spuse deodată Richie; trase aer în piept, adânc, tremurător. Dacă trebuie s-o facem, atunci hai să mergem.

Bill încuviință:

– O iau eu p-p-primul. Pe urmă E-Eddie. B-B-Ben. Bev. St-an O-O-Omu'. M-M-Mike. Tu la u-urmă, Ri-Richie. To-toată lumea ți-ți-țineți o mî-mî-mână pe u-umărul c-c-celui din fa-fa-fața v-v-voastră. O să fie în-întuneric.

– Ieșiți odată? guiță de sus Henry Bowers.

– Om ieși noi undeva, murmură Richie. Așa cred.

Se înșiruiră aidoma unor orbi ce-și caută drumul. Bill mai privi o dată în urmă, asigurându-se că fiecare își ținea mâna pe umărul celui din față. Apoi, aplecându-se ușor înainte contra curentului puternic, Bill Denbrough își conduse prietenii în bezna unde bărcuța pe care o făurise pentru fratele său dispăruse cu aproape un an în urmă.

CAPITOLUL 20
Cercul se închide

1
Tom

Tom Rogan avea un căcat de vis aiurit. În acest vis își omora tatăl.

O parte a minții sale înțelegea ce nebunie era asta; tatăl lui murise când Tom era abia în clasa a treia. Mă rog... Poate că „murise" nu era tocmai cel mai potrivit cuvânt. Poate „se sinucisese" era de fapt adevărul. Ralph Rogan își preparase un cocktail de gin cu leșie. Tom devenise tutore al fratelui și surorilor sale, și aceștia începuseră să primească „bătăițe" dacă li se întâmpla ceva.

Așadar, n-avea cum să-și fi ucis tatăl... Doar că, în visul acela înspăimântător, ținea un fel de mâner inofensiv sprijinit de gâtul tatălui său... Dar nu era întru totul inofensiv, nu-i așa? Avea un buton la capăt și, dacă îl apăsa, din mâner sărea o lamă și trecea drept prin gâtul tatălui lui. *N-am de gând să fac așa ceva, tăticule, nici o grijă*, gândea creierul său din vis chiar înainte ca degetul să apese butonul și tăișul să țâșnească afară. Ochii adormiți ai tatălui se deschideau, rămânând holbați spre tavan; gura tatălui se căsca și din ea ieșea un sunet bolborosit, înăbușit de sânge. *Tăticule, nu eu am făcut asta!* zbiera mintea lui. *Altcineva...*

Se lupta să se trezească și nu putea. Tot ce reușea (și reieșea că nu-i folosea deloc) era să se dizolve într-un nou vis. În acesta înainta plescăind și bălăcindu-se printr-un tunel lung și negru. Îl dureau boașele și-l înțepa fața, fiindcă-i era brăzdată de zgârieturi. Mai erau și alții cu el, dar nu putea deslușI decât siluete vagi. Oricum nu conta. Ceea ce conta erau copiii aflați undeva în față. O să le-o plătească. Aveau nevoie de o

(bătăiță)

pedeapsă.

Indiferent ce purgatoriu era acela, era unul puturos. Apa picura. Pereții tunelului rezonau într-o cacofonie de ecouri. Pantofii și pantalonii îi erau leoarcă. Căcățeii erau undeva în față în labirintul acela de tuneluri, și poate se gândeau că

(Henry)

Tom și prietenii lui se vor rătăci, dar bancul se întorcea asupră-le *(vai de capu' tău de jos!)*

căci el mai avea un prieten, o da, un prieten deosebit, iar prietenul acesta le însemnase cărarea pe care aveau s-o urmeze cu... cu...

(Baloane-Lună)

niște chestii mari și rotunde și luminate cumva pe dinăuntru, astfel încât răspândeau o aură aidoma celei care cade în chip misterios din felinarele demodate. Câte un asemenea balon plutea suspendat în aer la fiecare intersecție, și fiecare avea pe el o săgeată indicând drumul în ramificația tunelului pe care el și

(Belch și Victor)

prietenii săi nevăzuți trebuia s-o urmeze. Și era calea cea *dreaptă*, o da: îi putea auzi pe ceilalți în față, înaintarea lor plescăindă trimițându-și îndărăt ecourile, o dată cu murmurul distorsionat al glasurilor lor. Se apropiau, îi ajungeau din urmă. Și când îi prindeau... Tom privi în jos și văzu că mai avea și acum în mână briceagul.

O clipă i se făcu frică – era ca într-o experiență astrală despre care citea uneori în revistele SF, când spiritul ți se desprinde de trup și intră într-al altcuiva. Forma acestui nou trup se simțea altfel decât a lui, ca și cum nu i-ar fi aparținut lui Tom, ci

(lui Henry)

altcuiva, cuiva mai tânăr. Se zbătu încercând să iasă din vis, îl cuprinse panica și apoi o voce începu să-i vorbească, o voce liniștitoare, ce-i șoptea tandru la ureche: *Nu contează* când *e asta și nu contează cine ești* tu. *Ceea ce contează e că Beverly e acolo, e cu ei, bunul meu prieten, și mai știi ceva? Face un lucru de-o mie de ori mai rău decât să fumeze pe furiș. Știi ce? Se fute cu vechiul ei prieten Bill Denbrough! Zău că da! Ea și handicapatul ăla bâlbâit o fac pân-la capăt! Se...*

Asta-i o minciună! încercă el să strige. *N-ar îndrăzni!*

Dar știa că nu era nici o minciună. Se folosise de o curea ca să-l lovească la

(mi-a tras una-n)

coaie și fugise, și acum îl înșelase, curv

(iștina)

a mică și nurlie chiar îl *înșelase*, și, o, stimați telespectatori și dragi radioascultători, fraților-cumnaților, avea să încaseze mama tuturor bătăițelor– mai întâi ea și pe urmă Denbrough, *prietenul* ei romancier. Și oricine încerca să-i stea în cale avea să aibă bucuria să capete câte o porțioară.

Grăbi pasul, deși respirația-i șuiera deja în gâtlej. Departe în față vedea un nou cerc luminos săltând prin beznă – încă un Balon-Lună. Auzea glasurile celor din fața lui, iar faptul că erau glasuri de copii nu-l mai deranja. Era așa cum spusese vocea: nu mai conta *unde*, *când* sau *cine*. *Beverly* era acolo, și, o, stimați telespectatori și dragi radioascultători, o, fraților-cumnaților...

– Haideți, gagiilor, mișcați-vă curu', spuse, și nu mai conta nici măcar că glasul nu era al lui, ci al unui băiat.

Apoi, în timp ce se apropiau de Balonul-Lună, privi în jur și își văzu pentru prima oară tovarășii. Amândoi erau morți. Unul nu avea cap. Chipul celuilalt fusese complet spintecat, ca de un pinten uriaș.

– Ne mișcăm cât de repede putem, Henry, spuse băiatul cu fața despicată, și buzele i se mișcară în două bucăți, grotesc desincronizate una față de cealaltă.

Iar atunci un zbieret al lui Tom sparse visul în bucăți, și își veni în fire, abia ținându-se pe muchia unei imaginare prăpăstii fără fund.

Se chinui să-și păstreze echilibrul, și-l pierdu și se rostogoli pe podea. Podeaua era acoperită cu un covor, dar căzătura tot îi iscă un val amețitor de durere prin genunchiul rănit și-și înăbuși un țipăt când un junghi îi străpunse brațul.

Unde sunt? Unde? Futu-i mama mă-sii!

Deveni conștient de o lumină albă, slabă, dar clară, și preț de un moment înfricoșător crezu că s-a reîntors în vis, că era lumina aruncată de unul dintre baloanele acelea nebunești. Apoi își aminti că lăsase ușa băii întredeschisă și lampa cu neon dinăuntru aprinsă. Întotdeauna lăsa lumina aprinsă când stătea într-o casă străină; te scutea să-ți cojești țurloaiele dacă trebuia să te scoli noaptea ca să te duci la toaletă.

Realitatea își recăpătă locul. Fusese un vis, nimic altceva decât un vis prostesc. Era într-un motel al firmei Holiday Inn. Acesta era orașul Derry, Maine. Își urmărise până aici nevasta și, în toiul unui coșmar dement, căzuse din pat. Atâta tot.

N-a fost un coșmar.

Tresări, ca și cum cuvintele i-ar fi fost rostite la ureche, nu înlăuntrul propriei lui minți. Nu semăna deloc cu vocea sa interioară – era rece, străină... Dar oarecum credibilă și înzestrată cu calități hipnotice.

Se ridică încet, bâjbâi după un pahar cu apă de pe noptieră și îl bău. Își trecu mâinile tremurânde prin păr. Ceasul de pe masă arăta trei și zece.

Culcă-te la loc. Așteaptă până dimineață.

Vocea aceea străină răspunse: *Dar vor fi oameni prin preajmă dimineață – prea mulți oameni. Și, în plus, poți să-i întreci acolo jos de data asta. De data asta poți fi primul.*

Acolo jos? Se gândi la vis: apa, întunericul picurător.

Lumina i se păru dintr-o dată mai puternică. Întoarse capul fără să vrea, dar incapabil să se abțină. Un geamăt i se desprinse de pe buze. De mânerul ușii de la baie era legat un balon. Plutea la capătul unui fir lung de aproape un metru. Balonul iradia, plin de o lumină albă spectrală; arăta ca un foc Elmo întrezărit într-o mlaștină, plutind visător între copacii de pe care atârnă funii cenușii de mucegai. Pe membrana ușor umflată a balonului era întipărită o săgeată, o săgeată de culoare stacojie, o săgeată de culoarea sângelui.

Arăta spre ușa ce dădea afară în hol.

Nu contează deloc cine sunt eu, spuse consolator vocea, iar acum Tom își dădu seama că aceasta nu provenea nici din propria sa minte, nici de lângă ureche; răsuna din balon, din centrul acelei ciudate și fermecătoare lumini albe. *Tot ce contează e că voi avea grijă ca totul să se sfârșească spre satisfacția ta, Tom. Vreau s-o văd luând bătăiță; vreau să-i văd pe toți luând bătăiță. Mi-au tăiat calea de prea multe ori... Și mult prea târziu pentru ei. Așa că ascultă, Tom. Ascultă cu multă atenție... Împreună acum cu toții... Urmați mingea...*

Tom ascultă. Vocea din balon îi explică.

Îi explică totul.

Când termină, balonul pocni într-un fulger final de lumină, iar Tom începu să se îmbrace.

2
Audra

Și Audra avea coșmaruri.

Se trezi cu o tresărire, ridicându-se în capul oaselor, cu cearșaful adunat în jurul taliei și sânii mici mișcându-se în ritmul respirației iuți, agitate.

La fel ca și la Tom, visul ei fusese o experiență haotică și deprimantă. La fel ca Tom, avusese senzația că era altcineva – sau mai degrabă că își avea propria sa conștiință înmagazinată (și parțial constrânsă) într-un alt trup și altă minte. Fusese într-un loc întunecos cu alți câțiva în jurul ei, și își dăduse seama că un simțământ de primejdie iminentă îi invadase toate simțurile – intrau conștienți în acest pericol și voia să le strige să se oprească, să-i explice și ei ce se întâmplă... Dar persoana

cu care se contopise părea să știe și să considere că era necesar să facă ce făceau.

Mai era conștientă și de faptul că îi fugărea cineva, și că urmăritorii câștigau teren, pas cu pas.

Bill fusese și el prezent în vis, dar povestea lui despre felul cum își uitase copilăria trebuie că-i rămăsese întipărită în minte, căci în vis Bill era doar un băiețandru de zece-doisprezece ani – încă mai avea tot părul pe cap! Ea îl ținea de mână și-și dădea vag seama că-l iubea foarte mult și că dorința ei de a-l urma se baza pe credința neclintită că Bill îi va apăra pe ea și pe toți ceilalți, că Bill, Bill Barosanul, îi va conduce cumva prin toate acestea și-i va scoate din nou la lumina zilei.

O, dar cât îi era de teamă.

Ajunseră la ramificarea mai multor tuneluri, și Bill se opri, privind pe rând la toate, iar unul dintre ceilalți – un băiat cu un braț în ghips ce lucea spectral în întuneric – vorbi:

– Pe-acolo, Bill. Prin cel de jos.

– E-e-ești s-s-sigur?

– Da.

Așa că o luaseră pe-acolo și apoi urmase o ușă, o ușiță din lemn, nu mai înaltă de trei coți, felul de ușă pe care poți s-o vezi într-o carte cu povești, iar pe ușă era înscris un semn. Nu își putea aduce aminte ce anume reprezenta semnul acela, ce ideogramă sau simbol ciudat. Dar îi concentrase toată teroarea într-un punct focal și se smulsese din acel trup străin, al acelei fete, cine-o

(Beverly-Beverly)

fi fost. Se trezi țeapănă într-un pat străin, asudată, cu ochii mari, sufocându-se ca după o fugă ce tocmai îi salvase viața. Mâinile i se repeziseră înspre picioare, aproape așteptându-se să și le găsească reci și ude de la apa prin care umblase prin mintea ei. Dar erau uscate.

Urmă dezorientarea – aceasta nu era locuința lor din Topanga Canyon sau casa închiriată din Fleet. Era un nicăieri – un antreu al iadului mobilat cu un pat, un garderob, două scaune și un televizor.

– O, Doamne, haide, Audra...

Își frecă puternic fața cu mâinile, și senzația aceea grețoasă de vertij mintal se atenuă. Era în Derry. Derry, Maine, locul unde soțul ei trăise o copilărie pe care susținea că nu și-o mai amintește. Nu era un loc cunoscut ei, și nici deosebit de agreabil, după cum îl simțea, dar cel puțin știa unde se află. Era aici pentru că aici era și Bill, și avea să-l întâlnească mâine la Pensiunea Derry. Indiferent ce lucru cumplit se petrecea aici, indiferent ce însemnau cicatricele acelea noi de pe mâinile lui, aveau

să-i facă față împreună. Îi va da telefon, îi va spune că e aici, apoi i se va alătura. După aceea... Ei bine...

De fapt habar n-avea ce urma după aceea. Amețeala, acel sentiment că se afla într-un loc care în realitate nu era nicăieri, o amenința din nou. La vârsta de nouăsprezece ani făcuse un turneu fulgerător cu o mică și deloc importantă trupă de teatru, patruzeci de nu-prea-minunate reprezentații cu *Arsenic și dantelă veche,* patruzeci de nu-prea-minunate orașe și orășele. Toate astea, în patruzeci și șapte de nu-prea-minunate zile. Au început la „Peabody Dinner Theater" din Massachusetts și au sfârșit la „Play It Again Sam", din Sausalito. Și undeva între astea două, într-un oarecare oraș din Midwest cum ar fi Ames Iowa sau Grand Isle Nebraska, ori poate Jubilee North Dakota, se trezise ca acum în puterea nopții, cuprinsă de panica dezorientării, nesigură în ce loc se găsește, ce zi e, sau de ce se afla acolo unde se afla. Până și propriu-i nume i se părea ireal.

Aceeași senzație îi revenise acum. Visele urâte o urmăriseră în starea de veghe și era cuprinsă cu chingi de oțel de spaima coșmarului. Orașul părea să se fi încolăcit în jurul ei ca un piton. Îl putea simți, iar simțămintele pe care i le provoca nu miroseau a bine. Se pomeni dorindu-și să fi urmat sfatul lui Freddie și să nu se fi amestecat.

Mintea i se fixă asupra lui Bill, agățându-se de gândul la el ca un înecat de un pai, de un colac de salvare, de orice

(toți plutim aici jos, Audra)

plutește.

Un fior o străbătu și își încrucișă brațele peste sânii goi. Se cutremură și văzu buburuze înfrigurate unduindu-și drumul peste pielea ei. O clipă i se păru că o voce vorbise înlăuntrul capului său. Ca și cum acolo s-ar fi aflat o prezență străină.

Îmi pierd mințile? Doamne, asta o fi?

Nu, răspunse mintea ei. *Nu-i decât dezorientare... Decalajul orar de la zborul cu avionul... Grijile pentru omul tău. Nimeni nu-ți vorbește în cap. Nimeni...*

– Toți plutim aici jos, Audra, spuse o voce din baie; era o voce reală, reală ca și casele; și vicleană; vicleană, murdară și rea. Și vei pluti și tu.

Vocea slobozi un mic chicotit suculent căruia îi scăzu tonalitatea până ce ajunse să sune ca un canal înfundat gâlgâind gros. Audra țipă violent... Apoi își acoperi gura cu mâinile.

N-am auzit asta.

O spuse cu glas tare, provocând vocea s-o contrazică. N-o făcu. Odaia rămase cufundată în tăcere. Undeva departe un tren șuieră în noapte.

Dintr-o dată avu o asemenea nevoie de Bill, încât așteptarea până în zori i se păru imposibilă. Se găsea într-o cameră obișnuită de motel, aidoma celorlalte treizeci și nouă de încăperi, dar deodată era prea mult. Totul. Când începi să auzi voci, totul e prea mult. Prea hidos. Părea să lunece înapoi în coșmarul din care scăpase cu atâta întârziere. Se simțea speriată și cumplit de singură. *E mai rău decât atât*, își spuse. *Mă simt moartă*. Inima ei dădu brusc două rateuri în piept, făcând-o să se înece și să tușească. Avu o clipă senzația de claustrofobie înlăuntrul propriului ei trup și se întrebă dacă toată acea teroare n-o fi având la urma urmei o bază fizică prostesc de banală: poate urma să aibă un atac de inimă. Sau îl și avea deja.

Inima i se liniști, dar cu greu.

Audra aprinse lampa de lângă noptieră și se uită la ceas. Trei și douăsprezece minute. El va fi dormind acum, dar pentru ea asta nu conta – nimic nu conta decât să-i audă glasul. Voia să sfârșească noaptea alături de el. Dacă Bill era lângă ea, mașinăria sa interioară se va sincroniza cu a lui și își va reveni. Coșmarurile vor sta departe. El vindea coșmaruri altora – era munca lui – dar ei nu-i dăruise niciodată altceva decât liniște. În afara sâmburelui aceluia bizar și rece încastrat în imaginația lui, pacea părea să fi fost întreaga lui menire. Luă cartea de telefon, găsi numărul de la Pensiunea Derry și îl formă.

– Pensiunea Derry.

– Sunteți amabil să sunați la camera domnului Denbrough? La domnul William Denbrough?

– Tipul ăsta nu primește niciodată telefoane pe timp de zi? spuse recepționerul și, înainte ca Audra să-l poată întreba ce voia să însemne *asta*, îi făcu legătura.

Telefonul mârâi o dată, de două ori, de trei. Și-l putea închipui cum doarme sub pături, în afară de creștetul capului; își putea imagina o mână ieșind, căutând receptorul. Îl mai văzuse făcând-o, și un mic surâs drăgăstos îi atinse buzele. Se șterse când telefonul sună a patra oară... Și a cincea, și a șasea. La jumătatea celui de al șaptelea apel, legătura se întrerupse.

– Camera aia nu răspunde.

– Ei, căca-m-aș, exclamă Audra, mai tulburată și înspăimântată ca oricând. Sunteți sigur c-ați sunat unde trebuie?

– M-*da*, făcu funcționarul. Domnul Denbrough a fost sunat dintr-o altă cameră acum nici cinci minute. Știu că atunci a răspuns, pentru că beculețul centralei a rămas aprins un minut, două. S-o fi dus în camera persoanei respective.

– Ei, și ce cameră era?

– Păi nu mai țiu minte. Etajul șase, cred. Dar...

Puse receptorul la loc în furcă. O certitudine stranie și descurajatoare o cuprinse. O femeie era. Îl chemase cine știe ce femeie... iar el se dusese la ea. Ei, și-acum, Audra? Cum ne descurcăm cu asta?

Lacrimi amare care o amenințau. Îi înțepau ochii și nasul; nodul unui suspin în adâncul gâtlejului. Nu furie, cel puțin nu încă... doar un sentiment dezgustător de pierdere și abandon.

Audra, ține-ți firea. Nu te mai repezi să tragi concluzii când nu ai toate datele. E miezul nopții și ai avut un vis urât, iar acum te gândești că Bill e cu altă femeie. Dar nu-i neapărat așa. Ce-ai să faci tu acum e să te scoli – oricum n-ai să mai adormi. Aprinde niște lumini și termină-ți romanul pe care l-ai luat de citit în avion. Ții minte ce zice Bill? Cel mai grozav drog. Carte-somnifer. Gata cu tremuriciul. Gata cu toanele și cu auzitul de voci. Dorothy Sayers și Lord Peter, ăsta ți-e biletul. Cei nouă croitori. Ei îți vor ține companie pân-la ziuă. Ei îți...

Lumina din baie se aprinse deodată, singură; o vedea pe sub ușă. Apoi clanța țăcăni și ușa se deschise. Audra holbă ochii, încrucișându-și instinctiv din nou brațele peste sâni. Inima începu să-i bubuie în cușca pieptului și gustul acru al adrenalinei îi inundă gura.

Vocea aceea, joasă și tărăgănată, spuse:

– Toți plutim aici jos, Audra.

Ultimul cuvânt se transformă într-un prelung, gros, tot mai stins zbieret – *Audraaaaa* – ce sfârși încă o dată în sunetul acela grețos, înecat și gâlgâit, ce semăna atât de mult cu râsul.

– Cine-i acolo? țipă ea, dând înapoi.

N-a fost și asta în imaginația mea, nu dom'le, n-o să-mi spui tu mie că...

Televizorul se aprinse. Femeia se răsuci și văzu un clovn în costum argintiu cu nasturi mari portocalii făcând tumbe pe ecran. Avea orbite negre acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii, iar, când buzele machiate i se întinseră și mai larg într-un rânjet, văzu dinți ca niște cuțite. Ținea sus un cap retezat, șiroind de sânge. Ochii acestuia erau albi și gura-i atârna deschisă, dar putea să vadă destul de bine că era capul lui Freddie Firestone. Clovnul râdea și dănțuia. Învârti capul împrejur și stropi de sânge împroșcară din interior ecranul televizorului. Îi auzea sfârâind acolo, pe dinăuntru.

Audra încercă să urle, și din gură nu-i ieși decât un mic scâncet. Își apucă orbește rochia aruncată pe spătarul scaunului și poșeta. Se repezi în hol și trânti ușa după ea, icnind, albă la față ca hârtia. Lăsă să-i cadă poșeta și-și trase rochia pe ea peste cap.

– Plutește, rosti o voce joasă, șugubeață, din spatele ei, și simți un deget rece mângâindu-i călcâiul gol.

Scoase încă un țipăt ascuțit și sări din fața ușii. Degete albe de cadavru căutau înainte și înapoi pe sub ea, cu unghiile smulse lăsând să se vadă carnea albă-purpurie, golită de sânge. Scoteau foșnete aspre pe țesătura țepoasă a mochetei din coridor.

Audra își înhăță poșeta și fugi desculță spre ușa de la capătul culoarului. Acum o stăpânea o panică oarbă, singurul gând fiindu-i că trebuia să găsească Pensiunea Derry și pe Bill. Nici nu mai conta dacă era în pat cu destule alte femei cât să-și facă un harem. Avea să-l găsească și să-i ceară s-o ducă departe de acest lucru de nedescris care se află în oraș.

Alergă pe alee până la parcare, privind în jur înnebunită și încercând să-și găsească mașina. O clipă mintea îi încremeni și nici măcar nu-și mai putu aminti ce automobil condusese. Apoi își aminti: Datsun, brun-tutun. Îl depistă cufundat în ceața joasă, neclintită și închegată, și se grăbi într-acolo. Nu-și mai găsea cheile în geantă. Scotoci prin ea cu panică tot mai mare, amestecând șervețele, cosmeticale, mărunțiș, ochelari de soare și lame de gumă într-un talmeș-balmeș haotic. Nu observă furgoneta LTD rablagită parcată bot în bot cu mașina ei de închiriat, nici pe bărbatul așezat la volan. Nu observă când portiera LTD-ului se deschise și omul ieși; încerca să se împace cu certitudinea crescândă că lăsase cheile mașinii în cameră. Nu se mai putea întoarce acolo; nu *putea*.

Degetele ei atinseră metal zimțat și dur sub o cutie de bomboane mentolate și îl înhăță cu un mic strigăt de victorie. Pentru o clipă se îngrozi crezând că ar putea să fie cheia Roverului lor, ce stătea acum cuminte în parcarea gării Fleet, la cinci mii de kilometri distanță, dar apoi simți tăblița lucioasă a centrului de închiriat mașini. Nimeri cu cheia broasca portierei, respirând în mici gâfâieli aspre, și o răsuci. În acel moment o mână i se așeză pe umăr, și ea zbieră... De astă dată zbieră din răsputeri. Undeva, un câine îi răspunse cu un lătrat.

Mâna, tare ca oțelul, îi mușcă nemilos carnea și o întoarse cu forța. Chipul pe care-l văzu aplecat asupra ei era buhăit și plin de umflături. Ochii scânteiau. Când buzele tumefiate se lățiră într-un zâmbet grotesc, văzu că omului îi fuseseră rupți câțiva dinți din față. Cioturile erau colțuroase și sălbatice.

Încercă să vorbească și nu reuși. Mâna strânse și mai tare, înfigându-i-se în umăr.

Nu cumva te-am văzut în film? șopti Tom Rogan.

3
Camera lui Eddie

Beverly și Bill se îmbrăcară repede, fără o vorbă, și se duseră în camera lui Eddie. În drum spre lift auziră un telefon începând să sune undeva în urma lor. Era un sunet înăbușit, ca de pe altă lume.

– Bill, ăla nu era telefonul tău?

– P-poate să fi fost. Mă suna unul dintre ce-ceilalți, cre-cred.

Apăsă pe butonul URCARE.

Eddie le deschise ușa, alb la față și încordat. Brațul stâng îi stătea într-un unghi straniu, evocator al vremurilor de altădată.

– N-am nimic, spuse el. Am luat două pastile de Darvon. În clipa asta nu mă doare chiar așa de rău.

Dar se vedea clar că nici bine nu-i era. Buzele, strânse atât de tare, încât aproape dispăruseră într-o linie a suferinței, îi erau învinețite de șoc.

Bill privi pe lângă el și văzu trupul de pe covor. O clipă doar a fost suficientă pentru a se convinge de două lucruri – era Henry Bowers și era mort. Trecu de Eddie și se lăsă în genunchi lângă cadavru. Gâtul unei sticle de Perrier fusese înfipt în plexul lui Henry, înfigând cu sine și zdrențele cămășii. Henry avea ochii întredeschiși și sticloși. Gura, plină de sânge coagulat, își arăta dinții. Mâinile-i încleștate păreau niște gheare.

O umbră se așternu peste el și Bill ridică privirea. Era Beverly. Îl privi pe Henry fără absolut nici o expresie.

– Tot timpul ne-a u-u-urmărit, spuse Bill.

Femeia dădu din cap.

– Nu pare bătrân. Vezi, Bill? Nu arată deloc bătrân.

Pe neașteptate, privi înapoi spre Eddie, care se așezase pe pat. *Eddie* arăta îmbătrânit; îmbătrânit și hăituit. Brațul îi zăcea în poală, nefolositor.

– Trebuie să chemăm doctorul pentru Eddie.

– Nu, spuseră Bill și Eddie la unison.

– Dar e rănit! Are brațul...

– E la fel ca da-da-data t-t-trecută, răspunse Bill; se ridică în picioare și o prinse de brațe, privind-o în ochi. O dată ce ie-ieșim afară... O dată c-c-ce ame-ame-amestecăm o-o-orașul...

– Au să mă aresteze pentru crimă, spuse posomorât Eddie. Sau o să ne aresteze pe toți. Sau o să ne rețină. Sau mai știu eu ce. Pe urmă o

să se întâmple un accident. Unul dintre accidentele alea speciale care se întâmplă numai în Derry. Poate au să ne bage la pușcărie și un șerif o s-o ia razna și-o să ne-mpuște pe toți. Poate vom muri cu toții de pomană, sau vom hotărî să ne spânzurăm în celule.

– Eddie, asta-i o tâmpenie! Asta-i...

– Chiar așa să fie? Adu-ți aminte, aici suntem în Derry.

– Dar acum suntem oameni mari! Cu siguranță că nu te gândești... Ce vreau să zic, ăsta a venit aici în toiul nopții... Te-a atacat...

– C-cu ce? interveni Bill. Unde-i cu-cu-cuțitul?

Beverly privi în jur, nu-l văzu și îngenunche să se uite sub pat.

– Nu te osteni, spuse Eddie cu aceeași voce slabă, șuierătoare. I-am trântit ușa peste braț când a încercat să mă înjunghie. L-a scăpat și i-am dat un șut până sub televizor. Acum nu mai e acolo. M-am și uitat deja.

– B-B-Beverly, chea-cheamă-i pe ceilalți, îi ceru Bill. Pot pune brațul lui E-E-Eddie în a-a-atele.

Îl privi un răstimp, apoi se întoarse din nou spre corpul neînsuflețit de pe podea. Socotea că priveliștea prezentată de încăperea aceea ar fi trebuit să-i sugereze o desfășurare perfect clară a evenimentelor oricărui polițist înzestrat măcar cu jumătate de creier. Locul era o harababură. Eddie avea brațul fracturat. Omul de pe jos era mort. Se înfățișa ca un caz limpede de legitimă apărare în fața unui intrus nocturn. Și atunci își aminti de domnul Ross. De domnul Ross, care se ridicase, privise și apoi își împăturise pur și simplu ziarul și intrase în casă.

O dată ce ieșim afară... O dată ce amestecăm orașul...

Asta o făcu să și-l amintească pe Bill din copilărie, cu fața albă, obosită și pe jumătate nebună, Bill spunând: *Derry este Monstrul. Înțelegeți ce vă zic?... Oriunde ne-am duce... când Monstrul ne prinde, ei n-o să* vadă, *n-o să* audă, *n-o să* știe. *Nu vedeți cum merge? Tot ce putem face e să încercăm să terminăm ce am început.*

Iar acum, stând acolo, cu privirea la cadavrul lui Henry, Beverly își zise: *Amândoi spun că iarăși am devenit fantome cu toții. Că a început să se repete. Totul. În copilărie puteam accepta asta, fiindcă toți copiii aproape sunt niște fantome. Dar...*

– Ești sigur? întrebă ea cu disperare. Bill, ești *sigur*?

Bill se așezase pe pat lângă Eddie, atingându-i cu delicatețe brațul.

– Tu-tu-tu nu e-e-ști? După to-to-tot ce s-a-ntâm-tâm-plat a-azi?

Da. Tot ceea ce se întâmplase. Îngrozitoarea porcărie de la sfârșitul reuniunii lor. Bătrâna cea frumoasă care se transformase într-o babacloanța înaintea ochilor ei,

(*tatăl meu era și mumă-mea*)

runda relatărilor de la bibliotecă, seara, cu fenomenele adiacente. Toate acele lucruri. Și totuși... mintea ei îi striga disperată să înceteze chiar acum, să străpungă totul cu argumente logice, fiindcă, dacă nu o făcea, aveau precis să-și sfârșească noaptea ducându-se pe Maidan și găsind o anumită stație de pompare și...

– Nu știu, spuse ea. Pur și simplu... Nu știu. Chiar și după tot ce s-a-ntâmplat, Bill, mie mi se pare că am putea să chemăm poliția.

– C-C-Cheamă-i pe ceilalți, repetă el. Să ve-ve-vedem ce părere au e-ei.

– Bine.

Îl chemă mai întâi pe Richie, apoi pe Ben. Amândoi acceptară să vină imediat. Nici unul nu întrebă ce se întâmplase. Găsi numărul de telefon al lui Mike în carte și-l formă. Nu răspunse nimeni. După vreo zece apeluri, închise.

– Î-Î-Încearcă la bi-bi-bliotecă, o sfătui Bill.

Luase baghetele scurte de tras perdelele celei mai mici dintre cele două ferestre ale camerei lui Eddie și le lega strâns de brațul acestuia cu cordonul halatului său de baie și cu cel al pantalonilor de pijama.

Înainte de a apuca să găsească numărul, se auzi o bătaie la ușă. Ben și Richie sosiseră în același timp; Ben în blugi și o cămașă lăsată pe dinafară, Richie într-o pereche de pantaloni cocheți de bumbac gri și bluza de pijama. Din spatele ochelarilor ochii săi priviră îngrijorați prin odaie.

– Cristoase, Eddie, ce s-a-ntâmplat cu...

– O, Doamne! țipă Ben.

Îl văzuse pe Henry pe covor.

– Tă-tă-ceți! le zise tăios Bill. Și închideți u-ușa!

Richie se supuse, cu ochii țintuiți asupra cadavrului:

– Henry?

Ben făcu trei pași spre mort și se opri, ca temându-se să nu-l muște. Privi neajutorat către Bill.

– Zi-zi-zi-le t-tu, îi ceru acesta lui Eddie. Ne-ne-nenorocita asta de bâ-bâl-lbâială mi s-sse ag-ag-gravează din c-c-ce în c-ce.

Eddie schiță cele întâmplate, în timp ce Beverly căuta numărul Bibliotecii Publice Derry și îl forma. Spera ca Mike să fi adormit poate acolo – poate chiar avea un pat de campanie în birou. Lucrul la care nu se aștepta fu cel ce se întâmplă: receptorul fu ridicat la al doilea apel și răspunse un glas pe care nu-l mai auzise vreodată.

– Alo, răspunse ea, privind spre ceilalți și făcându-le cu cealaltă mână semn să tacă. Domnul Hanlon e acolo?

– Cine-i la telefon? întrebă glasul.

Își umezi buzele cu limba. Bill o privea pătrunzător. Ben și Richie roteau ochii prin jur. Începuturile unei îngrijorări reale se frământară înlăuntrul ei.

– Cine sunteți *dumneavoastră*? contră ea. Nu sunteți domnul Hanlon.

– Sunt șeful Poliției Derry, Andrew Rademacher, răspunse glasul. În acest moment domnul Hanlon se află la spital. A fost atacat și rănit grav nu demult. Acum, cu cine vorbesc, vă rog? Vreau să vă știu numele.

Dar aceste ultime vorbe abia le mai auzi. Valuri de șoc o străbăteau, ridicând-o ametită tot mai sus și mai sus, afară din ea însăși. Mușchii din abdomen, picioare și pubis i se destinseră amorțiți și-și spuse cu detașare: *Probabil că așa se întâmplă când oamenii se sperie atât de tare că fac pe ei. Sigur. Pur și simplu îți pierzi controlul acestor mușchi...*

– Cât de grav a fost rănit? se auzi ea pe sine întrebând cu o voce fosnind uscată ca pergamentul vechi, și imediat Bill fu alături, cu mâna pe umărul ei, iar Ben fu și el acolo, și Richie, și simți față de ei o uriașă revărsare de recunoștință.

Ridică mâna liberă și Bill i-o apucă. Richie își puse mâna peste a lui Bill, iar Ben peste a lui Richie. Eddie se apropiase și el, iar acum își puse mâna teafără deasupra.

– Numele dumneavoastră, vă rog, spuse aspru Rademacher și, o clipă, mica nevolnică zburătăcită dinlăuntrul ei, cea odrăslită de tatăl său și crescută de soțul său, aproape că răspunse: *Sunt Beverly Marsh și mă aflu la Pensiunea Derry. Vă rog, trimiteți-l la noi pe domnul Nell. Aici e un om mort care încă e pe jumătate un băiat și tuturor ne e foarte frică.*

Spuse:

– Mă... Mă tem că nu vă pot spune. Nu încă.

– Ce știți despre cele întâmplate?

– Nimic, răspunse ea, șocată. Ce vă face să credeți că aș ști ceva? Isuse Cristoase!

– Aveți dumneavoastră așa un obicei să dați telefon la bibliotecă în fiecare dimineață pe la trei jumate, replică Rademacher, asta e? Să fim serioși, duduie. Avem aici un atac înarmat, și după cum arată tipul, s-ar putea să devină omucidere până răsare soarele. Vă mai întreb o dată: cine sunteți și cât de mult știți despre toate astea?

Cu ochii închiși, strângând mâna lui Bill din răsputeri, întrebă iar:

– Poate să moară? N-o spuneți doar ca să mă speriați? Chiar s-ar putea să moară? Vă rog, spuneți-mi.

– E foarte grav rănit. Și dacă asta nu vă sperie, domnișoară, ar cam fi cazul. Acum vreau să știu cine sunteți și de ce...

Ca într-un vis, își văzu mâna plutind prin spațiu și lăsând receptorul la loc în furcă. Se uită la Henry și simți un șoc la fel de net ca și cum ar fi plesnit-o o palmă rece. Unul dintre ochii lui Henry se închisese. Celălalt, cel storcoșit, curgea la fel de nepăsător ca și până atunci.

Henry părea că-i face cu ochiul.

4

Richie dădu telefon la spital. Bill o conduse pe Beverly până lângă pat, unde femeia se așeză alături de Eddie, cu privirea în gol. Credea că va începe să plângă, dar nu vărsă nici o lacrimă. Singurul sentiment de care fusese imediat și puternic conștientă era dorința să-l acopere cineva pe Henry Bowers. Iluzia că-i făcea cu ochiul nu era deloc de natură a o binedispune.

Încă buimăcit, dar reușind să-și păstreze o brumă din prezența de spirit, Richie se transformă într-un reporter de la *Derry News*. Înțelesese că domnul Michael Hanlon, bibliotecarul-șef al orașului, fusese agresat în timp ce făcea ore suplimentare. Aveau la spital vreo noutate asupra condiției domnului Hanlon?

Richie ascultă, dând din cap.

– Înțeleg, domnule Kerpaskian – se scrie cu doi de k? Da. Bine. Și sunteți...

Ascultă, acum cufundat în propria-i ficțiune îndeajuns ca să schițeze mișcări repezite cu degetul, ca și cum ar fi notat într-un carnețel.

– Mm-hmm... Mm-hmm... Da. Da, înțeleg. Păi, ceea ce facem de obicei în astfel de situații e să vă cităm ca „sursă". Pe urmă, mai târziu, putem... Mm-hmm... Exact! Absolut exact!

Richie râse din toată inima și-și șterse cu antebrațul pelicula de transpirație de pe frunte. Ascultă din nou.

– Bun, domnule Kerpaskian. Sigur. O să... Da, m-am lămurit, K-E-R-P-A-S-K-I-A-N, exact! Evreu ceh, așa-i? Într-adevăr! E cu... E cu totul neobișnuit. Da, așa voi face. Noapte bună. Vă mulțumesc.

Puse receptorul jos și închise ochii.

– Isuse! țipă el cu voce groasă, scăzută. Isuse! Isuse! Isuse!

Dădu să împingă telefonul de pe masă și apoi își lăsă doar mâna să cadă moale. Scoase ochelarii și și-i șterse cu bluza de pijama.

– Trăiește, dar e în stare gravă, le spuse el celorlalți. Henry l-a tranșat ca pe un curcan de Crăciun. O tăietură i-a ciopârțit artera femurală

și a pierdut cât de mult sânge poate pierde un om rămânând totuși în viață. Mike a reușit să-și lege un fel de garou, altfel ar fi fost mort deja când l-au găsit.

Beverly izbucni în plâns. Plângea ca un copil, cu ambele mâini lipite de față. O vreme, suspinele și sughițurile ei și șuieratul rapid al respirației lui Eddie erau singurele sunete din cameră.

– Mike n-a fost singurul tranșat ca un curcan de Crăciun, spuse într-un târziu Eddie. Henry arăta de parcă tocmai ar fi boxat douăspe runde cu Rocky Balboa.

– T-tot mai v-v-vrei să te du-du-duci la p-p-poliție, Bev?

Pe noptieră se găseau șervețele, dar alcătuiau o masă udă și închegată în mijlocul unei băltoace de Perrier. Bev intră în baie, ocolindu-l prudentă pe Henry, luă un prosop și îl înmuie în apă rece. Senzația era delicioasă pe fața ei înfierbântată și umflată. Simțea că ar putea gândi din nou clar – nu rațional, ci doar clar. Deodată deveni sigură că raționalitatea i-ar ucide dacă ar încerca s-o folosească acum. Polițaiul ăla. Rademacher. Fusese bănuitor. De ce nu? Oamenii nu sună la bibliotecă noaptea la trei și jumătate. Omul o suspectase. Bănuise că avea o legătură cu toată povestea. Ce ar mai fi suspectat dacă afla că-i dăduse telefon dintr-o cameră în care zăcea un mort pe covor, cu un gât de sticlă spartă plantat în mațe? Că ea și alți patru străini tocmai veniseră în oraș cu o zi înainte pentru o mică reuniune și că individul ăsta trecuse și el întâmplător pe acolo? Ea ar fi înghițit istoria asta dacă rolurile ar fi stat invers? Ar fi înghițit-o cineva? Firește, își mai puteau argumenta povestea precizând că se întorseseră să-i facă de petrecanie Monstrului ce trăia în rețeaua de canalizare de sub oraș. *Asta* ar fi adăugat cu siguranță o notă convingătoare de realism teribil.

Ieși din baie și îl privi pe Bill.

– Nu, îi spuse ea. Nu vreau să mergem la poliție. Cred că Eddie are dreptate – ni s-ar putea întâmpla ceva. Ceva decisiv. Dar adevăratul motiv nu-i ăsta.

Se uită la toți patru:

– Am jurat-o. Am jurat. Fratele lui Bill... Stan... Toți ceilalți... Și acum, Mike. Sunt gata, Bill.

Bill îi privi pe ceilalți.

Richie dădu din cap:

– În regulă, Bill Barosane. Hai să-ncercăm.

– Șansele se arată mai proaste ca oricând, spuse Ben. Acum suntem cu doi în minus.

Bill nu spuse nimic.

– Bine, dădu și Ben din cap. Are dreptate. Am jurat.

– E-E-Eddie?

Eddie avu un surâs gol.

– Cred că m-așteaptă încă o coborâre în cârcă pe scara aia, hai? Dacă scara mai e acolo.

– Totuși, de data asta n-o să mai arunce nimeni cu pietre, spuse Beverly. Sunt morți. Toți trei.

– Mergem acum, Bill? întrebă Richie.

– D-d-da. Cr-cred că e t-t-timpul.

– Pot să spun și eu ceva? întrebă pe neașteptate Ben.

Bill îl privi și zâmbi ușor:

– Te-te-te rog.

– Voi ăștia sunteți și acum cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Indiferent ce-o să iasă de-aici. Voiam... Înțelegeți, voiam doar să v-o spun.

Privi în jur la ei, iar ei îl priviră solemni la rândul lor.

– Îmi pare bine că mi-am reamintit de voi, adăugă Ben.

Richie pufni. Beverly chicoti. În secunda următoare râdeau cu toții, uitându-se unul la altul în felul acela de demult, în pofida faptului că Mike era la spital, pe moarte sau deja mort, în pofida faptului că brațul lui Eddie era rupt (iarăși), în pofida faptului că era cea mai târzie oră din noapte.

– Clăiță, așa de *meșter* mai ești cu cuvintele, exclamă Richie, râzând și ștergându-și ochii. *Ăsta* ar fi trebuit să fie marele scriitor, Bill Barosane.

Continuând să zâmbească vag, Bill spuse:

– Și în acest se-se-sens...

5

Luară limuzina împrumutată a lui Eddie. Richie trecu la volan. Ceața de la sol era mai deasă acum, plutind pe străzi ca fumul de țigară, fără să ajungă tocmai până la felinarele camuflate. Pe cer, stelele erau ace de gheață scânteietoare; stele de primăvară... Dar, înclinându-și capul spre fereastra întredeschisă din dreapta, lui Bill i se păru că aude tunetele verii în depărtare. Se comanda ploaie undeva, dincolo de orizont.

Richie deschise radioul și îl auziră pe Gene Vincent cântând *Be-Bop-A-Lula*. Apăsă alt buton și-l prinse pe Buddy Holly. Un al treilea buton li-l aduse pe Eddie Cochran cu *Summertime Blues*.

– Aș vrea să te-ajut, fiule, dar ești prea tânăr ca să votezi, spuse un glas profund.

– Închide-l, Richie, spuse încetișor Beverly.

Întinse mâna spre aparat, și deodată încremeni.

– Stați pe recepție pentru continuarea Spectacolului Rock al lui Richie Tozier, Toți Sunt Morți! urlă vocea stridentă și hohotitoare a clovnului peste pocnetele din degete și zdrăngănelile de chitară ale melodiei lui Eddie Cochran. Nu atinge butonul ăla, lasă-l pus pe emisiunea rock, au dispărut de pe hărți, dar nu și din inimile noastre, și continuați să veniți, veniți imediat, veniți cu toții! Cântăm *toaaaateee* șlagărele aicea jos! *Toaaateeeeee* șlagărele! Și, dacă nu mă credeți, ascultați-l numai pe disc-jockey-ul invitat de onoare al acestui program, Georgie Denbrough! Zi-le, Georgie!

Și deodată fratele lui Bill începu să se vaiete din aparatul de radio:

– M-ai trimis afară și Monstrul m-a omorât! Credeam că Monstrul e în pivniță, Bill Barosane, credeam că Monstrul e-n beci, dar Monstrul era în canal, Monstrul era-n canal și m-a omorât, și tu l-ai lăsat să mă omoare, Bill Barosane, l-ai lăsat...

Richie închise radioul cu atâta furie, încât butonul se deșurubă și căzu pe mochetă.

– Chiar că pute rock and roll-ul la ora asta, spuse el; glasul nu-i era tocmai ferm. Are dreptate Bev, mai bine-l lăsăm închis, ce ziceți?

Nu răspunse nimeni. Chipul lui Bill era împietrit, palid și gânditor sub lumina lămpilor în trecere, iar când tunetul gemu din nou în apus îl auziră cu toții.

6
Pe Maidan

Același pod vechi.

Richie parcă alături, coborâră, trecură lângă balustradă – aceeași balustradă veche – și priviră în jos.

Același Maidan vechi.

Părea neatins de cei douăzeci și șapte de ani care trecuseră; în ochii lui Bill, pasajul suspendat de la răspântie, singurul reper nou, părea ireal, ceva la fel de efemer ca un decor pictat sau un efect special dintr-un film. Copăcei piperniciți și arbuști pitici scânteiau prin fuioarele de ceață, iar Bill își spuse: *Cred că la asta ne referim când vorbim despre persistența memoriei, la asta sau la altceva asemănător, un lucru pe care-l vezi la momentul potrivit și dintr-un anume unghi, o imagine ce propulsează emoția ca un motor cu reacție. O vezi atât de clar, încât*

cele ce s-au întâmplat între timp dispar. Dacă dorința este aceea care închide cercul dintre lume și voință, atunci cercul s-a închis.

– Ha-ha-haideți, îi chemă el și trecu peste parapet.

Îl urmară în jos pe taluz, împrăștiind pietriș și grohotiș. Când ajunseră la baza pantei, Bill se uită instinctiv după bicicletă, apoi râse de el însuși. Silver stătea rezemată de peretele garajului lui Mike. Se părea că Silver nu deținea absolut nici un rol în cele ce se întâmplau, deși asta era destul de ciudat, după cum decurseseră lucrurile.

– Du-du-ne acolo, îl îndemnă Bill pe Ben.

Ben îl privi, iar Bill îi citi gândul în ochi – *Au trecut douăzeci și șapte de ani, Bill, visează tu ce vrei* – după care dădu din cap și se îndreptă spre desișuri.

Cărarea – cărarea *lor* – fusese de mult năpădită de vegetație, și au fost nevoiți să înainteze cu forța prin încâlceli de rugi țepoși, spini și hortensii sălbatice atât de înmiresmate, încât îi amețeau. Greierii cântau somnolent pretutindeni în jur și câțiva licurici, oaspeți sosiți mai devreme la somptuoasa petrecere a verii, străpungeau tenebrele. Bill bănuia că și acum se mai jucau pe acolo copii, dar aceștia își făcuseră propriile lor pasaje și căi secrete.

Ajunseră la luminișul unde fusese clubul, dar acum nu mai era nici un luminiș acolo. Tufișurile și pinii mici, lipsiți de strălucire, puseseră stăpânire pe tot spațiul.

– Priviți, șopti Ben și traversă poiana (în memoria lor, ea încă se mai afla la locul ei, acoperită doar de altul dintre acele decoruri pictate).

Smuci de ceva. Era ușa din lemn de mahon pe care o găsiseră la marginea gropii cu gunoi, cea pe care o folosiseră ca să pună acoperișul clubului. Fusese aruncată acolo și nu arăta să fi fost atinsă de cel puțin zece ani. Plante târâtoare se înfipseseră pe toată suprafața sa murdară.

– Las-o-n pace, Clăiță, murmură Richie. E veche.

– D-d-du-ne ac-acolo, B-Ben, repetă Bill din spatele lor.

Așa că porniră după el spre Kenduskeag, îndepărtându-se la stânga de luminișul ce nu mai exista. Sunetul apei curgătoare se auzea tot mai aproape, dar cu toate astea aproape căzură în râu înainte ca vreunul dintre ei să-l vadă: frunzișul crescuse într-un zid încâlcit pe buza malului. Râpa se surpă sub tălpile ghetelor lui Ben, iar Bill îl trase înapoi de ceafă.

– Mulțumesc, spuse Ben.

– *De nada.* Pe v-vremuri m-a-ai fi tra-tras și pe mi-mine du-du-după tine. Pe-pe-aici o lu-luăm?

Ben dădu din cap și-i conduse în lungul țărmului luxuriant, înghesuindu-se prin hățișuri de arbuști și rugi, gândindu-se cu cât îți venea mai ușor așa ceva când n-aveai decât un metru cincizeci și te puteai

strecura pe sub majoritatea încâlciturilor (din minte, precum și de pe cărare) cu o plecăciune nonșalantă. Ei bine, totul se schimbase. *Lecția noastră pentru azi, fetelor și băieților, e că lucrurile, cu cât se schimbă mai mult, cu atât mai mult se schimbă. Cine a spus că ele, cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămân mai neschimbate suferea în mod evident de o gravă înapoiere mentală. Fiindcă...*

Piciorul i se agăță de ceva și căzu cu un sunet înfundat, aproape lovindu-se cu capul de cilindrul betonat al stației de pompare. Era aproape complet îngropat într-un morman de rugi de mure. Când se ridică din nou în picioare își dădu seama că fața, brațele și mâinile îi fuseseră zgâriate de ghimpi în peste douăzeci de locuri.

– Să zicem treizeci, spuse el, simțind fire subțiri de sânge șiroindu-i pe obraji.

– Ce? întrebă Eddie.

– Nimic.

Se aplecă să vadă de ce anume se împiedicase. O rădăcină, probabil.

Dar nu era o rădăcină. Era capacul de fier. Cineva îl trântise la pământ.

Sigur că da, își spuse Ben. *L-am împins noi. Acum douăzeci și șapte de ani.*

Dar își dădu seama că asta era o prostie încă înainte de a apuca să vadă sclipirea proaspătă a metalului zgâriat în dâre paralele prin rugină. Pompa nu funcționase în ziua aceea. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi coborât s-o repare, punând și capacul la loc.

Se ridică, și toți cinci se strânseră împrejurul cilindrului, privind înăuntru. Puteau auzi clipocitul slab al apei. Doar atât. Richie adusese toate chibriturile din camera lui Eddie. Acum aprinse un plic întreg și-l aruncă înăuntru. O clipă, întrezăriră interiorul umed al cilindrului și namila tăcută a instalației de pompare. Nimic mai mult.

– Poate că a fost dat jos de mult, sugeră neliniștit Richie. Nu trebuie să se fi întâmplat neapărat a....

– S-a întâmplat destul de recent, îl întrerupse Ben. De când a plouat ultima oară, oricum.

Mai luă un plic de chibrituri de la Richie, aprinse unul și arătă zgârieturile proaspete.

– E ce-ce-ceva de-desubt, spuse Bill în timp ce Ben stingea chibritul.

– Ce? întrebă Ben.

– N-n-n-aș putea sp-sp-spune. Pare o cu-cu-curea. Ajutați-mă, tu și Ri-Richie, să-l în-în-întorc.

Apucară capacul și-l aruncară ca pe o monedă uriașă. De astă dată Beverly aprinse chibritul, iar Ben ridică precaut poșeta care fusese dedesubt, ținând-o de baretă. Beverly dădu să scuture chibritul, dar observă chipul lui Bill. Rămase înlemnită, până ce flacăra îi atinse degetele, și îl scăpă cu un mic țipăt.

– Bill? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Privirea lui Bill se îngreunase. Nu se putea desprinde de săculețul acela din piele uzată, cu curelușa sa lungă. Deodată îi reveni în minte titlul cântecului ce se transmitea la radioul din odaia dosnică a magazinului de marochinărie când i-o cumpărase. *Sausalito Summer Nights.* Era ciudățenia supremă. Toată saliva din gură i se uscase, lăsându-i limba și interiorul obrajilor netezi și uscați cum e cromul. Auzea greierii, vedea licuricii și simțea mirosul uriașei întunecimi verzi întețindu-se necontrolat de jur-împrejurul său și-și spuse: *E alt truc, altă iluzie, ea e în Anglia și asta nu-i decât o scamatorie ieftină pentru că Monstrul se teme, o, da, poate că Monstrul nu mai e la fel de sigur de sine pe cât era când ne-a chemat pe toți înapoi, și zău așa, Bill, fii serios – câte poșete de piele uzată cu curele lungi crezi că există în lume? Un milion? Zece milioane?*

Probabil mai multe. Dar numai una așa ca asta. O cumpărase pentru Audra dintr-un magazin de marochinărie de la Burbank, în timp ce la radioul din spate cânta *Sausalito Summer Nights.*

– Bill?

Mâna lui Beverly pe umărul său, scuturându-l. Departe. La douăzeci și șapte de leghe sub mare. Cum se numea formația ce cânta *Sausalito Summer Nights*? Richie va fi știind.

– *Eu* știu, spuse calm Bill drept în fața speriată și cu ochi mari a lui Richie, și zâmbi. Se numea Diesel.

– Bill, care-i problema? șopti Richie.

Bill scoase un urlet. Smulse chibriturile din mâna lui Beverly, aprinse unul, după care înhăță poșeta de la Ben.

– Bill, Doamne, ce...

Desfăcu fermoarul gentii și o răsturnă. Cele ce căzură o reprezentau atât de mult pe Audra, încât o clipă se pierdu prea tare cu firea ca să mai urle iar. Printre batiste din hârtie, lame de gumă de mestecat și articole de machiaj, văzu o cutiuță de bomboane mentolate... și pudriera bătută în pietre scumpe pe care i-o dăruise Freddie Firestone când semnase contractul pentru *Attic Room.*

– So-so-soția mea e acolo jos, spuse el, și căzu în genunchi, începând să-i împingă lucrurile la loc în poșetă.

Își dădu la o parte din ochi părul pe care nu-l mai avea, fără a se gândi măcar ce făcea.

– Soția ta? *Audra?*

Fața lui Beverly era șocată, ochii imenși.

– Po-po-poșeta ei. L-lucrurile ei.

– Isuse, Bill, murmură Richie. Nu e cu putință, știi as...

Îi găsise portofelul din piele de aligator. Îl deschise și îl ridică. Richie aprinse încă un chibrit și se pomeni privind un chip pe care-l văzuse într-o jumătate de duzină de filme. Fotografia de pe permisul de conducere emis în California al Audrei era mai puțin seducătoare, dar complet concludentă.

– Dar H-H-Henry a murit, și Victor, și B-B-Belch... Atunci, cine a dus-o?

Se ridică în picioare, holbându-se în jur la ei cu intensitate, cutremurat de frisoane:

– *Cine-a luat-o?*

Ben îi puse o mână pe umăr.

– Cred c-am face mai bine să coborâm și să aflăm, ce zici?

Bill întoarse privirea spre el, ca neștiind sigur cine anume era Ben, apoi ochii i se limpeziră.

– M-mda. E-E-Eddie?

– Bill, îmi pare rău.

– Poți să te ag-agăți?

– M-am mai agățat o dată.

Bill se aplecă, iar Eddie își petrecu brațul drept pe după gâtul său. Ben și Richie îl împinseră în sus până ce-și putu încovriga picioarele împrejurul taliei lui Bill. În timp ce Bill își arunca stângaci un picior peste marginea cilindrului, Ben văzu că ochii lui Eddie erau închiși strâns... Și o clipă i se păru că aude cea mai hidoasă șarjă de cavalerie din lume tropăind prin tufișuri. Se întoarse, așteptându-se să-i vadă pe cei trei ieșind din ceață și din rugi, dar tot ce auzi era briza ce se întetea sunând prin bambuși la vreun sfert de kilometru de acolo. Toți vechii lui dușmani erau morți de acum.

Bill apucă buza de ciment aspru a cilindrului și-și căută pe pipăite drumul în jos, pas cu pas și treaptă cu treaptă. Eddie îl ținea ca în gheara morții, iar Bill abia mai putea respira. *Poșeta ei, Doamne Sfinte, cum a ajuns aici poșeta ei? Nu contează. Dar dacă Tu ești aici, Doamne, și dacă primești cereri, fă să nu fi pățit nimic, fă să nu sufere din cauza celor pe care le-am făcut Bev și cu mine în noaptea asta sau din cauza a ceea ce-am făcut eu într-o vară când eram băiat... Și oare clovnul a*

fost? Oare Bob Gray a pus mâna pe ea? Dacă da, atunci nu știu dacă Dumnezeu Însuși ar mai putea s-o ajute.

– Mi-e frică, Bill, spuse Eddie cu glas subțire.

Bill atinse cu piciorul apa rece și încremenită. Se cufundă în ea, amintindu-și senzația și mirosul stătut, amintindu-și starea de claustrofobie pe care i-o dăduse locul acela... Și, că tot veni vorba, ce li se întâmplase? Cum se descurcaseră prin canalele și tunelurile astea? Unde se duseseră, exact, și cum anume ieșiseră din nou la suprafață? Tot nu-și putea aminti nimic din acestea; nu se putea gândi decât la Audra.

– Și m-m-mie.

Se ghemui pe jumătate, tresărind când apa rece îi intră în pantaloni și peste testicule, și-l lăsă jos pe Eddie. Rămaseră în apă până la fluierele picioarelor, privindu-i pe ceilalți cum coborau scara.

CAPITOLUL 21
Sub oraș

1

Monstrul / August 1958

S-a întâmplat ceva nou.

Pentru prima oară într-o veșnicie, ceva nou.

Înaintea universului existaseră doar două lucruri. Unul era Monstrul însuși, iar celălalt era Țestoasa. Țestoasa era o făptură proastă și bătrână care nu ieșea niciodată din carapacea sa. Monstrul se gândea că poate Țestoasa murise, că pierise de vreun miliard de ani. Și chiar dacă nu era așa, tot o creatură proastă și bătrână rămânea, și, chiar dacă Țestoasa vomase universul pe de-a-ntregul, asta nu schimba cu nimic realitatea prostiei sale.

Monstrul sosise aici la mult timp după ce Țestoasa se retrăsese în carapace, venise aici pe Pământ și descoperise un abis de imaginație care era aproape *nou,* aproape *interesant. Această calitate a imaginației îmbogățea foarte mult hrana. Dinții Monstrului sfâșiau carne condimentată cu spaime exotice și temeri voluptuoase: visau la fiare ale nopții și nisipuri mișcătoare; în pofida propriei lor voințe, contemplau hăuri nesfârșite.*

Pe baza acestei hrane, Monstrul exista într-un ciclu simplu de stare de veghe ca să mănânce și de somn ca să viseze. Crease un loc după chipul și asemănarea sa, și privea asupra acestui loc cu drag prin luminile moarte ce-i serveau drept ochi. Derry era stâna, oamenii din Derry erau turma sa. Lucrurile își urmaseră cursul.

Apoi... Acești copii.

Ceva nou.

Pentru prima oară într-o veșnicie.

Când Monstrul țâșnise în casa de pe Neibolt Street, vrând să-i ucidă pe toți, cu o vagă stinghereală că nu reușise s-o fi făcut deja (și cu siguranță stânjeneala aceea fusese primul lucru nou), se întâmplase ceva complet *neașteptat,* complet *de neconceput, și simțise* durere, *un mare vuiet de* durere *străbătându-i în întregime forma pe care și-o asumase, și*

un moment mai cunoscuse și frica, fiindcă singurul lucru pe care-l aveau în comun Monstrul și Țestoasa proastă și bătrână cu cosmologia macro-universului din afara netrebnicului ou al acestui univers nu era decât acesta: toate făpturile vii trebuie să se supună legilor formei de viață pe care o locuiesc. Pentru prima oară Monstrul își dădu seama că facultatea sa de a-și schimba formele ar putea acționa și împotriva sa. Niciodată nu mai cunoscuse durerea, *niciodată nu mai cunoscuse* frica, *și un moment crezuse că s-ar putea să moară – oh, capul său se umpluse de o enormă* durere *alb-argintie și răgise și miorlăise și urlase și, cumva, copiii scăpaseră.*

Dar acum veneau. Intraseră pe domeniul de sub oraș al Monstrului, șapte copii inconștienți orbecăind prin beznă fără lumini sau arme. Acum avea să-i ucidă, cu siguranță că așa se va întâmpla.

Monstrul descoperise ceva foarte important pentru sine însuși: nu dorea schimbarea sau surpriza. Nu dorea noutăți, niciodată. Nu voia decât să mănânce, să doarmă, să se trezească și iar să-mănânce.

Ca urmare a durerii și a acelei frici scurte și scăpărătoare se mai trezise încă o nouă stare emoțională (nouă așa cum erau pentru Monstru toate emoțiile veritabile, deși el avea o mare putere de stimulare a emoțiilor): furia. Avea să-i ucidă pe copii pentru că, prin cine știe ce uluitor accident, îi aduseseră o vătămare. Dar mai întâi el, Monstrul, avea să-i facă să sufere pentru acel unic moment când îi treziseră teama de ei.

Veniți dar la mine, *spuse Monstrul în sinea sa, ascultându-i cum se apropiau.* Veniți la mine, copii, să vedeți cum plutim aici jos... Cum plutim cu toții.

Și totuși persista un gând ce se insinua indiferent cât de tare încerca el să-l alunge. Doar atât: dacă toate lucrurile se scurgeau din Monstru (așa cum fusese cu siguranță de când Țestoasa vomitase universul, lepșinând apoi în carapacea sa), cum să poată orice *făptură a acestei lumi sau a oricărei alteia să îl înșele sau să îl vatăme pe Monstru, indiferent cât de scurt sau superficial? Cum era posibil așa ceva?*

Și astfel, un ultim lucru nou îi apăruse Monstrului, nu emoție de astă dată, ci speculație la rece: dacă Monstrul nu era singur, așa cum crezuse întotdeauna?

Dacă exista un Altul?

Și dacă, prin urmare, acești copii erau agenți ai acelui Altul?

Dacă... dacă...

Monstrul începu să tremure.

Ura era nouă. Vătămarea era nouă. Împiedicarea atingerii scopurilor lui era nouă. Dar cel mai cumplit lucru nou era acea frică. Nu frica de copii, aceea trecuse, ci frica de-a nu fi fost unic.

Nu. Nu exista nici un altul. Firește că nu. Poate pentru că erau copii, imaginațiile lor dețineau o anume putere primordială pe care Monstrul o subestimase un scurt răstimp. Acum însă, că veneau, Monstrul avea să-i lase să vină. Vor veni, iar el îi va arunca unul câte unul în macrounivers... În luminile moarte ale ochilor săi.

Da.

Când vor ajunge aici, Monstrul îi va arunca, zbierând și scoși din minți, în luminile moarte.

2

În tuneluri / 2.15 după-amiaza

Bev și Richie aveau poate zece chibrituri cu totul, dar Bill nu le dădea voie să le folosească. Deocamdată, cel puțin, încă mai domnea în canal o lumină difuză. Nu prea multă, dar putea distinge cale de patru pași în fața sa, și, câtă vreme putea continua astfel, aveau să facă economie de chibrituri.

Bănuia că puțina lumină de care beneficiau provenea din ventilațiile aflate la curbe, deasupra capetelor lor, poate chiar de la găurile rotunde ale capacelor. Faptul că se aflau sub oraș părea peste măsură de ciudat, dar cu siguranță între timp ajunseseră acolo.

Acum apa era mai adâncă. De trei ori plutiseră pe lângă ei animale moarte: un șobolan, un pisoi, un obiect umflat și lucios ce putea să fi fost un mic buștean. Îl auzi pe unul dintre ceilalți murmurând dezgustat.

Torentul prin care înaintau curgea relativ placid, dar asta avea să se sfârșească destul de curând: nu prea departe în fața lor se auzea un vuiet găunos și constant. Tunelul cotea la dreapta. Dădură colțul și ajunseră la trei conducte prin care se vărsa apă într-a lor. Erau aliniate vertical ca felinarele unui semafor rutier. Aici lua sfârșit canalul. Lumina era puțin mai puternică. Bill privi în sus și văzu că se aflau într-un puț pătrat cu pereți de piatră, înalt cam de cinci metri. În capătul acestuia se găsea un grilaj de canal prin care apa șiroia peste ei cu găleata. Parcă ar fi stat sub un duș primitiv.

Bill observă neputincios cele trei țevi. Prin cea de sus curgea apă aproape limpede, deși purta cu ea frunze, bețe și mici gunoaie – chiștoace de țigară, ambalaje de gumă de mestecat, chestii de astea. Conducta din

mijloc vărsa apă cenușie. Iar prin cea de jos venea un torent gri-maroniu de apă de canal cu cocoloașe.

– E-E-Eddie!

Eddie veni bălăcindu-se până lângă el. Părul îi stătea lipit de cap. Ghipsul devenise o mizerie udă, șiroindă.

– Pr-pr-prin ca-ca-care?

. Dacă voiai să știi cum să construiești ceva, îl întrebai pe Ben; dacă voiai să știi ce drum să alegi, i te adresai lui Eddie. Nu vorbeau despre asta, dar o știau cu toții. Dacă te aflai într-o zonă necunoscută și voiai să ajungi înapoi într-un loc pe care-l știai, Eddie te putea conduce acolo, cotind la stânga și la dreapta cu încredere neabătută până nu mai aveai încotro decât să-l urmezi și să speri că treaba va ieși bine... Ceea ce părea să se întâmple întotdeauna. Bill îi spusese lui Richie odată că, pe vremea când el și Eddie tocmai începuseră să se joace pe Maidan, el, Bill, se temea mereu să nu se rătăcească. Eddie nu cunoștea asemenea temeri, și întotdeauna ieșeau amândoi în locul unde spunea el c-o să ajungă. „Dacă m-m-m-aș pi-pierde în Pădurea Hainesville și ar fi cu mine și E-Eddie, nu mi-aș fa-face nici o gr-rijă", îi spusese Bill lui Richie. „Pur și simplu *șt-șt-știe*. Ta-ta-tata zice că unii oameni pa-parcă a-ar avea o bu-bu-busolă în cap. A-a-așa-i și Eddie."

– *Nu te-aud!* strigă Eddie.

– Am întrebat pri-prin *care*.

– Prin care *ce*?

Eddie ținea strâns inhalatorul în mâna sănătoasă, iar Bill își spuse că de fapt arăta mai curând ca un guzgan înecat decât ca un copil.

– Prin care o *lu-lu-luăm*?

– Păi, asta depinde de unde vrem să mergem, răspunse Eddie, iar Bill l-ar fi strâns de gât cu plăcere, deși întrebarea era perfect firească.

Eddie privea a îndoială la cele trei țevi. Ar fi putut încăpea în oricare dintre ele, dar cea de jos arăta destul de scârboasă.

Bill le făcu semn celorlalți să se dispună în cerc.

– Unde mama mă-sii *este* Mo-Mo-Monstrul? îi întrebă el.

– În centrul orașului, răspunse prompt Richie. Exact sub centrul orașului. Lângă Canal.

Beverly dădea din cap. La fel și Ben. La fel și Stan.

– M-M-Mike?

– Da. Acolo este. Lângă Canal. Sau sub el.

Bill privi din nou la Eddie:

– Pri-pri-prin care?

Eddie arătă fără tragere de inimă spre conducta de jos... Și, deși lui Bill i se înmuie inima, nu era surprins deloc.

– Prin aia.

– O, splendid, făcu nefericit Stan. Aia-i o conductă cu căcat.

– N-o să..., începu Mike, și se întrerupse.

Înclină capul și ascultă atent. Avea ochii alarmați.

– Ce..., dădu să întrebe Bill, dar Mike duse un deget la buze.

Acum Bill le putea auzi și el: pescăieli. Apropiindu-se. Mormăituri și cuvinte înfundate. Henry tot nu renunțase.

– Repede, spuse Ben. Să mergem!

Stan privi înapoi pe unde veniseră, apoi se uită la cea mai de jos dintre cele trei conducte. Strânse cu putere din buze și dădu din cap:

– Hai să mergem. Căcatul se spală.

– Stan Omu' Trage Una Bună! strigă Richie. Buba-buba-buba...

– Richie, ai de gând să-ți ții *gura*? șuieră la el Beverly.

Bill îi conduse până la conductă, strâmbându-se când simți mirosul, și se târî înăuntru. Mirosul de canal, de căcat, dar mai era acolo și un al miros, nu-i așa? Un miros mai amenințător, mai primejdios. Dacă mârâitul unui animal ar putea avea miros (și, bănuia Bill, era posibil, dacă animalul în chestiune mâncase cele cuvenite), ar fi semănat cu acest miros de fond. *Ne îndreptăm în direcția potrivită, nu încape vorbă. Monstrul a trecut pe aici... Și a trecut mult pe aici.*

Nu parcurseseră douăzeci de pași, și aerul devenise deja rânced și otrăvitor. Bill își târa încet picioarele înaintând printr-o substanță care nu era noroi. Privi înapoi peste umăr și spuse:

– St-st-stai imediat în u-u-urma mea, E-E-Eddie. O să am ne-ne-voie de ti-tine.

Lumina păli până la cenușiul cel mai slab, se menținu astfel puțină vreme, după care se stinse și rămaseră

(din senin)

în întuneric. Bill se trudea înainte prin duhoare, simțind că o despica aproape fizicește, cu o mână întinsă înainte, parte din el așteptându-se ca dintr-un moment în altul să dea peste păr aspru și ochi verzi ca niște lămpi deschizându-se în beznă. Sfârșitul avea să sosească într-o flacără fierbinte de durere când Monstrul o să-i înfulece capul de pe umeri.

Tenebrele erau pline de sunete, toate amplificate și cu ecouri. Își auzea prietenii foindu-se în urma sa, câteodată murmurând câte ceva. Se mai auzeau gâlgâieli și gemete stranii, metalice. O dată, un șuvoi de apă grețos de caldă șiroi peste și printre picioarele lui, udându-l până la coapse și făcându-l să se clatine înapoi pe călcâie. Îl simți pe Eddie

apucându-l înnebunit de spinarea cămășii, după care micul torent slăbi. De la coada șirului, Richie urlă a haz de necaz:

– Cred că tocmai s-a pișat cineva pe noi, Bill.

Bill auzea apa canalizării curgând în izbucniri controlate prin rețeaua țevilor mai mici, care acum trebuie că se aflau deasupra capetelor lor. Își aminti conversația cu tatăl său despre canalele din Derry și bănui că știa ce țeavă era aceea – avea menirea de a prelua surplusul ce nu se forma decât în timpul ploilor abundente și al sezonului inundațiilor. Lichidul de sus părăsea orașul Derry pentru a se vărsa în Torrault Stream și în Râul Penobscot. Orașului nu-i plăcea să-și verse dejecțiile în Kenduskeag pentru că ar fi făcut Canalul să pută. Dar toată apa așa-zis cenușie se elimina în Kenduskeag, și, dacă era prea multă ca să-i facă față conductele normale, intervenea o țeavă de evacuare... Precum cea pe care tocmai o întâlniseră. Dacă fusese una, putea fi și o alta. Privi în sus neliniștit, incapabil să vadă ceva, dar știind că trebuia să fie grătare în arcul superior al conductei, probabil și în laturi, și că din clipă-n clipă se putea să...

Nu-și dădu seama că ajunsese la capătul tunelului decât când căzu din el și se clătină înainte, rotindu-și brațele într-un efort neputincios de a-și menține echilibrul. Căzu pe burtă într-o masă semi-solidă aflată cam la șaizeci de centimetri sub gura conductei din care tocmai ieșise. Ceva îi fugi peste mână, chițcăind. Cu un țipăt, se ridică în șezut ținându-și la piept mâna ce-l înțepa, conștient că tocmai fugise peste ea un șobolan; simțise târâirea scârboasă și solzoasă a cozii sale pleșuve.

Încercă să se salte în picioare și dădu cu capul de plafonul jos al noii conducte. Lovitura strașnică îl doborî pe Bill la loc în genunchi, iar flori mari și roșii îi explodară în întuneric dinaintea ochilor.

– Aveți g-g-grijă! își auzi el glasul strigând; vorbele aveau un ecou plat. Aici e un prag! E-Eddie! U-u-unde e-ești?

– Aici!

Mâna lui Eddie se frecă de nasul lui Bill căutând orbește.

– Ajută-mă să ies, Bill, nu văd nimic! E...

Răsună un enorm plescăit apos. Beverly, Mike și Richie țipară la unison. În lumina zilei, perfecta armonie a lor trei ar fi fost comică; aici jos, în beznă, în canale, era terifiantă. Deodată toți căzură de-a berbeleacul. Bill îl apucă pe Eddie în brațe ca un urs, încercând să-i ocrotească fractura.

– O, Cristoase, credeam c-o să mă-nec, gemu Richie. Ne-a făcut fleașcă – fir-ar să fie, un duș de căcat, o, grozav, ar trebui să facă o excursie cu clasa aici într-o zi, Bill, l-am putea ruga pe domnul Carson s-o conducă...

– Iar domnișoara Jimmison ar putea oferi pe urmă o lectură pe teme de igienă, spuse Ben cu glas tremurat, și toți râseră ascuțit.

În timp ce râsetele se stingeau, Stan izbucni deodată în lacrimi nefericite.

– Nu, nu, dom'le, făcu Richie, cuprinzându-l pe dibuite de umerii lipicioși. O să ne faci pe toți să plângem, dom'le.

– N-am nimic! spuse cu glas sonor Stan, continuând să plângă. Pot îndura să-mi fie frică, dar *nu suport* să fiu așa de murdar, nu suport să nu știu unde sunt...

– C-crezi că v-v-vreun chi-chibrit din a-a-alea o mai fi bun la c-ceva? îl întrebă Bill pe Richie.

– Pe-ale mele i le-am dat lui Bev.

Bill simți o mână atingându-i-o pe a sa în întuneric și îndesându-i în ea un plic de chibrituri. Erau uscate.

– Le-am ținut la subsuoară, spuse fata. S-ar putea să mai meargă. Oricum, poți să le-ncerci.

Bill rupse un chibrit de pe cotor și-l scăpără. Se aprinse cu un mic pocnet, iar băiatul îl ridică în sus. Prietenii săi stăteau adunați laolaltă, tresărind la vederea scurtei străfulgerări de lumină. Erau stropiți și mânjiți cu mizerie și toți arătau foarte tineri, și foarte speriați, și foarte vulnerabili. În spatele lor se vedea conducta pe unde veniseră. Cea în care se aflau acum era și mai strâmtă. Mergea drept în ambele direcții, având pardoseala așternută cu straturi de sedimente grețoase. Și...

Trase iute aer în piept, șuierător, și scutură flacăra ce-i atinsese degetele. Ascultă și auzi sunete de apă curgând repede, de apă picurând, vuietul plin, ocazional, al valvelor de evacuare când se deschideau, trimițând noi valuri din canale în Kenduskeag, care se găsea acum la Dumnezeu știe câți kilometri în urma lor. Nu-i auzea pe Henry și pe ceilalți – nu încă.

Spuse calm:

– În dreapta mea e un ca-ca-ca-ca-cadavru. Cam la t-t-trei metri d-de no-oi. Cred că s-ar pu-putea să fie Pa-Pa-Pa...

– Patrick? întrebă Beverly, cu vocea tremurându-i în pragul isteriei. E Patrick Hockstetter?

– D-d-da. Vrei să mai a-a-prind în-în-încă un c-chibrit?

– Trebuie, Bill, spuse Eddie. Dacă nu văd cum merge conducta, nu știu încotro s-o luăm.

Bill aprinse chibritul. La lumina lui, văzură cu toții mormanul verde și umflat ce fusese Patrick Hockstetter. Cadavrul le rânjea în întuneric cu oribilă amiciție, dar numai cu o jumătate de față; șobolanii din canal

se ocupaseră de restul. Cărțile de la școala de vară ale lui Patrick erau împrăștiate în jurul lui, umflate de umezeală până la proporțiile unor dicționare.

– Cristoase, spuse răgușit Mike, cu ochii mari.

– Iarăși îi aud, interveni Beverly. Pe Henry și pe ceilalți.

Probabil că acustica purtase și glasul său până la ei; Henry urlă spre adâncul conductei și o clipă păru că era chiar alături.

– *Pun eu mâna pe voiiiii...*

– V-așteptăm! strigă Richie; avea ochii strălucitori, jucăuși, febrili. Tot înainte, craci-de-banană! Aici e exact ca într-o piscină! Tot îna...

În clipa aceea se auzi din conductă un zbieret de-o asemenea groază și durere nebună, încât chibritul ce-i sfârâia lui Bill între degete căzu și se stinse. Brațul lui Eddie se încolăcise peste el, iar Bill îl strânse pe Eddie la rândul său, simțindu-i trupul tremurând ca un cablu străbătut de un curent electric foarte puternic, în timp ce Stan Uris se lipea de ei pe partea cealaltă. Urletul acela creștea, creștea... Apoi urmă un zgomot gros și obscen ca un fâlfâit și răcnetul fu retezat.

– Ceva l-a prins pe unul dintre ei, icni Mike îngrozit, în întuneric. Ceva... Monstrul... Bill, trebuie să ieșim de-aici... Te rog...

Bill îi auzea pe cei rămași – unul sau doi, cu acustica aceea era imposibil de spus – poticnindu-se și zbătându-se prin conductă spre ei.

– Pe-pe u-u-unde, Eddie? întrebă el zorit. Ș-ș-știi?

– Spre Canal? întrebă Eddie, tremurând în brațele lui Bill.

– Da!

– La dreapta. Pe lângă Patrick... Ori peste el.

Vocea lui Eddie se înăspri dintr-o dată:

– Nu dau o para chioară. Era unul dintre cei care mi-au rupt brațul. M-a mai scuipat și în față.

– Să me-mergem, zise Bill, privind înapoi spre conducta de canalizare din care tocmai ieșiseră. Î-în și-șir! Țineți-vă mî-mî-mâna unul p-pe a-a-altul, ca-na-na-nainte!

Bâjbâi în față, frecându-și umărul drept de-a lungul suprafeței de porțelan slinos a conductei și scrâșnind din dinți, nedorind să calce pe Patrick... Sau în el.

Așa că se târâră mai departe prin beznă, în timp ce apele șiroiau de jur-împrejurul lor și în vreme ce afară furtuna umbla și vocifera și aducea o beznă timpurie peste Derry – o întunecime care urla cu vânt și se bâlbâia cu foc electric și trosnea cu copaci doborâți ce răsunau ca țipetele de moarte ale uriașelor creaturi preistorice.

3

Monstrul / Mai 1985

Acum soseau din nou și, câtă vreme totul decursese cam așa cum prevăzuse Monstrul, revenise și ceva ce el nu prevăzuse: acea înnebunitoare, chinuitoare frică... acea senzație că ar fi existat un Altul. Monstrul ura frica, s-ar fi întors asupra ei și-ar fi mâncat-o de i-ar fi stat în putință... Dar frica dănțuia batjocoritoare și de neatins, iar Monstrul nu putea ucide frica decât ucigându-i pe ei.

Cu siguranță că nu avea nici o nevoie de o asemenea frică; acum erau mai bătrâni, iar numărul lor fusese redus de la șapte la cinci. Cinci era un număr al puterii, însă nu avea calitatea mistică și talismanică a lui șapte. Era adevărat că dulăul lui nu reușise să-l ucidă pe bibliotecar, dar bibliotecarul avea să moară în spital. Mai târziu, chiar înainte ca aurora să atingă cerul, Monstrul urma să trimită un infirmier cu un prost obicei legat de pilule otrăvitoare să-l lichideze pe bibliotecar o dată pentru totdeauna.

Femeia scriitorului era acum cu Monstrul, vie, și totuși nu tocmai vie – mințile îi fuseseră complet distruse la prima vedere a Monstrului, așa cum era el în realitate, cu toate micile sale măști și sclipiciuri lepădate – și toate sclipiciurile nu erau decât oglinzi, firește, reflectând spectatorului îngrozit cea mai rea imagine pe care-o avea în propria-i minte, imagini heliografice precum cele dintr-o oglindă ce poate azvârli reflexia soarelui într-un neștiutor ochi larg deschis, năucindu-l până la orbire.

Acum mintea nevestei scriitorului era cu Monstrul, în Monstru, dincolo de capătul macrouniversului; în întunecimea de dincolo de Țestoasă, pe tărâmurile de dincolo de orice tărâm.

Ea era în ochiul Monstrului; ea era în mintea Monstrului.

Ea era în luminile moarte.

O, dar sclipiciurile erau distractive. Hanlon, de exemplu. Nu-și va fi amintind, nu în mod conștient, dar mama sa i-ar fi putut spune de unde venea pasărea pe care o văzuse la Oțelărie. Când era bebeluș în vârstă doar de șase luni, mama sa îl lăsase adormit în leagăn lângă casă, pe când ea se dusese în spate să întindă cearșafuri și scutece la uscat. Orăcăielile lui o readuseseră în fugă. O cioară enormă poposise pe marginea căruciorului și-l ciugulea pe micuțul Mikey ca o creatură rea dintr-o poveste de la creșă. Țipase de durere și spaimă, incapabil să alunge pasărea, care simțise în el o pradă slabă Femeia lovise cioara

cu pumnul, izgonind-o, văzuse că făcuse să sângereze brațele sugarului în două, trei locuri și-l dusese la doctorul Stillwagon să-i facă un vaccin antitetanic. O parte din Mike ținuse întotdeauna minte cele întâmplate – copil așa mititel, pasăre uriașă – iar, când Monstrul venise la el, Mike văzuse iarăși pasărea uriașă.

Dar, când dulăul-soț al fetei de dinainte o adusese pe femeia scriitorului, Monstrul nu-și pusese nici o mască – Monstrul nu se costuma când se găsea acasă. Dulăul-soț îl privise o dată și căzuse mort de spaimă, cenușiu la față și cu ochii umplându-i-se de sângele ce-i țâșnise din creier printr-o duzină de locuri. Femeia scriitorului emisese un singur gând, puternic și înfricoșat – O SFINTE ISUSE E FEMELĂ – și apoi toate gândurile îi încetaseră. Înota în luminile moarte. Monstrul coborî de la locul său și se îngriji de rămășițele fizice ale femeii; le prepară pentru masa de mai târziu. Acum Audra Denbrough spânzura sus în mijlocul lucrurilor, înfășurată în fire de mătase, cu capul bălăbănindu-i-se în scobitura umărului, cu ochii larg deschiși și sticloși, cu degetele de la picioare îndreptate în jos.

Dar încă mai exista putere în ei. Diminuată și totuși prezentă. Veniseră aici copii fiind și cumva, împotriva tuturor sorților, împotriva a tot ce trebuia *să fie, a tot ce* putea *fi, vătămaseră rău Monstrul, aproape o uciseseră, o forțaseră să se refugieze departe în adâncurile pământului, unde se aciuise, rănită și plină de ură și tremurând într-o tot mai întinsă băltoacă a propriului ei sânge de neimaginat pentru nici o minte omenească.*

Așa că, încă un lucru nou, dacă nu vă e cu supărare: pentru prima oară în necontenita sa istorie, Monstrul trebuia să facă un plan; pentru prima oară Monstrului îi era teamă să își ia ce dorea din Derry, terenul său personal de vânătoare.

Întotdeauna îi plăcuseră copiii. Mulți adulți puteau fi folosiți fără a ști măcar că fuseseră folosiți, iar Monstrul se hrănise chiar și cu câțiva dintre cei mai bătrâni de-a lungul anilor – adulții aveau propriile lor spaime, iar glandele lor puteau fi captate, deschise astfel ca toate chimicalele fricii să inunde trupul și să săreze carnea. Dar temerile lor erau în majoritate prea complexe. Temerile copiilor erau mai simple și de obicei mai puternice. Temerile copiilor puteau fi adesea atrase sub o singură față... Și dacă era nevoie de momeală, ei bine, ce copil nu îndrăgește clovnii?

Monstrul înțelegea vag că acești copii întorseseră cumva propriile sale arme împotrivă-i – că, printr-o coincidență (cu siguranță nu intenționat, cu siguranță nu ghidați de mâna vreunui Altul), prin alăturarea a șapte minți extraordinar de imaginative, Monstrul fusese adusă într-o

zonă de mare pericol. Oricare dintre aceștia șapte, singur, ar fi fost bucatele și tainul Monstrului, și, dacă nu se întâmpla să vină împreună, Monstrul sigur i-ar fi cules unul câte unul, atrasă de calitatea intelectelor lor la fel cum leul poate fi atras spre o anume adăpătoare de mirosul zebrelor. Dar împreună descoperiseră un secret alarmant de care nici chiar Monstrul nu avusese cunoștință: credința are două tăișuri. Dacă zece mii de țărani medievali creează vampiri crezându-i reali, poate exista unul – probabil un copil – care va imagina țărușul necesar pentru a-i ucide. Dar un țăruș nu e decât un lemn neghiob; mintea e barosul care-l înfige la locul său.

Și totuși, până la urmă Monstrul scăpase; se afundase adânc, iar copiii epuizați și înfricoșați preferaseră să n-o urmărească atunci când era vulnerabilă. Preferaseră s-o creadă moartă sau muribundă și se retrăseseră.

Monstrul-femelă era conștientă de jurământul lor și știuse că vor reveni, întocmai cum leul știe că zebra se va întoarce în cele din urmă la adăpătoare. Începuse să facă planuri chiar în timp ce o apucase picoteala. La deșteptare se va fi tămăduit, se va fi reînnoit – dar copilăria lor va fi ars ca șapte lumânări de seu. Fosta putere a imaginației lor va fi amuțit și slăbit. Nu-și vor mai închipui că în Kenduskeag sunt pești pirania, sau că, dacă pășești pe o crăpătură, poți într-adevăr să frângi spinarea mamei, ori că, de ucizi o femelă de licurici ce-ți poposește pe cămașă, în noaptea aceea o să-ți ia casa foc. În locul acestora vor crede în polițele de asigurări. În loc de asta vor crede în vinul de la cină – un soi bun, dar nu prea pretențios, ca de pildă Pouilly-Fuissé '83, și lasă-l să respire, ospătar, ai înțeles? În loc de asta vor crede în televiziunea publică, în Gary Hart, în alergarea preventivă pentru atacurile de inimă, în renunțarea la carnea macră pentru a evita cancerul la colon. Vor crede în doctorița Ruth când e vorba să te fuți bine și-n Jerry Falvell când e vorba să îți salvezi sufletul. Cu fiecare an ce trece, visurile lor vor deveni tot mai mărunte. Și, când se va trezi, Monstrul o să-i cheme înapoi, da, înapoi, fiindcă frica e fertilă, copilul ei e mânia, iar mânia țipă că vrea răzbunare.

Monstrul îi va chema și apoi îi va ucide.

Numai că acum, că reveniseră, revenise și frica. Crescuseră mari, și fantezia le slăbise – dar nu atât de mult pe cât crezuse Monstrul. Monstrul simțise un spor amenințător și alarmant al puterii lor când se strânseseră laolaltă, și pentru prima oară se întrebase dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Dar de ce să fie pesimistă? Zarurile erau aruncate și nu toate semnele erau de rău augur. Scriitorul era pe jumătate înnebunit după

nevastă-sa, și asta era bine. El era cel mai puternic, cel care oarecum își antrenase mintea de-a lungul anilor pentru această confruntare, iar, când scriitorul va fi mort cu mațele vărsându-i-se din trup, când prețiosul lor „Bill Barosanul" va fi mort, ceilalți vor cădea iute pradă Monstrului.

Monstrul se va ospăta bine... Și apoi poate va coborî din nou în adâncuri. Și va dormita. O vreme.

4

În tuneluri / 4.30 dimineața

– Bill! strigă Richie în conducta cu ecou.

Se mișca pe cât putea de repede, dar asta nu însemna mare lucru. Își amintea că, fiind copii, merseseră aplecați prin conducta aceea, care se îndepărta de stația de pompare de pe Maidan. Acum se târa, iar tunelul părea imposibil de strâmt. Ochelarii tot voiau să-i lunece pe vârful nasului, iar el și-i tot împingea la loc. Îi auzea pe Bev și Ben în urma sa.

– Bill! urlă din nou. Eddie!

– Sunt aici! pluti înapoi până la el vocea lui Eddie.

– Unde-i Bill? strigă Richie.

– Mai în față! răspunse Eddie; acum era foarte aproape, iar Richie mai degrabă îl simțea decât îl vedea, în fața sa. Nu vrea s-aștepte!

Capul lui Richie se ciocni de piciorul lui Eddie. Un moment mai târziu, Bev își înfipse creștetul în fundul lui Richie.

– Bill! zbieră Richie din toți bojocii, iar conducta îi canaliză strigătul și i-l trimise înapoi, făcând să-l doară propriile-i urechi. *Bill, așteaptă-ne! Trebuie să mergem împreună, ce, nu știi?*

Slab, cu ecou, Bill:

– *Audra! Audra! Unde ești?*

– Lua-te-ar-dracu', Bill Barosane! strigă încet Richie.

Ochelarii îi căzură de pe nas. Înjură, pipăi după ei și și-i puse la loc, șiroind de apă. Trase aer în piept și strigă iar:

– *O să te rătăcești fără Eddie, futu-te-n cur de prost! Așteaptă! Așteaptă-ne și pe noi! M-auzi, Bill? AȘTEAPTĂ-NE ȘI PE NOI, FIR-AI AL DRACU'!*

Urmă un moment de tăcere chinuitoare. Părea că nu respirau nici unul. Tot ce putea auzi Richie era susurul îndepărtat al apei; de data asta canalul era secat, cu excepția câte unei băltoace stătute.

– *Bill!*

Își trecu prin păr o mână tremurândă și se luptă să nu-i dea lacrimile.

– *HAIDE... TE ROG, OMULE! AȘTEAPTĂ-NE! TE ROG!*

Și, încă mai slab, glasul lui Bill ajunse până la ei:

– Aștept.

– Mulțumescu-Ți, Doamne, pentru micile-Ți daruri, murmură Richie și îl plesni pe Eddie peste fund. Dă-i.

– Nu știu cât o să mai pot doar c-un braț, răspunse a scuză Eddie.

– Dă-i bătaie oricum, îl îndemnă Richie, iar Eddie reîncepu să se târască.

Bill, hăituit și aproape epuizat, îi aștepta în puțul de scurgere unde cele trei conducte stăteau aliniate ca lentilele unui stop stins. Aici aveau loc destul ca să stea în picioare.

– Acolo, arătă Bill. C-Criss. Și B-B-B-Belch.

Priviră. Beverly gemu, iar Ben o cuprinse cu brațul. Scheletul lui Belch Huggins, învesmântat în zdrențe putrezite, părea mai mult sau mai puțin intact. Ceea ce rămăsese din Victor nu avea cap. Bill privi de partea cealaltă a puțului și văzu un craniu rânjit.

Acolo era; acolo era și restul. *Trebuia să-l fi lăsat în pace, băieți,* spuse Bill în sinea sa și se înfioră. Sectorul acela al rețelei de canalizare nu mai era folosit. Richie considera că motivul era destul de clar. Uzina de tratare a reziduurilor își intrase în drepturi. La un moment dat, în anii când ei erau cu toții ocupați să se radă, să conducă mașina, să fumeze, să se mai și fută puțintel, să facă toate rahaturile astea grozave, Agenția de Protecție a Mediului hotărâse că deversarea apelor de canalizare brute – și chiar și a apei cenușii – în râuri și fluvii era inadmisibilă. Așa că partea aceea a sistemului de canalizare pur și simplu intrase în descompunere, iar cadavrele lui Victor Criss și Belch Huggins se descompuseseră alături de ea. La fel ca Băieții Sălbatici ai lui Peter Pan, Victor și Belch nu mai crescuseră niciodată. Acolo erau scheletele a doi băieți în resturi zdrențuite de tricouri și blugi ce putreziseră până la inconsistență. Mucegaiul crescuse pe xilofonul îndoit al cuștii toracice a lui Victor și peste acvila de pe catarama centurii ostășești.

– I-a prins Monstrul, spuse încet Ben. Mai țineți minte? Am auzit când s-a-ntâmplat.

– Audra a m-murit.

Glasul lui Bill avea inflexiuni metalice, neomenești. Adăugă:

– O știu.

– Nu știi *nimic*! exclamă Beverly cu o asemenea furie, încât Bill fremătă și o privi. Tot ce știi sigur e că mulți *alți* oameni au murit, în cea mai mare parte copii.

Traversă puțul până la el și i se opri în față cu mâinile în șolduri. Chipul și brațele-i erau mânjite cu murdărie, părul încleiat de noroi. Richie o găsea absolut magnifică.

– Și știi și cum a fost omorâtă.

– Ni-niciodată n-ar fi trebuit să-i s-s-spun u-unde mă du-duc. De ce-am făcut-o? De ce-am...

Mâinile femeii se repeziră înainte și-l apucară de cămașă. Uimit, Richie o privi cum îl zgâlțâie:

– Ajunge! Știi de ce-am venit! Am jurat, *și o vom face*! Mă înțelegi, Bill? Dacă a murit, a murit... *Dar Monstrul n-a murit!* Acum avem nevoie de tine. Pricepi? Avem *nevoie* de tine!

Începuse să plângă.

– Așa că ține-te tare, pentru noi! Ține-te tare pentru noi ca înainte, că altminteri n-o să mai ieșim nici unul de-aici!

O privi un lung răstimp fără o vorbă, iar Richie se pomeni spunând în sinea sa: *Haide, Bill Barosane. Haide, haide...*

Bill privi în jur, la ceilalți, și dădu din cap.

– E-Eddie.

– Sunt aici, Bill.

– M-mai ți-ții minte prin care c-c-conductă?

Eddie arătă pe lângă Victor:

– Aia-i cea cu pricina. Pare cam micuță, nu?

Bill dădu iarăși din cap:

– O poți face? Cu bra-bra-brațul rupt?

– Pentru tine pot, Bill.

Bill surâse: cel mai istovit și mai teribil surâs pe care-l văzuse Richie în viața sa.

– Du-du-ne acolo, E-Eddie. Hai să-l dă-dăm gata.

5

În tuneluri / 4 55 dimineața

În timp ce se târa, Bill își aminti de diferența de nivel din capătul acelei conducte, dar tot îl luă prin surprindere. La un moment dat, mâinile i se frecau de suprafața scorțoasă a vechii țevi; în următorul, patinau pe aer. Căzu în față și instinctiv se rostogoli, aterizând pe un umăr, cu o trosnitură dureroasă.

– Fiți a-a-atenți! se auzi pe sine strigând. Aicea-i ho-hopul! E-E-Eddie?

– Aici!

Una din mâinile lui Eddie șterse fruntea lui Bill.

– Poți să m-ajuți să ies?

Își petrecu brațele împrejurul lui Eddie și-l ridică, încercând să aibă grijă de brațul vătămat. Ben veni următorul, apoi Bev și la urmă Richie.

– Mai ai ceva chi-chi-chibrituri, R-Richie?

– Am eu, răspunse Beverly. Bill simți o mână atingându-i-o pe a lui în întuneric și îndesându-i în ea un plic de chibrituri.

– Nu mai sunt decât opt sau zece, dar mai are și Ben. Din cameră.

– Le-ai ținut la su-su-subsuoară, B-Bev?

– De data asta nu, spuse ea și-l cuprinse cu brațele în beznă.

O strânse cu putere, ținând ochii închiși și încercând să absoarbă încurajarea pe care ea voia atât de mult să i-o transmită.

O eliberă blând și aprinse un chibrit. Puterea amintirii era extraordinară – cu toții priviră în același timp spre dreapta. Ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Patrick Hockstetter era tot acolo, printre niște obiecte diforme și acoperite de mucegai ce puteau să fi fost cărți. Singurul lucru ce putea fi cu adevărat recunoscut era un semicerc proeminent de dinți, dintre care doi sau trei cu plombe.

Și ceva din apropiere. Un cerc lucitor abia zărit în lumina pâlpâitoare a chibritului.

Bill scutură chibritul și aprinse încă unul. Se aplecă să-l ridice.

– Verigheta Audrei.

Vocea îi era goală, lipsită de expresie.

Chibritul i se stinse între degete.

În beznă, își puse verigheta.

– Bill? făcu ezitant Richie. Ai idee

6

În tuneluri / 2.20 după-amiaza

cât timp rătăciseră prin tunelurile de sub Derry de când părăsiseră locul unde zăcea cadavrul lui Patrick Hockstetter, dar Bill era sigur că nu și-ar mai putea găsi niciodată calea de înapoiere. Se tot gândea la ceea ce-i spusese tatăl său: *Poți rătăci acolo săptămâni întregi.* Dacă simțul orientării al lui Eddie îi lăsa acum de izbeliște, n-aveau nevoie de Monstru ca să-i omoare; aveau să rătăcească până mureau... Sau, dacă

intrau în sectorul greșit al țevilor, până erau înecați ca șobolanii într-un butoi cu apă de ploaie.

Dar Eddie nu părea nici un pic îngrijorat. Din când în când îi cerea lui Bill să mai aprindă unul dintre tot mai puținele chibrituri, privea în jur gânditor, apoi pornea din nou la drum. Cotea la stânga și la dreapta aparent la voia întâmplării. Uneori conductele erau atât de mari, încât Bill nu le putea atinge plafonul nici dacă întindea mâna. Câteodată erau obligați să meargă târâș și la un moment dat, timp de cinci oribile minute (care părură mai mult de cinci ore), își urmară drumul trântiți pe burtă, acum cu Eddie în frunte și ceilalți după el, fiecare cu nasul în călcâiele celui din față.

Singurul lucru de care Bill era pe deplin sigur era acela că ajunseseră într-o porțiune scoasă din uz a sistemului de canalizare din Derry. Lăsaseră toate conductele active fie mult în urmă, fie mult deasupra. Vuietul apei curgând slăbise până la un tunet îndepărtat. Aceste țevi erau mai vechi, nu din ceramică arsă, ci dintr-un material sfărâmicios, ca argila, din care se prelingeau uneori izvoare de lichid cu miros neplăcut. Duhorile dejecțiilor umane – acele mirosuri fetide care amenințaseră să-i sufoce pe toți – se risipiseră, dar le luase locul un alt miros, galben și străvechi, cu mult mai rău.

Ben credea că era mirosul mumiei. Lui Eddie îi mirosea ca leprosul. Richie se gândea că duhnea precum cea mai veche jachetă de flanelă din lume, acum putredă și în descompunere – o jachetă de țapinar, una foarte mare, destul de mare pentru un personaj ca Paul Bunyan, eventual. Beverly recunoștea putoarea sertarului de ciorapi al tatălui ei. În mintea lui Stan Uris trezea o amintire groaznică din cea mai fragedă pruncie – amintire ciudat de evreiască pentru un băiat ce n-avea decât cea mai cețoasă înțelegere a etniei sale. Mirosea ca lutul amestecat cu ulei și-l făcea să se gândească la un demon fără ochi și gură numit Golem, un om de lut pe care evreii renegați se presupunea că îl plămădiseră în Evul Mediu pentru a-i salva de *goyii* ce-i jefuiau, le violau femeile și apoi îi trimiteau să-și facă bagajele. Mike se gândea la izul uscat al penelor dintr-un cuib mort.

Când în sfârșit ajunseră la capătul îngustei conducte, se prelinseră ca țiparii în jos pe suprafața curbată a alteia, care era orientată în unghi oblic față de cea prin care veniseră, și descoperiră că se puteau ridica din nou în picioare. Bill pipăi gămălîile chibriturilor rămase în plic. Patru. Gura i se strânse și hotărî să nu le spună celorlalți cât se apropiaseră de sfârșitul luminii lor... decât dacă era absolută nevoie.

– Cu-cu-cum o d-duceți, b-b-băi?

Murmurară răspunsuri, iar el dădu din cap pe întuneric. Nici urmă de panică, și nici o lacrimă de când cu ale lui Stan. Asta era bine. Dibui după mâinile lor și rămaseră astfel o vreme în beznă primindu-și și totodată dăruindu-și unii altora atingerea. Bill simțea în asta o exaltare limpede, un simțământ cert că, într-un fel sau altul, valorau mai mult decât totalul celor șapte personalități ale lor; fuseseră reînsumați într-un întreg mai puternic.

Aprinse unul dintre chibriturile rămase și văzură un tunel îngust întinzându-se într-o pantă coborâtoare. Capătul superior al acestei țevi era festonat cu pânze de păianjen lăbărțate, unele rupte de apă și atârnând ca niște lințolii. Vederea lor îi stârni lui Bill un fior atavic. Aici pardoseala era uscată, dar acoperită cu un strat gros de mâl străvechi și ceva ce ar fi putut să fie frunze, mucegai... Sau niște excremente de neînchipuit. Mai încolo văzu un morman de oase și niște zdrențe verzi. Poate să fi fost cândva materialul numit „bumbac lustruit", haine de muncitor. Bill își închipui vreun lucrător la Departamentul Canalizării sau la Departamentul Apelor care se pierduse, rătăcise până aici și fusese descoperit...

Chibritul sfârâi. Îi înclină vârful în jos, pentru ca lumina să țină puțin mai mult.

– Ș-ș-știi unde su-su-suntem? îl întrebă el pe Eddie.

Eddie arătă în josul deschizăturii ușor strâmbe a tunelului:

– Canalu-i într-acolo. La nici juma' de kilometru, dacă ăla n-o ia în altă direcție. Acum suntem exact sub Up-Mile Hill, cred. Dar, Bill...

Flacăra chibritului îi arse degetele lui Bill, iar acesta îl lăsă să cadă. Rămaseră din nou în întuneric. Cineva – lui Bill i se păru că era Beverly – oftă. Înainte însă ca flacăra să se fi stins, văzu îngrijorarea de pe chipul lui Eddie.

– C-c-ce? Ce es-este?

– Când spun că suntem sub Up-Mile Hill, înțeleg că suntem *chiar* sub ea. De-acum s-a făcut foarte multă vreme de când tot coborâm. Nimeni n-ar instala *vreodată* conducte de canalizare la o asemenea adâncime. Când sapi un tunel atât de adânc, îl numești galerie de mină.

– La ce adâncime presupui că ne aflăm, Eddie? întrebă Richie.

– La un sfert de kilometru. Poate mai mult.

– Doamne-ferește! exclamă Beverly.

– Oricum astea nu-s țevi de canalizare, spuse Stan din spatele lor. Poți să-ți dai seama după miros. E nasol, dar nu-i miros de *canal*.

– Cred că mai curând aș mirosi un canal, spuse Ben. Aici miroase ca...

Un urlet pluti în jos până la ei, ieșind din gura conductei pe care tocmai o părăsiseră și ridicându-i lui Bill părul de pe ceafă. Toți șapte se strânseră laolaltă, agățându-se unul de altul.

– *...mâna pe voi, pui de cățea. Punem noi mâna pe voooooooi...*

– Henry, suflă Eddie. O, Doamne, tot mai vine după noi.

– Nu mă surprinde, replică Richie. Unii sunt prea proști ca să se lase.

Puteau auzi gâfâieli slabe, târșâit de pantofi, foșnetul hainelor.

– *...voooooooooi...*

– Ha-ha-haideți, îi chemă Bill.

Porniră în josul conductei, acum mergând doi câte doi cu excepția lui Mike, care venea la coada șirului: Bill și Eddie, Richie și Bev, Ben și Stan.

– C-c-cât de de-departe-n u-u-urmă crezi că-că-i H-H-Henry?

– N-am cum să spun, Bill Barosane. Ecourile sunt proaste, zise Eddie, și coborî glasul. Ai văzut grămada aia de oase?

– D-d-da, răspunse Bill, vorbind și el mai încet.

– Alături de haine era o centură de scule. Cred că era un tip de la Departamentul Apelor.

– Și e-e-eu cre-cred.

– De cât timp ai zice că?...

– N-n-nu șt-șt-știu.

Eddie strânse pe întuneric brațul lui Bill cu mâna teafără.

Trecuseră poate cincisprezece minute, când auziră ceva apropiindu-se de ei prin beznă.

Richie se opri, înghețat din creștet până-n tălpi. Deodată avu din nou vârsta de trei ani. Ascultă mișcarea aceea foită, strivită – apropiindu-se de ei, apropiindu-se – și sunetele șoptitoare, ca de crengi, ce-o însoțeau, și încă înainte ca Bill să scapere un chibrit știu ce era.

– *Ochiul!* zbieră. *Cristoase, e Ochiul Târâtor!*

O clipă, ceilalți n-au fost siguri de ceea ce vedeau (Beverly avu impresia că tatăl ei o găsise chiar și aici, iar Eddie avu o viziune fugară a lui Patrick Hockstetter revenit la viață, într-un fel sau altul Patrick îi depășise și ajunsese în fața lor), dar țipătul lui Richie, *certitudinea* lui Richie, fixă forma pentru toți. Văzură ce vedea și Richie.

Un Ochi gigantic umplea tunelul, cu pupila sticloasă și neagră de doi coți în diametru și irisul de un roșiatic-mâlos. Albul era umflat, membranos, dantelat cu vinișoare roșii care pulsau ritmic. Era o oroare gelatinoasă, fără pleoape, fără gene, ce se mișca pe un pat de tentacule cu înfățișare de carne vie. Acestea bâjbâiau pe suprafața sfărâmicioasă a tunelului și se afundau în ea ca niște degete, astfel că impresia percepută

în lumina chibritului sfârâitor al lui Bill era aceea a unui Ochi căruia îi crescuseră cumva degete de coșmar ce-l trăgeau înainte.

Se zgâia la ei cu lăcomie albă și febrilă. Chibritul se stinse.

Pe întuneric, Bill simți acele tentacule rămuroase mângâindu-i gleznele, gambele... Dar nu se putea mișca. Trupul îi era țintuit pe loc. Simțea cum se apropie Monstrul; simțea căldura iradiind din Monstru și putea auzi pulsul umed al sângelui irigându-i membranele. Își imagină senzația lipicioasă pe care urma s-o aibă când Monstrul îl va atinge, și tot nu se simți în stare să urle. Nici chiar când noi tentacule i se strecurară împrejurul taliei, agățându-i-se prin găicile blugilor și începând să-l tragă, nu reuși să țipe sau să se opună. O somnolență mortală părea să-i fi amorțit tot trupul.

Beverly simți cum unul dintre tentacule îi lunecă pe după pavilionul urechii și se strânge deodată ca un lat. Durerea o fulgeră și se pomeni trasă înainte, zbătându-se și gemând, ca și cum o învățătoare bătrână la capătul răbdării ar fi obligat-o să vină spre fundul clasei, unde avea să fie silită să șadă pe coji de nucă. Stan și Richie încercară să se retragă, dar o pădure de tentacule nevăzute se unduia și șoptea acum în jurul lor. Ben o cuprinse pe Beverly cu un braț și încercă s-o smucească îndărăt. Ea îl strânse de mâini cu cleștii de fier ai panicii.

– Ben... Ben, m-a prins...

– Ba nu te-a... Stai... Te trag eu...

Trase cu toată puterea, iar Beverly zbieră când durerea îi sfâșie urechea și începu să curgă sânge. Un tentacul uscat și dur zgârie cămașa lui Ben, se opri, apoi i se răsuci într-un nod dureros în jurul umărului.

Bill întinse mâna și plesni o umezeală cleioasă și moale. *Ochiul!* țipă mintea sa. *O, Doamne, mi-am băgat mâna în Ochi! O, Doamne! O, sfinte și milostive Doamne! Ochiul! Mâna mea în Ochi!*

Acum începu să se zbată, dar tentaculele îl trăgeau inexorabil înainte. Mâna îi dispăru în căldura aceea umedă și avidă. Brațul îi pătrunse în Ochi până la cot. Din clipă-n clipă, restul trupului avea să i se lipească de acea suprafață cleioasă, și simțea că în același moment își va pierde mințile. Se zvârcolea înnebunit, lovind tentaculele cu mâna cealaltă.

Eddie stătea ca un copil ce visează, auzind țipetele înăbușite și sunetele luptei în timp ce prietenii săi erau trași spre Ochi. Simțea tentaculele în jurul său, dar până acum nici unul nu-l atinsese încă.

Fugi acasă! îi porunci cu voce tare mintea sa. *Fugi acasă la mămica, Eddie! Poți găsi drumul!*

Bill urlă în beznă – un sunet înalt, disperat, căruia îi urmară plescăituri și bolboroseli hidoase.

Paralizia lui Eddie se sfâșie complet – Monstrul încerca să-l înhațe pe Bill Barosanul!

– *Nu!* mugi Eddie – era un răget scos din adâncul sufletului.

În veci n-ai fi crezut că un asemenea urlet de luptător nordic poate ieși dintr-un piept atât de subțire, pieptul lui Eddie Kaspbrak, *plămânii* lui Eddie Kaspbrak, care firește sufereau de cel mai cumplit caz de astmă din Derry. Se repezi înainte, sărind peste tentaculele ce-l căutau fără să le vadă, cu brațul rupt lovindu-i-se de piept după cum se legăna înainte și înapoi în ghipsul ud leoarcă. Bâjbâi în buzunar și își scoase inhalatorul.

(*acid gustul ăsta îl are de acid acid de baterie acid*)

Se ciocni de spinarea lui Bill Denbrough și-l trânti într-o parte. Se auzi un sunet de ruptură apoasă, urmat de un miorlăit jos și vioi pe care Eddie nu atât îl auzi cu urechile, cât îl simți în minte. Ridică inhalatorul.

(*acid e acid dacă acid vreau eu să fie așa că mănâncă-l mănâncă-l mănâncă*)

– *ACID DE BATERIE, FUTU-ȚI CRETINU' MĂ-TII!* zbieră Eddie și trase o rafală.

În același timp îi dădu Ochiului un șut. Piciorul i se afundă adânc în gelatina corneei. Un șuvoi de fluid fierbinte îi năpădi gamba. Își trase piciorul înapoi, vag conștient că rămăsese fără un pantof.

– *CARĂ-TE DE-AICI! PLIMBĂ URSU', SAM! VALEA, JOSÉ! ROIU'! FUTE-TE-AȘ!*

Simți tentaculele atingându-l, nehotărâte însă. Apăsă iar trăgaciul inhalatorului, învăluind Ochiul, și simți/auzi iarăși mieunatul... acum surprins, rănit.

– *Luptați-vă!* răcni Eddie la ceilalți. *Nu-i decât un căcat de Ochi! Luptați-vă cu el! M-auziți? Luptă-te, Bill! Bate-l pe muiangiu de să se cace pe el! Isuse Cristoase, futu-vă-n cur de mototoli, că eu îl fac pe Monstru chisăliță ȘI MAI AM ȘI-O MÂNĂ-N GHIPS!*

Bill își simți puterile revenind. Își smulse brațul șiroind din Ochi... iar apoi îl repezi, cu pumnul în față, la loc înăuntru. Un moment mai târziu Ben era lângă el. Fugi drept în Ochi, scoase un mormăit de surpriză și dezgust, iar apoi începu o ploaie de pumni peste suprafața sa gelatinoasă și tremurătoare.

– *Las-o-n pace!* răcni el. *Se-aude? Las-o-n pace! Cară-te de-aici! Cară-te de-aici!*

– *Doar un Ochi! Doar un căcat de Ochi!*

Eddie zbiera în delir. Trase iar cu inhalatorul și simți cum Monstrul dă înapoi. Căzură tentaculele de pe el.

– *Richie! Richie! Șo pe el! Nu-i decât un Ochi!*

Richie se împletici în față, incapabil să creadă că făcea una ca asta, că se apropia efectiv de cel mai groaznic și mai cumplit monstru din lume. Dar acesta era adevărul.

Îi trase doar un singur pumn slab, iar senzația propriei sale mâini cufundându-se în Ochi – era gros și ud și oarecum nisipos – îl făcu să-și verse mațele într-o convulsie enormă și fără gust. Din el ieși un sunet – *bleah!* – și gândul că practic borâse pe Ochi îl făcu s-o mai facă o dată. Nu dăduse decât un singur pumn, dar, de vreme ce el crease acel monstru anume, poate că doar atât era de ajuns. Dintr-o dată tentaculele se retraseră. Auzeau cum Monstrul se îndepărtează... Iar apoi singurele sunete rămase erau gâfâitul lui Eddie și plânsul încet al lui Beverly, cu o mână la urechea ce-i sângera.

Bill scăpără unul dintre ultimele trei chibrituri și se holbară unii la alții cu fețe buimace și șocate. Brațul stâng al lui Bill șiroia de o clisă groasă și tulbure, asemănătoare cu un amestec de albuș de ou parțial coagulat și muci. Sângele se prelingea încet pe o parte a gâtului lui Beverly, iar pe obrazul lui Ben se zărea o tăietură proaspătă. Richie își împinse lent ochelarii pe nas.

– Su-su-sunteți bi-bi-bine? întrebă răgușit Bill.

– Cum ești *tu*, Bill? întrebă Richie la rândul său.

– Bi-bine.

Se întoarse spre Eddie și-l îmbrățișă pe băiețelul mai mic cu o forță aprigă.

– Mi-ai sa-sa-salvat viața, omule.

– Ți-a halit *pantofu'*, exclamă Beverly și slobozi un hohot neastâmpărat. *Nasol* ai mai pățit-o.

– Îți cumpăr eu o pereche nouă de pantofi când ieșim de-aici, spuse Richie și-l bătu pe Eddie pe spate, în întuneric. Cum ai reușit, Eddie?

– L-am împușcat cu inhalatorul. Cică era acid. Gustul ăsta-l are după un timp dacă am, înțelegeți, o zi proastă. A mers de minune.

– „Eu îl fac pe Monstru chisăliță. *ȘI MAI AM ȘI-O MÂNĂ-N GHIPS!*" spuse Richie și râse nebunește. N-a fost chiar nasol, Eds. De fapt aproape chicoticos, îți zic eu.

– Nu suport să-mi zici Eds.

– Știu, răspunse Richie, îmbrățișându-l strâns, dar cineva trebuie să te călească, Eds. Când vei înceta să mai duci ig-zistența asta ocrotită, de copil mic, și-ai să crești mare, ai să, voi a zice, voi a zice, ai să descoperi că viața nu-i întotdeauna atât de ușoară, băiete!

Eddie începu să guițe de-atât râs:

– Asta-i cea mai căcăcioasă Voce din câte-am auzit, Richie.

– Păi, ține drăcia aia de inhalator la-ndemână, zise Beverly. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

– N-ai văzut pe undeva Monstrul? întrebă Mike. Când ai aprins chibritul.

– S-s-s-a d-d-dus, spuse Bill, apoi adăugă amar: Dar ne apropiem. Ne apropiem de locul unde s-st-stă Mo-Monstrul. Și cr-cred că de data as-asta l-am r-r-rănit.

– Henry tot mai vine, zise Stan; avea vocea joasă și aspră. Îl aud pe undeva în spate.

– Atunci hai s-o luăm din loc, propuse Ben.

Porniră. Tunelul înainta constant în jos, iar mirosul – acea duhoare amenințătoare și sălbatică – se întețea treptat. Când și când îl auzeau pe Henry în urma lor, dar acum țipetele lui păreau îndepărtate și deloc importante. Cu toții aveau o anume senzație – asemănătoare cu acel simțământ de deconectare, acel simțământ că ar fi alunecat într-o lume paralelă, ce-i încercase în casa de pe Neibolt Street – senzație că trecuseră dincolo de marginea lumii cunoscute, până într-un soi de neființă stranie. Bill simțea (deși nu avea vocabularul pentru a exprima ceea ce știa) că se apropiau de întunecata și descărnata inimă a așezării Derry.

Lui Mike Hanlon i se părea că poate aproape să simtă bătaia bolnavă, aritmică, a acelei inimi. Beverly avea o senzație de putere malefică sporind în jurul ei, părând s-o învăluie, categoric încercând s-o smulgă de lângă toți ceilalți și s-o însingureze. Cu nervozitate, întinse mâinile de cealaltă parte și le prinse pe ale lui Bill și Ben. Avea impresia că trebuie să se întindă prea departe, și strigă agitată:

– Țineți-vă de mâini! Se pare că ne îndepărtăm unii de alții!

Stan a fost cel care și-a dat primul seama că putea vedea din nou. O radiație scăzută, ciudată, plutea prin aer. La început nu putea vedea decât mâini – ale sale, ținând-o pe a lui Ben într-o parte și a lui Mike în cealaltă. Apoi observă că putea să vadă nasturii de pe cămașa înnoroită a lui Richie și inelul Captain Midnight – un fleac de premiu din cine știe ce cutie cu fulgi de cereale – pe care lui Eddie îi plăcea să-l poarte pe degetul mic.

– Băi, voi vedeți? întrebă Stan, oprindu-se pe loc.

Ceilalți se opriră și ei. Bill privi în jur, inițial conștient că *putea* să vadă – puțin, oricum – și apoi dându-și seama că tunelul se lărgise uimitor de mult. Se aflau acum într-o încăpere curbată, mare cel puțin cât Summer Tunnel din Boston. Mai mare, se corectă el, uitându-se în jur cu o senzație crescândă de uluire.

Își lăsară capetele pe spate ca să vadă tavanul, aflat acum la cincisprezece metri sau chiar mai mult deasupra lor, susținut de niște proptele arcuite de piatră, asemenea unor coaste. Cuiburi de pânze de păianjen murdare atârnau între ele. Pardoseala era pietruită, dar așternută pe deasupra cu un strat de noroi atât de vechi, încât sunetul pașilor nu li se modificase. Pereții curbi se aflau la cel puțin cinci metri distanță de ei pe fiecare parte.

– Departamentul Apelor chiar trebuie că și-a ieșit din minți pe aici, remarcă Richie, iar hohotul lui de râs era stingher și încordat.

– Pare o catedrală, zise încetișor Beverly.

– De unde vine lumina? vru să știe Ben.

– Vine d-drept din pe-pe-pereți, se p-pare, răspunse Bill.

– Mie nu-mi place, spuse Stan.

– Hai să mergem. H-H-Henry o să ne sufle î-î-în ce-ceafă...

Un zbieret enorm sfâșie penumbra, urmat de fâlfâitul greu, tunător, al aripilor. O siluetă apăru în picaj din întuneric, cu un ochi aruncând văpăi – celălalt era o lampă stinsă.

– Pasărea! zbieră Stan. Păzea, e pasărea!

Se năpusti spre ei ca un avion de vânătoare obscen, cu ciocul său portocaliu împlătoșat deschizându-se și închizându-se pentru a dezvălui căptușeala interioară roz a gurii, plisată precum capitonajul de satin al unui coșciug.

Zbură drept spre Eddie.

Ciocul său îi zgârie umărul, iar băiatul simți durerea pătrunzându-i carnea ca un acid. Sângele îi șiroi pe piept. Țipă când bătaia aripilor îi suflă în față aerul otrăvitor din tunel. Monstrul descrise un cerc, cu ochiul arzând fioros, rostogolindu-se în orbită, tulburat doar atunci când membrana zvâcni în jos un moment spre a-l acoperi cu o peliculă de țesut subțire. Ghearele sale îl căutau pe Eddie, care se feri, țipând. Îi sfâșiară spatele cămășii, trasând dâre stacojii puțin adânci de-a lungul omoplaților. Eddie zbieră și încercă să se îndepărteze târâș, dar pasărea atacă din nou.

Mike se repezi înainte, căutând cu mâna în buzunar. Scoase un briceag cu o singură lamă. În timp ce zburătoarea plonja din nou asupra lui Eddie, îl abătu într-un arc rapid și strâns peste unul dintre pinteni. Tăie adânc, și sângele năvăli. Pasărea lunecă într-o parte, apoi se întoarse cu aripile strânse și se prăvăli ca un glonț. Mike căzu lateral în ultima clipă, lovind în sus cu briceagul. Rată, iar gheara păsării îi izbi încheietura cu asemenea forță, încât mâna îi amorți, începând să-l înțepe – vânătaia ce

avea să înflorească acolo mai apoi va ajunge aproape până la cot. Cuțitul zbură în întuneric.

Pasărea reveni, scârțâind victorioasă, iar Mike se rostogoli peste trupul lui Eddie, așteptându-se la ce era mai rău.

Stan păși spre cei doi băieți trântiți la pământ în timp ce pasărea dădea un nou atac. Rămase drept, mic și oarecum cochet în ciuda mizeriei încrustate în mâini și brațe, în pantaloni și cămașă, și deodată ridică brațele într-un gest curios – palmele în sus, degetele în jos. Pasărea slobozi un cârâit și devie, trecând ca un bolid pe lângă Stan, ratându-l îndeaproape, învolburându-i părul care apoi căzu la loc în vâltoarea de aer a trecerii ei. Băiatul se răsuci într-un cerc strâns ca să ajungă iarăși cu fața la ea când aceasta avea să revină.

– Cred în tanagrele stacojii chiar dacă n-am văzut niciodată vreuna, spuse el cu glas ascuțit și limpede.

Pasărea țipă și se feri lateral ca și cum ar fi tras spre ea cu pușca.

– La fel cum cred în vulturi, și-n cufundarul din Noua Guinee, și-n flamingii din Brazilia.

Zburătoarea zbieră, dădu ocol și deodată se îndepărtă prin tunel, cârâind.

– *Cred în acvila pleșuvă aurie!* răcni Stan în urma ei. *Și mai cred și că poate exista cu adevărat un phoenix pe undeva! Dar nu cred în tine, așa că mai cară-te-n pizda mă-tii de-aici! Cară-te! Fă pași!*

Apoi tăcu, și liniștea păru foarte mare, foarte profundă.

Bill, Ben și Beverly se apropiară de Mike și Eddie; îl ajutară pe Eddie să se ridice în picioare, iar Bill îi inspectă tăieturile:

– N-nu-s a-ad-adânci. Da' pun pri-prinsoare că do-dor ca dra-dra-dracu'.

– Mi-a rupt cămașa în bucăți, Bill Barosane.

Obrajii lui Eddie luceau de lacrimi. Glasul barbar, tunător, se stinsese; era greu de crezut că se auzise cu adevărat.

– Ce-am să-i spun lu' mama?

Bill zâmbi puțintel.

– De ce să n-n-nu ne facem gr-grr-grrrriji cu asta când o să i-i-ie-ie-ieșim de-aici? Ia o por-porție, Eddie.

Eddie se supuse, inhalând adânc și apoi șuierând.

– Ai fost nemaipomenit, dom'le, îi spuse Richie lui Stan. Ai fost pur și simplu *nemaipomenit*!

Stan dârdâia tot.

– Nu există pasăre ca aia, asta-i tot. N-a existat și nici nu va exista vreodată.

– *Venim!* răcni Henry din spatele lor.

Vocea îi era absolut dementă. Hohotea și urla ca un lup. Suna ca o făptură ce s-a târât afară printr-o crăpătură din acoperișul iadului.

– *Io ș-Belch! Venim și-o să punem noi mâna pă voi, găinaților! N-aveți scăpare!*

Bill strigă:

– *P-p-pleacă de-aici, H-H-Henry! Cî-cî-cât mai ai t-t-timp!*

Răspunsul lui Henry a fost un răget găunos și nearticulat. Auziră un ropot de pași și, într-o străfulgerare de înțelegere, Bill pricepu scopul deplin al lui Henry: era real, era muritor, nu putea fi oprit de un inhalator sau un atlas ornitologic. Magia nu avea efect asupra lui Henry. Era prea prost.

– Ha-ha-haideți, tr-trebuie să avem un a-a-a-vans față de e-el.

Porniră iar, ținându-se de mână. Cămașa zdrențuită a lui Eddie fâlfâia în urma sa. Lumina deveni mai puternică, tunelul era din ce în ce mai mare. Pe când solul cobora, tavanul se îndepărta în zbor deasupra până ce abia reușiră să-l mai vadă. Acum li se părea că nu mai merg câtuși de puțin printr-un tunel, ci își croiesc drum printr-o titanică ogradă subterană, apropiindu-se de cine știe ce castel uriaș. Lumina din pereți devenise un șuvoi de foc verde-gălbui. Mirosul era mai puternic, și începură să perceapă o vibrație ce putea să fi fost reală sau să nu fi existat decât în mintea lor. Era statornică și ritmică.

Era o bătaie de inimă.

– În față se înfundă! strigă Beverly. Uitați! E un perete gol!

Dar, în timp ce se apropiau – mărunți acum, ca niște furnici pe marele planșeu din blocuri de piatră murdare, fiecare bloc mai mare decât Bassey Park, după câte se părea – văzură că peretele nu era complet gol. În el era o singură ușă. Și deși zidul propriu-zis se înălța la sute de metri deasupra lor, ușa era foarte mică. N-avea mai mult de un metru înălțime, o ușiță de soiul celor pe care le poți vedea într-o carte de povești, făcută din scânduri masive de stejar bătute în benzi din fier dispuse în formă de X. Era, își dădură cu toții seama pe dată, o ușă făcută numai pentru copii.

Fantomatic, în mintea sa, Ben o auzi pe bibliotecară citindu-le micuților: *Cine face tropa-trop pe podețul meu?* Copiii se aplecau înainte, cu toată vechea fascinație lucindu-le în ochi: i se va veni de hac monstrului... sau acesta se va ospăta?

Pe ușă era un semn și, adunată la baza ei, o grămadă de oase. Oase mici. Oasele numai Dumnezeu știa ale câtor copii.

Ajunseseră acasă la Monstru.

Semnul de pe ușă: ce reprezenta?

Bill identifică în el o bărcuță de hârtie.

Stan îl văzu ca pe o pasăre înălțându-se spre cer – un phoenix poate.

Mike văzu un chip cu cagulă – cel al nebunului de Butch Bowers poate.

Richie văzu doi ochi îndărătul unei perechi de ochelari.

Beverly văzu o mână strânsă pumn.

Eddie îl credea drept fața leprosului, toată numai ochi înfundați în cap și gură încreștită dezvelindu-și dinții – toate bolile, toate molimele erau întipărite pe fața aceea.

Ben Hanscom văzu o grămadă de fețe rupte și i se păru că simte mirosul acru al mirodeniilor vechi.

Mai târziu, ajungând la aceeași ușă cu urletele lui Belch încă răsunându-i în urechi, singur la capătul drumului, Henry Bowers avea să-l vadă ca fiind luna, plină, pârguită... și neagră.

– Mi-e frică, Bill spuse Ben cu glas nesigur. Chiar trebuie?

Bill atinse oasele cu vârful piciorului, și deodată le împrăștie într-un morman zornăitor, pulverizat dintr-o singură lovitură. Și lui îi era frică... Dar nu trebuia să-l uite pe George. Monstrul îi smulsese lui George brațul. Se aflau acele oase mici și fragile printre astea? Da, bineînțeles că erau.

Se găseau aici în numele stăpânilor acestor oase, George și toți ceilalți – cei ce fuseseră aduși aici, cei care-ar fi putut să fie aduși, cei lăsați să putrezească pur și simplu în alte locuri.

– Trebuie, zise Bill.

– Și dacă-i încuiată? întrebă cu voce mică Beverly.

– Nu-nu-i î-încuiată, răspunse Bill, și apoi îi spuse ceea ce știa din adâncul ființei sale: Lo-ocurile ca ăsta nu-s niciodată în-în-încuiate.

Își puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe ușă și împinse. Se deschise peste un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică de mult părăsită năvăli spre ei, incredibil de puternic.

Unul câte unul, intrară prin ușița de basm în bârlogul Monstrului. Bill

7

În tuneluri / 4.59 dimineața

se opri atât de brusc, încât ceilalți se înghămădiră ca vagoanele unui tren când cineva trage semnalul de alarmă.

– Ce e? strigă Ben.

– A-a-aici a f-f-fost. O-o-ochiul. V-vă mai a-a-amintiți?

– Mi-amintesc, răspunse Richie. Eddie l-a oprit cu inhalatorul lui. Pretinzând că e acid. A spus ceva în legătură cu nu știu ce chichiță. Destul de chicoticos, da' nu-mi aduc aminte exact ce era.

– N-n-nu contează. Nu vom mai v-vedea nimic din ce-am văzut î-î-înainte, spuse Bill, scăpărând un chibrit și privind în jur la ceilalți.

Fețele lor erau luminoase în aura chibritului, luminoase și mistice. Și păreau foarte tinere.

– C-c-cum o d-duceți, băi?

– O ducem bine, Bill Barosane, spuse Eddie, având însă fața trasă de durere; atelele improvizate ale lui Bill se desfăceau. Cu tine cum e?

– Bi-bi-ne, răspunse Bill și scutură chibritul înainte ca fața sa să-i poată infirma vorbele.

– Cum s-a întâmplat? îl întrebă Beverly, atingându-i brațul în întuneric. Bill, cum o fi putut ea să...

– F-f-fiindcă am m-menționat nu-nu-numele orașului. A-a v-v-venit du-upă m-m-mine. Chiar în ti-timp ce-o f-f-făceam, ce-ce-eva în-năuntrul meu îmi z-z-zicea să ta-ta-tac din gu-gură. D-dar n-n-n-am as-as-ascultat.

Scutură din cap, neajutorat.

– Dar, chiar dacă a-a-a venit la D-D-Derry, tot n-n-nu în-nțeleg c-c-cum a p-putut să aj-ajungă *a-aici*. Dacă H-H-Henry n-n-a a-a-adus-o, atunci ci-cine?

– Monstrul, spuse Ben. Monstrul n-are nevoie să arate urât, o știm bine. Poate să se fi arătat și să-i fi spus că ai necazuri. S-o fi adus aici în scopul de... De-a te fute pe tine, așa cred. De-a ne omorî curajul. Pentru că asta ai fost tu întotdeauna, Bill Barosane. Curajul nostru.

– Tom? șopti Beverly cu glas scăzut, aproape visător.

– *Ci-ci-cine?* mai aprinse Bill încă un chibrit.

Îl privea cu un soi de franchețe disperată.

– Tom. Soțul meu. Și el știa. Cel puțin, cred c-am menționat în fața lui numele orașului, la fel cum i l-ai menționat și tu Audrei. Nu... Nu știu dacă l-a prins sau nu. Era destul de furios pe mine în acel moment.

– Isuse, ce-i asta, un fel de serial căcăcios pentru coafeze, unde toți reapar mai devreme sau mai târziu? remarcă Richie.

– Nu un serial, spuse Bill, părând scârbit. Un spectacol. Ca la circ. Bev s-a dus și s-a măritat cu Henry Bowers. Când a plecat ea, de ce să nu vină aici? La urma urmei, adevăratul Henry a venit.

– Nu, îl contrazise Beverly. Nu m-am măritat cu Henry. Cu taică-meu m-am măritat.

– Dacă te bătea, care mai e diferența? întrebă Eddie.

– Ha-ha-haideți în jurul meu, spuse Bill. Mi-mi-mișcați-vă.

Se apropiară. Bill întinse brațele lateral și găsi mâna teafără a lui Eddie și o mână de-a lui Richie. Curând stăteau în cerc, la fel cum o mai făcuseră o dată înainte, când numărul lor era mai mare. Eddie simți când cineva îi puse un braț pe după umeri. Simțământul era cald, încurajator și profund familiar.

Bill avu aceeași senzație de putere pe care o mai simțise, dar înțelese cu o oarecare disperare că lucrurile chiar se *schimbaseră*. Puterea nu era nici pe departe la fel de mare – se zbătea și pâlpâia ca o flacără de lumânare în aer viciat. Bezna părea mai densă și mai apropiată de ei, mai triumfătoare. Și putea simți mirosul Monstrului. *Mai încolo pe acest drum*, își spuse Bill, *și nu chiar atât de departe, se află o ușă cu un semn pe ea. Ce era după ușa aceea? Ăsta e singurul lucru pe care încă nu mi-l amintesc. Țin minte cum mi-am forțat degetele să stea țepene, pentru că voiau să-mi tremure, și mai știu și cum am împins ușa și am deschis-o. Mi-aduc aminte până și șuvoiul de lumină ce-a năvălit afară și cum părea să fie aproape vie, de parcă n-ar fi fost o simplă lumină, ci niște șerpi fluorescenți. Îmi amintesc mirosul, ca în cușca maimuțelor dintr-o grădină zoologică, ba chiar mai rău. Și apoi... Nimic.*

– Mai ți-ți-țineți v-v-v-vreunul min-n-nte ce era în re-re-realitate Monstrul?

– Nu, spuse Eddie.

– Cred..., începu Richie, după care Bill aproape că-l putu simți scuturând din cap pe întuneric. Nu.

– Nu, zise și Beverly.

– M-m. (Acesta era Ben.) E singurul lucru pe care nu mi-l pot aminti. Ce anume era Monstrul... Sau cum l-am înfruntat.

– *Chüd*, spuse Beverly. Astfel l-am înfruntat. Dar tot nu-mi aduc aminte ce înseamnă.

– Stați alături de mi-mine, spuse Bill, și-o s-să st-st-stau și eu alături de v-v-voi.

– Bill, rosti Ben; glasul îi era foarte calm. Vine ceva.

Bill ascultă. Auzi pași târșiți, împleticiți, apropiindu-se de ei prin întuneric... Și i se făcu frică.

– A-A-Audra? strigă... Și știu imediat că nu era ea.

Ceea ce se împleticea spre ei ajunse și mai aproape.

Bill scăpără un chibrit.

8

Derry / 5.00 dimineața

Primul lucru rău din acea zi de primăvară târzie a anului 1985 se întâmplă cu două minute înainte de răsăritul oficial al soarelui. Ca să înțelegem cât de rău era, ar trebui să știm două fapte pe care Mike Hanlon (care zăcea fără cunoștință în spitalul Derry în timp ce soarele răsărea) le cunoștea, ambele referitoare la Biserica Baptistă, ce se înălța la colțul Witcham Street cu Jackson încă din 1897. Biserica era încununată cu o turlă albă și zveltă reprezentând apoteoza oricărei clopotnițe bisericești protestante din New England. Pe toate cele patru fețe ale bazei clopotniței se aflau cadrane de ceas, iar ceasul propriu-zis fusese fabricat în Elveția și adus de acolo pe mare în anul 1898. Singurul ceas asemenea lui se afla în piața orașului Haven Village, la șaptezeci de kilometri distanță.

Stephen Bowie, un magnat al cherestelei care locuia pe West Broadway, donase orașului ceasul la un preț de 17 000 de dolari. Bowie și-o putea permite. Era un bisericos devotat, diacon timp de patruzeci de ani (în timpul mai multor ani de la sfârșitul acestui interval fusese și președinte al Lojii Legiunii Decenței Albe din Derry). În plus, era renumit pentru pioasele sale predici de mirean din ziua Sfintei Fecioare, la care se referea întotdeauna cu închinăciune numind-o Duminica Maicii.

De la vremea instalării sale până la data de 31 mai 1985, ceasul acela bătuse cu credință fiecare oră și fiecare jumătate – cu o singură excepție notabilă. În ziua exploziei de la Oțelăria Kitchener nu sunase amiaza. Cetățenii credeau că Reverendul Jollyn făcuse ceasul să tacă pentru a arăta că biserica ținea doliu după copiii uciși, iar Jollyn nu contrazisese niciodată această părere, deși nu era întemeiată. Ceasul pur și simplu nu bătuse.

Nu bătu nici ora cinci în dimineața de 31 mai 1985.

În acel moment, în tot orașul Derry, bătrânii deschiseră ochii și se săltară în capul oaselor, tulburați fără nici un motiv palpabil. S-au înghițit doctorii, s-au pus proteze dentare, s-au aprins pipe și țigări.

Moșnegii rămaseră de veghe.

Unul dintre ei era Norbert Keene, trecut acum de nouăzeci de ani. Șontâcăi până la fereastră și privi afară la cerul care se înnegura. Buletinul meteorologic din seara trecută anunțase cer senin, dar oasele lui îi vesteau că avea să plouă, și încă tare. Îi era frică în adâncul său; într-un anume fel obscur se simțea amenințat, ca și cum o otravă și-ar fi croit drum neostoit spre inima lui. Se gândi ca din întâmplare la ziua când Banda lui Bradley intrase nepăsătoare în Derry și în cătările a șaptezeci și cinci de pistoale și pușți. Treburile de acel gen lăsau omul cu un soi de senzație interioară caldă și lenește, ca și cum totul ar fi fost... ar fi fost oarecum *confirmat*. N-o putea exprima mai clar, nici chiar în sinea sa. Treburile de felul acela lăsau omul cu senzația că ar putea chiar să trăiască veșnic, iar Norbert Keene era al dracului de aproape de a fi reușit. Nouăzeci și șase de ani împliniți la 24 iunie, și încă mai făcea pe jos cinci kilometri zilnic. Dar acum îi era frică.

– Copiii ăia, spuse el, privind afară pe fereastră, fără să-și fi dat seama că vorbise. Ce li-i copiilor ălora afurisiți? Acu' cu ce se mai maimuțăresc?

Egbert Thoroughgood, nouăzeci și nouă de ani, care fusese în „Dolarul de Argint" când Claude Heroux își acordase securea și cântase cu ea Marșul Morților pentru patru oameni, se trezi în aceeași clipă, se ridică în pat și scoase un răcnet ruginit pe care nu-l auzi nimeni. Îl visase pe Claude, doar că acesta venea după *el*, iar securea căzuse, și o clipă mai târziu Thoroughgood își văzuse propria sa mână retezată zvâcnind și încârligându-se pe tejghea.

Ceva rău, cugetă el în felul său tulbure, înspăimântat și tremurând din cap până-n picioare în izmenele pătate de urină. *Ceva groaznic de rău.*

Dave Gardener, care descoperise trupul mutilat al lui George Denbrough în octombrie 1957 și al cărui fiu descoperise prima victimă din acest nou ciclu la începutul acestei primăveri, deschise ochii fix la ora cinci și-și spuse, încă înainte de-a se uita la ceasul de pe birou: *Ceasul de la Grace Church n-a bătut ora... Ce n-o fi-n regulă?* Simțea o spaimă urâșă, nedefinită. Dave prosperase de-a lungul anilor; în 1965 achiziționase „The Shoeboat", iar acum la Derry Mall se afla un al doilea Shoeboat, iar în Bangor un al treilea. Deodată toate aceste lucruri – lucruri pentru care își petrecuse toată viața muncind – părură aruncate în nesiguranță. *De la ce?* își strigă el sieși, privindu-și soția adormită. *De la ce, de ce ești așa de-al dracului de prăpăstios doar fiindcă n-a sunat ceasul ăla?* Dar nu găsi nici un răspuns.

Se ridică și se duse la fereastră, săltându-și betelia pijamalei. Cerul era frământat de nori gonind dinspre vest, iar neliniștea lui Dave crescu.

Pentru prima oară de foarte multă vreme se pomeni gândindu-se la zbieretele care-l scoseseră pe verandă în urmă cu douăzeci și șapte de ani, când văzuse făptura aceea zbătându-se în impermeabilul galben. Se uită la norii ce se apropiau și-și zise: *Suntem în primejdie. Toți. Derry.*

Șeful Andrew Rademacher, care chiar credea că-și dăduse toată silința spre a rezolva noul lanț de pruncucideri ce infestase orașul Derry, se opri pe veranda casei sale, cu degetele mari înfipte în curea, privind norii, și simți aceeași neliniște. *Ceva e pe cale să se întâmple. Se pare că va turna cu găleata, asta-i una. Dar nu e totul.* Se înfioră... Și, în timp ce stătea acolo pe verandă, cu mirosul șuncii pe care o frigea soția sa plutindu-i pe la nas prin plasa de sârmă a ușii, primii stropi de ploaie mari cât monedele de zece cenți întunecară trotuarul din fața confortabilei sale case de pe Reynolds Street, iar undeva imediat dincolo de orizontul Parcului Bassey se rostogoli un tunet.

Rademacher se înfioră din nou.

9

George / 5.01 dimineața

Bill înălță chibritul... Și slobozi un prelung țipăt tremurător, de disperare.

George era cel care venea clătinându-se prin tunel către el, George, încă îmbrăcat în pelerina sa galbenă stropită de sânge. O mânecă îi spânzura moale, fără nici un folos. Chipul lui George era alb ca hârtia, iar ochii-i erau de un argintiu lucios. Stăteau ațintiți într-ai lui Bill.

– *Barca mea!* se înălță unduitoare vocea pierdută a lui George, în tunel. *N-o pot găsi, Bill, m-am uitat peste tot și n-o pot găsi și acuma-s mort și e din vina ta din vina ta DIN VINA TA...*

– G-G-Georgie! zbieră Bill.

Își simți mintea ropotind, smulgându-se din ancoraje.

George se clătină, se împletici, se poticni către el, iar acum brațul rămas i se ridică înspre Bill, cu mâna albă din capăt încârligată ca o gheară. Unghiile-i erau murdare și încovoiate.

– *Din vina ta*, șopti George și rânji.

În loc de dinți avea colți; se deschideau și se închideau încet, ca zimții unei capcane de prins urși.

– *M-ai trimis afară și totul e... din vina... ta.*

– N-n-nu, G-G-Georgie! strigă Bill. N-n-n-am ș-ș-șt-tiut...

– *Te omor!* răcni George, și un amestec de sunete câinești i se revărsară din gura aceea colțată: lătrături, schelălăieli, urlete.

Un fel de râs. Acum Bill îi putea simți și mirosul, putea simți putreziciunea lui George. Era o duhoare de pivniță, viermuitoare, mirosul cine știe cărui monstru stând chircit și cu ochi galbeni în colț, așteptând să tragă fermoarul măruntaielor vreunui băiețel.

Dinții lui George se împreunară cu un clănțănit. Sunetul era ca al bilelor de biliard ciocnindu-se una de alta. Puroi galben începu să-i curgă din ochi, prelingându-i-se pe față... Și chibritul se stinse.

Bill își simți prietenii dispărând – fugeau, sigur că fugeau, îl lăsau singur. Se deziceau de el, așa cum și părinții săi se deziseseră de el, pentru că George avea dreptate: totul era din vina lui. Curând avea să simtă acea mână desperecheată înșfăcându-l de gât, curând avea să simtă acei colți spintecându-l, și așa era drept. Avea să fie un act pur și simplu de justiție. El îl trimisese pe George la moarte și își petrecuse toată viața adultă scriind despre oroarea acelei trădări – o, îi așternuse deasupra multe măști, aproape la fel de multe măști pe câte își punea și Monstrul, dar monstrul din străfundurile tuturor nu era decât George, alergând afară în viitura ce se retrăgea, cu bărcuța sa de hârtie unsă cu parafină. Acum avea să vină izbăvirea.

– Meriți să mori pentru că m-ai ucis, șopti George.

Ajunsese foarte aproape. Bill închise ochii.

Atunci, o lumină galbenă împroșcă tunelul, făcându-l să și-i deschidă. Richie ținea în sus un chibrit.

– Luptă, Bill! strigă Richie. Pentru Dumnezeu! Luptă-te!

Ce faceți aici? Îi privi uimit. De fapt nu fugiseră. Cum să se poată așa ceva? Cum puteau să nu fi fugit după ce văzuseră cât de odios își asasinase propriul său frățior?

– Luptă-te! zbieră Beverly. O, Bill, luptă cu Monstrul! Pe-asta numai tu o poți face! Te rog...

Îl mai despărțeau acum de George mai puțin de doi metri. Deodată strigoiul scoase limba la Bill. Era încărcată de mucegai alb. Bill urlă iar.

– Omoară-l, Bill! strigă Eddie. Ăsta nu-i fratele tău! Omoară Monstrul cât e aici! *Omoară-l ACUM!*

George îi aruncă o privire lui Eddie, săgetând doar o clipă în direcția aceea cu ochii săi argintii-lucitori, iar Eddie se duse de-a-ndăratelea și izbi peretele ca și cum ar fi fost împins. Bill rămase parcă hipnotizat, privindu-și fratele cum venea spre el, din nou George după toți acei ani, George la sfârșit așa cum fusese și la început, o, da, și putea auzi scârțâitul impermeabilului galben al lui George în timp ce acesta acoperea distanța rămasă, putea auzi clinchetul cataramelor de la șoșoni și simțea un miros ca de frunze umede, de parcă pe dedesubtul pelerinei trupul lui George din așa ceva ar fi fost făcut, de parcă picioarele dinăuntrul

șoșonilor lui George erau picioare-de-frunze, da, un om-frunză, asta era, ăsta era George, era un chip-de-balon putrezit și un corp făcut din frunze moarte, de soiul celor ce astupă canalele după inundație.

Ca prin ceață, o auzi pe Beverly zbierând.

(*capra sare piatra)*

– *Bill, te rog, Bill...*

(*piatra crapă-n patru*)

– O să căutăm împreună bărcuța, spuse George.

Puroi galben și gros, imitând lacrimile, i se prelingea pe obraji. Întinse mâna către Bill și capul lui se înclină pe o parte, cu buzele trăgându-i-se de pe colți.

(*crăpa-i-ar CAPUL CAPREI*)

– O s-o găsim, continuă George, iar Bill îi simți mirosul răsuflării – un miros ca de animale explodate zăcând pe autostradă la miezul nopții.

În timp ce gura lui George se căsca, văzu puzderie de vietăți mărunte colcăind înăuntru.

– Tot o să plutească aici jos, totul plutește aici jos, o să plutim, Bill, o să plutim cu toții...

Mâna ca o burtă de pește a lui George se închise peste beregata lui Bill.

(*CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CRĂPA-NE-AR NOUĂ CAPUL CRĂPA-V-AR VOUĂ CAPUL...)*

Fața schimonosită a lui George lunecă spre gâtul lui Bill.

– *...plutim...*

– *Crăpa-i-ar capul caprei!* țipă Bill.

Glasul îi era mai profund, aproape străin de-al lui, și într-un pârjolitor fulger al memoriei Richie își aminti că Bill nu se bâlbâia decât cu glasul său propriu: când se prefăcea că e altcineva, n-o făcea *niciodată.*

Arătarea-George se retrase, sâsâind, cu mâna ridicându-i-se în dreptul feței într-un gest de apărare.

– Asta-i! răcni în plin delir Richie... I-ai venit de hac, Bill! Rade-l! Rade-l! Rade-l!

– *Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!* tună Bill, avansând spre arătarea-George. *Tu* ești drac, nu stafie! *George* știe că n-am vrut să moară! Părinții mei au greșit! Au dat vina pe mine *și asta nu era drept*! *M-auzi?*

Arătarea-George se răsuci brusc, chițcăind ca un șobolan. Începu să fugă și să se vălurească pe sub pelerina galbenă. Impermeabilul propriu-zis păru să picure, curgând în pete galben-vii. Monstrul își pierdea forma, devenind amorf.

– *Crăpa-i-ar capul caprei, pui de curvă!* zbieră Bill Denbrough, *cum a crăpat piatra-n patru!*

Făcu un salt spre Monstru, și degetele i se încleiară în pelerina galbenă care acum nu mai era pelerină. Ceea ce înșfăcă părea un fel de cremă caramel caldă, ciudată, ce i se topi sub degete de îndată ce-și închise pumnul în jurul său. Căzu în genunchi. Apoi Richie țipă când chibritul ajuns la capăt îi fripse degetele, și întunericul îi învălui iarăși.

Bill simți ceva începând să-i crească în piept, ceva fierbinte și înecăcios. Își apucă genunchii și și-i trase sub bărbie, sperând că astfel va opri durerea sau măcar o va alina; simțea o vagă recunoștință pentru întuneric, bucuros că ceilalți nu-i vedeau chinul.

Auzi un sunet scăpându-i din piept – un geamăt unduitor. Urmă un al doilea, al treilea.

– *George!* țipă el. *George, iartă-mă! N-am vrut niciodată să se în-în-întâmple ceva r-r-r-rău!*

Poate că mai era și altceva de spus, dar n-o putu spune. Suspina, căzut pe spate cu un braț peste ochi, amintindu-și de bărcuță, amintindu-și de bătaia constantă a ploii în geamurile dormitorului, amintindu-și de medicamentele și tifoanele de pe noptieră, de durerea slabă de cap datorată febrei și de durerea din trup; amintindu-și-l, mai mult decât toate acestea la un loc, pe George: amintindu-și de George, în pelerina sa galbenă cu glugă.

– *George, iartă-mă!* strigă el printre lacrimi. *Iartă-mă, iartă-mă, te rog, ia-ia-IARTĂ-MĂ...*

Și apoi ceilalți se strânseră în jurul lui, prietenii săi, și nimeni nu aprinse nici un chibrit, și cineva îl cuprinse cu brațele, nu știa cine, Beverly poate, sau poate Ben, ori Richie. Erau cu el, și în acele câteva clipe întunericul era binevenit.

10

Derry / 5.30 dimineața

Là orele cinci și jumătate ploua tare. Meteorologii radio din Bangor își exprimau o surprindere moderată și încercau scuze moderate față de toți cei care-și făcuseră planuri pentru picnic și ieșiri la iarbă verde pe baza buletinelor meteo de ieri. Afurisită întorsătură, băieți; pur și simplu unul dintre acele ciudate fenomene atmosferice care se manifestau uneori în Penobscot Valley cu stupefiantă bruschețe.

La postul de radio WZON, meteorologul Jim Witt descria ceea ce, după el, era un sistem de joasă presiune „extraordinar de disciplinat".

Asta, ca să se exprime cu perdea. Condițiile variau de la cer noros în Bangor la averse în Hampden, burniță în Haven și ploi în Newport. Dar în Derry, la numai patruzeci de kilometri distanță de centrul orașului Bangor, turna cu găleata. Călătorii de pe Drumul Național 7 se pomeniră înaintând prin apă adâncă pe alocuri de zece-cincisprezece centimetri, iar dincolo de Fermele Rhulin o galerie de desecare înfundată dintr-o depresiune acoperise autostrada cu atâta apă, încât tronsonul devenise practic de netrecut. Pe la șase dimineața, Patrula Rutieră Derry plantase semne portocalii ÎNTOARCE în ambele capete ale depresiunii.

Cei ce așteptau la adăpostul refugiului de pe Main Street primul autobuz de dimineață, ca să-i ducă la lucru, priveau peste balustradă spre Canal, unde apa era amenințător de umflată în matca ei de beton. N-avea să fie nici o inundație; toți erau de acord cu *asta*. Apa mai avea încă un metru și ceva până la semnul cotelor crescute din 1977, și nici în acel an Canalul nu se revărsase. Ploaia însă răpăia cu persistență monotonă și biciuitoare, iar tunetul bubuia prin norii coborâți. Apa curgea șiroaie în jos pe Up-Mile Hill, vuind prin rigole și guri de canal.

Nici o inundație, erau de acord, dar pe fiecare chip se citea umbra neliniștii.

La 5.45 un transformator de pe un stâlp, lângă Depoul de Camioane abandonat al fraților Tracker, explodă într-un fulger de lumină orbitoare, împrăștiind schije torsionate de metal peste acoperișul de țigle. Una dintre frânturile aruncate reteză un cablu de înaltă tensiune care căzu și el pe acoperiș, sâsâind și încolăcindu-se ca un șarpe, împroșcând un torent aproape lichid de scântei. Acoperișul luă foc în ciuda ploii torențiale, și curând depoul ardea pălălaie. Cablul-electric căzu de pe acoperiș pe fâșia cu buruieni ce dădea ocol până în locul unde băieții jucaseră odinioară baseball. Departamentul de Pompieri Derry intră în alarmă pentru prima oară în acea zi la orele 6.02 dimineața și mașina ajunse la Tracker Brothers' la 6.09. Printre primii pompieri care au coborât a fost și Calvin Clark, unul dintre gemenii Clark cu care Ben, Beverly, Richie și Bill învățaseră la aceeași școală. Al treilea pas făcut îi aduse talpa cizmei de piele pe firul neizolat. Calvin a fost electrocutat aproape instantaneu. Limba îi sări din gură, iar tunica de pompier cauciucată începu să-i fumege. Mirosea ca pneurile arse din groapa de gunoi a orașului.

La 6.05 dimineața locuitorii de pe Merit Street din Old Cape simțiră ceva ce-ar fi putut să fie o explozie subterană. Farfuriile căzură de pe rafturi și tablourile de pe pereți. La 6.06 toate toaletele de pe Merit Street explodară deodată în gheizere de rahat și lături, în vreme ce o refulare inimaginabilă avea loc în conductele ce alimentau rezervoarele

colectoare ale noii uzine de tratare a reziduurilor de pe Maidan. În unele cazuri, aceste explozii au fost destul de puternice pentru a provoca spărturi în tavanele băilor. O femeie pe nume Anne Stuart a fost ucisă de o veche roată dințată catapultată din toaleta ei o dată cu un șuvoi de apă reziduală. Roata dințată trecu prin geamul mat al ușii de la duș și-i străbătu beregata ca un glonț în timp ce se spăla pe cap. Aproape o decapită. Roata era o relicvă a Oțelăriei Kitchener și își găsise calea prin canale cu aproape trei sferturi de secol în urmă. O altă femeie a fost omorâtă când brusca și violenta refulare, propulsată de gazul metan în expansiune, i-a făcut toaleta să explodeze ca o bombă. Nefericita femeie, care în momentul detonației ședea pe tron citind ultimul număr din catalogul *Banana Republic*, a fost sfârtecată în bucăți.

La 6.19 dimineața un trăsnet lovi așa-numita Punte a Săruturilor ce traversa Canalul între Bassey Park și Liceul Derry. Bucățile despicate zburară în văzduh la mare înălțime și apoi căzură în apele repezi ale Canalului, duse mai departe de curent.

Vântul se întețea. La 6.30 dimineața contorul din holul judecătoriei îl înregistra la imediat peste douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Pe la 6.45 crescuse la treizeci și șapte de kilometri pe oră.

La 6.46 dimineața Mike Hanlon se trezi în salonul său din Spitalul Derry. Revenirea la starea conștientă surveni ca un soi de dizolvare lentă – multă vreme crezu că visa. Dacă ar fi așa, era un soi ciudat de vis; un vis anxios, l-ar fi numit poate bătrânul său profesor de psihologie Doc Abelson. Nu părea să existe nici un motiv vizibil al anxietății, dar totuși era prezentă; încăperea albă și simplă părea să țipe tot soiul de amenințări.

Își dădu seama treptat că era treaz. Încăperea albă și simplă era un salon de spital. Deasupra capului său atârnau sticle, una plină de lichid limpede, alta conținând unul roșu-închis. Complet plină de sânge. Văzu un televizor stins prins în buloane pe perete și deveni conștient de sunetul monoton al ploii bătându-i în fereastră.

Încercă să-și miște picioarele. Unul i se deplasă liber, dar celălalt, dreptul, nu vru să se clintească deloc. Își simțea foarte vag piciorul acela și-și dădu seama că-i era bandajat strâns.

Puțin câte puțin își aminti totul. Se așezase să scrie în caietul său și se trezise cu Henry Bowers. O veritabilă bombă din trecut, o veste proastă. Avusese loc o luptă, și...

Henry! Unde dispăruse Henry? Pe urmele celorlalți?

Mike bâjbâi după butonul soneriei. Era agățat la capul patului, și îl avea în mâini când ușa se deschise. În ușă stătea un infirmier. Avea descheiați doi nasturi ai tunicii sale albe și părul ciufulit, dându-i o

înfățișare șifonată. Purta la gât o medalie a Sfântului Christopher. Chiar și în starea sa buimacă, doar pe trei sferturi trează, Mike îl localiză imediat. În 1958, o fată de șaisprezece ani pe nume Cheryl Lamonica fusese ucisă în Derry, ucisă de Monstru. Fata avusese un frate în vârstă de paisprezece ani, numit Mark, iar acesta era el.

– Mark, rosti Mike slab. Am să-ți vorbesc.

– Șșșș, spuse Mark; ținea mâna în buzunar. Nici o vorbă.

Intră în odaie și, în timp ce stătea la picioarele patului, Mike văzu cu un fior neputincios cât de goi erau ochii lui Mark Lamonica. Ținea capul ușor înclinat, de parcă asculta o muzică îndepărtată. Scoase mâna din buzunar. În ea avea o seringă.

– Asta te va face să dormi, zise Mark și porni spre pat.

II

Sub oraș / 6.49 dimineața

– *Șșșșșș!* exclamă Bill deodată, deși nu se auzise nici un alt sunet decât propriii lor pași slabi.

Richie aprinse o lumină. Pereții tunelului se îndepărtaseră, și cei cinci păreau foarte mici în acest spațiu gol de sub oraș. Se strânseră laolaltă, iar Beverly avu o senzație amețitoare de *déjà-vu* în timp ce observa giganticele dale de pe jos și pânzele de păianjeni atârnânde. Erau aproape acum. Aproape.

– Ce auzi? îl întrebă Bill, încercând să privească în toate părțile în timp ce chibritul din mâna lui Richie ardea până la capăt, așteptându-se să vadă cine știe ce nouă surpriză apărând târâș sau în zbor din beznă. Rogan, cumva? Extraterestrul din filmul ăla groaznic cu Sigourney Weaver? Vreun șobolan uriaș lipăind, cu ochi portocalii și dinți ca argintul? Dar nu era nimic – doar mirosul prăfos al tenebrelor și, undeva departe, vuietul apei curgând, ca și cum s-ar fi umplut canalele.

– C-c-ceva în ne-ne-neregulă, spuse Bill. Mike...

– Mike? întrebă Eddie. Ce-i cu Mike?

– Am simțit-o și eu, interveni Ben. Nu cumva... Bill, a murit?

– Nu, răspunse Bill; avea ochii cețoși, lipsiți de emoție – toată starea de alarmă i se simțea în ton și în postura defensivă a trupului. El... E-e-el...

Înghiți în sec. Din gât i se auzi un pocnet mic. Ochii i se dilatară.

– Oh. Oh, *nu*...!

– Bill? strigă Beverly alarmată. Bill, ce e? Ce...

– Ap-ap-apucați-mă de mî-mâini! răcni Bill. *Re-re-repede!*

Richie azvârli chibritul și prinse una dintre mâinile lui Bill. Beverly o înșfăcă pe cealaltă. Bâjbâi cu mâna rămasă liberă, iar Eddie i-o înhăță vlăguit cu mâna cea ruptă. Ben îi apucă mâna cealaltă și încheie cercul luându-l și pe Richie de mână.

– *Trimite-i puterea noastră!* țipă Bill cu aceeași voce stranie și profundă. *Trimite-i puterea noastră, orice ești Tu, trimite-i puterea noastră! Acum! Acum! Acum!*

Beverly simți cum ceva iese din ei și se îndreaptă înspre Mike. Capul prinse a i se rostogoli pe umeri într-un soi de extaz, și șuieratul aspru al respirației lui Eddie se contopi cu tunetul furtunos al apei în conducte.

12

– Acum, spuse încet Mark Lamonica.

Oftă – oftatul unui om ce se simte în apropierea orgasmului.

Mike apăsă butonul de apel pe care-l avea în mâini, o dată și încă o dată. Lung. Putea auzi soneria țârâind în oficiul surorilor de pe culoar, dar nu venea nimeni. Cu un soi de clarviziune infernală înțelese că infirmierele stăteau jos acolo, citind ziarul de dimineață, bând cafea, auzindu-i apelul, dar neauzindu-i-l, auzind, dar nerăspunzând; aveau să răspundă abia mai târziu când totul se va fi sfârșit, pentru că astfel mergeau lucrurile în Derry. În Derry era mai bine ca unele lucruri să nu fie văzute sau auzite... până nu se terminau.

Mike lăsă soneria să-i cadă din mâini.

Mark se aplecă spre el, cu vârful seringii scânteind. Medalionul cu Sfântul Christopher se legăna amețitor înainte și înapoi, în timp ce trăgea cearșaful.

– Drept aici, șopti el. În stern.

Și oftă iar.

Mike simți deodată puterea inundându-l – o anume putere primordială, ce-i energiza trupul cu scăpărarea curentului electric. Înțepeni, cu degetele răschirate convulsiv. Ochii i se dilatară. Un geamăt îi țâșni din piept, și senzația aceea de îngrozitoare paralizie se smulse din el.

Mâna sa dreaptă bâjbâi spre noptieră. Acolo se afla o carafă de plastic, iar alături un pahar pentru apă, greu. Mâna i se închise peste pahar. Lamonica simți schimbarea; lumina aceea visătoare și mulțumită îi dispăru din ochi, înlocuită de o zăpăceală alertă. Se retrase puțin, și atunci Mike repezi paharul în sus, spărgându-i-l în față.

Lamonica urlă și se împletici înapoi, scăpând seringa. Mâinile i se înălțară la chipul șiroind de sânge; îi curse peste încheieturi, stropindu-i tunica albă.

Puterea se stinse la fel de brusc pe cât venise. Mike privi cu ochi împăienjeniți la cioburile de sticlă de pe pat, de pe pijamaua sa de spital și de pe mâna ce-i sângera. Auzi sunetul rapid și ușor al pantofilor cu talpă de crep apropiindu-se pe culoar.

Acum vin, își spuse. *O, da, acum. Și, după ce au să plece, cine se va arăta? Cine se va arăta apoi?*

În timp ce năvăleau în salon surorile ce șezuseră calme în camera de gardă în timp ce soneria lui le chema înnebunită, Mike închise ochii și se rugă să se sfârșească odată. Se rugă ca prietenii lui să se afle undeva sub oraș, se rugă să nu fi pățit nimic, se rugă să pună ei capăt acestui coșmar.

Nu știa exact Cui i se ruga... Dar, cu toate acestea, se rugă.

13

Sub oraș / 6.54 dimineața

– Î-îi e bi-bine, spuse numaidecât Bill.

Ben nu știa cât timp stătuseră în întuneric ținându-se de mâini. I se păruse că simțea ceva – ceva din ei, din cercul lor – ieșind și apoi revenind. Dar nu știa unde zburase sau ce făcuse – dacă existase într-adevăr – lucrul acela.

– Ești sigur, Bill Barosane? întrebă Richie.

– D-d-da, spuse Bill, dând drumul mâinii lui și celei a lui Beverly. Dar tre-trebuie să terminăm treaba asta cât pu-putem de re-repede. Ha-ha-haideți.

Își urmară drumul, Richie și Bill aprinzând din când în când chibrituri. *N-avem printre noi nici măcar un pușcoci cu aer comprimat,* își zise Ben. *Dar și osta face parte din plan, nu? Chüd. Ce înseamnă acest cuvânt? Ce este Monstrul? Care e chipul său adevărat? Și, chiar dacă atunci nu am ucis Monstrul, l-am rănit. Cum am reușit?*

Sala prin care pășeau – nu se mai putea numi tunel – devenea din ce în ce mai mare. Pașii lor stârneau ecouri. Ben își aminti mirosul, duhoarea aceea densă, de grădină zoologică. Deveni conștient că nu mai erau necesare chibriturile – acum aveau lumină, un fel de lumină: o radiere spectrală ce devenea tot mai puternică. În luminescența aceea de mlaștină, prietenii săi arătau cu toții ca niște cadavre.

– Zid în față, Bill, anunță Eddie.

– Șt-șt-știu.

Ben își simți inima începând să ia viteză. Gura îi era plină de un gust acru, iar capul începuse să-l doară. Se simțea greoi și înfricoșat. Se simțea gras.

– Ușa, șopti Beverly.

Da, iat-o. O dată, cu douăzeci și șapte de ani în urmă, putuseră intra prin ușița aceea fără să facă mai mult decât să încline capetele. Acum vor fi nevoiți să se îndese prin cadrul ei sau să se târască în patru labe. Crescuseră; iată proba finală, dacă mai era nevoie de vreo asemenea dovadă.

Punctele de puls de pe gâtul și încheieturile mâinilor lui Ben erau încinse, inflamate de sânge; inima sa ajunsese la o viteză și palpitație dureroase, apropiate de aritmie. *Puls de porumbel,* își spuse el într-o doară și își umezi buzele uscate.

O lumină galben-verzuie se revărsa pe sub ușă, țâșnea prin gaura împodobită a cheii într-un fascicul răsucit ce părea îndeajuns de dens ca să poată fi tăiat în felii.

Semnul era pe ușă, și din nou văzură fiecare altceva în configurația aceea stranie. Bill văzu capul retezat al Audrei, cu ochi goi ce se holbau la el într-o acuzație oribilă. Eddie văzu un craniu rânjind proptit deasupra a două oase încrucișate, simbolul otrăvii. Richie văzu chipul bărbos al unui Paul Bunyan degenerat, cu ochii îngustați în niște fante ucigașe. Iar Ben îl văzu pe Henry Bowers.

– Bill, suntem destul de puternici? întrebă el. O putem face?

– N-nu ș-ș-știu.

– Și dacă-i încuiată? întrebă Beverly cu voce mică.

Chipul lui Tom o privea batjocoritor.

– N-nu e. Lo-locurile ca ăsta nu-s ni-niciodată în-în-încuiate.

Își puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe ușă – trebui să se aplece ca să facă asta– și împinse. Se deschise revărsând un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică năvăli spre ei, mirosul trecutului devenit prezent, oribil de viu, obscen de primejdios.

Învârte-te, roată, spuse Bill în sinea sa la întâmplare și privi în jur, la ceilalți. Apoi se lăsă în patru labe, urmat de Beverly, de Richie și de Eddie. Ben rămase ultimul, cu carnea încrețindu-se pe el la atingerea prundișului vechi de pe jos. Intră pe portal și, în timp ce își îndrepta spatele în bizara văpaie de foc verde ce se târa în sus și în jos pe pereții din piatră umedă, ca niște șerpi de lumină, ultima amintire se înfipse la locul ei cu forța unui berbec de asalt psihic.

Scoase un țipăt, se clătină, cu o mână ridicându-i-se la frunte, și emise un prim gând incoerent: *Nu-i de mirare că Stan s-a sinucis!*

O, Doamne, mai bine mă sinucideam și eu! Văzu aceleași expresii de oroare năucită și început de conștientizare pe fețele celorlalți în timp ce ultima piesă a jocului se așeză la locul ei.

Apoi Beverly zbieră, agățându-se de Bill, pe când Monstrul gonea în josul perdelei de borangic a plasei sale, un Păianjen de coșmar de dincolo de timp și spațiu, un Păianjen de dincolo de închipuirile febrile ale cine știe căror minți rătăcite or trăi în cele mai adânci cotloane ale iadului.

Nu, își spuse rece Bill, *nu e nici măcar un Păianjen, nu cu adevărat, dar forma asta e cea pe care a cules-o Monstrul din mințile noastre; nu-i decât cea mai apropiată înfățișare la care pot ajunge mințile noastre față de*

(*luminile moarte*)

ce e Monstrul cu adevărat.

Să tot fi avut cinci metri înălțime, negru ca o noapte fără lună. Fiecare dintre picioarele sale era gros ca o coapsă de culturist. Avea drept ochi rubine strălucitoare culese din peșterile infernului, bulbucate în orbite pline de un lichid de culoarea cromului, picurând. Mandibulele dințate i se deschideau și se închideau, se deschideau și se închideau, scăpând panglici de spumă. Încremenit într-un extaz al groazei, pendulând în pragul demenței absolute, Ben observă cu calmul dinaintea furtunii că spumele acelea erau vii; cădeau pe pardoseala pietruită cu dale și acolo începeau să se zbată târându-se în crăpături, ca niște protozoare.

Dar Monstrul este altceva, există o formă finală, una pe care aproape o putem vedea, așa cum zărești silueta unui om mișcându-se dincolo de un ecran de cinematograf în timp ce se proiectează filmul, o altă înfățișare, dar nu vreau s-o văd, te rog, Doamne, nu mă lăsa s-o văd...

Și nici nu avea importanță, nu-i așa? Vedeau ceea ce vedeau, iar Ben înțelese că Monstrul era capturat în această formă finală, forma Păianjenului, de către viziunea lor comună, negândită și nelegitimă. În luptă cu acest Monstru aveau să supraviețuiască sau să moară.

Creatura chițăia și mieuna, iar Ben deveni absolut convins că auzea de două ori sunetele scoase de Monstru – în cap, și apoi, după o fracțiune de secundă, în urechi. *Telepatie*, reflectă el, *îi citesc gândurile.* Umbra Monstrului era un ou bondoc ce gonea pe pereții străvechi ai acelei fortărețe ce-i era bârlog. Corpul său era acoperit de păr aspru, iar Ben văzu că mai poseda și un ac suficient de lung ca să străpungă un trup de om. Din vârful acestuia se prelingea un lichid limpede, iar Ben observă că și lichidul era viu; asemenea salivei, veninul se ascundea în crăpăturile pardoselii. Acul Monstrului, da... Dar dedesubtul acestuia

abdomenul lui se umfla grotesc, aproape târându-se pe jos cu fiecare mișcare a fiarei, care acum schimba ușor direcția, îndreptându-se fără greș spre conducătorul lor, spre Bill Barosanul.

Ala-i sacul de ouă, își spuse Ben, iar mintea sa păru să urle înțelegând implicațiile. *Orice-o fi Monstrul dincolo de ceea ce vedem, reprezentarea e cel puțin simbolic corectă: Monstrul e femelă și e gravidă... Era gravidă și atunci, și nici unul dintre noi n-a știut, cu excepția lui Stan, o, Isuse Cristoase, DA, Stan, Stan, nu Mike, Stan a înțeles, Stan ne-a spus... De asta a trebuit să venim înapoi, orice s-ar fi întâmplat, pentru că Monstrul este femelă, Monstrul e o femelă gestantă cu cine știe ce progenitură inimaginabilă... și i s-a apropiat vremea să fete.*

Incredibil, Bill Denbrough păși înainte, în întâmpinarea Monstrului.

– *Bill, nu!* zbieră Beverly.

– St-st-stai a-a-acolo! strigă Bill fără a întoarce capul.

În clipa următoare, Richie fugea spre el, strigându-l pe nume, iar Ben își simți propriile sale picioare punându-se în mișcare. Părea că percepe un stomac-fantomă oscilând în fața lui, și se bucură de această senzație. *Trebuie să devin din nou copil,* medită el incoerent. *Asta-i singura cale de a opri Monstrul să nu mă scoată din minți. Trebuie să redevin copil... Să accept această realitate. Cumva.*

Fugind. Strigând numele lui Bill. Vag conștient că Eddie alerga pe lângă el, cu brațul său rupt bălăbănindu-se, iar cordonul halatului de baie pe care-l înfășurase Bill împrejurul lui târându-se acum pe jos. Eddie își scoase inhalatorul. Arăta ca un pistolar nebun și subnutrit înarmat cu un pistol ciudat.

Ben îl auzi pe Bill tunând:

– *Mi-ai o-o-omorât fratele, fu-fu-futu-te-n cur de CURVĂ!*

Și atunci Monstrul se ridică în fața lui Bill, îngropându-l în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii lui roșii, răi și atemporali... Și preț de-o clipă *văzu* forma din spatele formei: văzu lumini, văzu o urâțenie păroasă și târâtoare, nesfârșită, care era făurită din lumină și nimic altceva, lumină portocalie, lumină moartă ce maimuțărea viața.

Ritualul începu pentru a doua oară.

CAPITOLUL 22
Ritualul Chüd

1

În bârlogul Monstrului / 1958

Bill îi ținu laolaltă în timp ce uriașul Păianjen negru gonea în josul plasei sale, iscând o vântoasă otrăvitoare în care le flutura părul. Stan țipă ca un copilaș, ochii săi căprui ieșind din orbite, degetele zgâriindu-i obrajii. Ben dădu înapoi încet până ce fundul său voluminos atinse peretele în stânga ușii. Simți foc rece arzându-l prin pantaloni și se îndepărtă iar, totul însă ca prin vis. Cu siguranță, nimic din toate acestea nu se întâmpla în realitate; nu era decât cel mai groaznic coșmar din lume. Descoperi că nu-și putea ridica mâinile. Păreau să aibă greutăți enorme legate de ele.

Richie își simți ochii atrași de plasa aceea. Din loc în loc spânzurau, parțial înfășurate în fuioare mătăsoase ce păreau să se miște ca și cum ar fi fost vii, trupuri descompuse, pe jumătate devorate. I se păru că-l recunoaște pe Eddie Corcoran aproape de plafon, deși îi lipseau un braț și ambele picioare.

Beverly și Mike se agățau unul de altul ca Hänsel și Gretel în pădure, privind paralizați cum Păianjenul atingea pardoseala și o lua la fugă spre ei, cu umbra sa distorsionată alergând pe alături, pe perete.

Bill își roti privirea către ei, un băiat înalt și costeliv într-un tricou împroșcat cu noroi și lături, cândva alb, blugi cu manșete, pantofi înnoroiți. Părul îi cădea pe frunte, ochii-i ardeau. Trecu peste ei cu privirea, păru să-i elimine din joc și reveni către Păianjen. Și, de necrezut, începu să străbată sala spre Monstru, nu în fugă, ci doar pășind repede, cu coatele îndoite, antebrațele încordate, pumnii strânși.

– *Mi-mi-mi-mi-ai o-o-omorât fra-fratele!*

– *Nu, Bill!* țipă Beverly, zbătându-se să scape din îmbrățișarea lui Mike și luând-o la fugă spre Bill, cu părul roșcat fâlfâindu-i în urmă. *Lasă-l în pace!* zbieră ea la Păianjen. *Să nu te-atingi de el!*

Căcat! Beverly! exclamă în sinea sa Ben și o luă și el la goană pompând din picioare, cu stomacul clătinându-i-se. Își dădu vag seama

că Eddie Kaspbrak alerga în stânga lui, ținând inhalatorul în mâna sănătoasă, ca pe un pistol.

Și atunci Monstrul se înălță asupra lui Bill, care era neînarmat; îl îngropă în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben dădu s-o apuce pe Beverly de umăr. Mâna sa îi plesni umărul, apoi alunecă. Fata se răsuci spre el, cu buzele dezvelindu-i dinții.

– *Ajută-l!* răcni ea.

– *Cum?* răcni Ben la rândul său.

Se întoarse spre Păianjen, îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii săi răi și atemporali și văzu ceva dincolo de formă; ceva mult mai groaznic decât un simplu păianjen. Ceva ce nu era decât lumină dementă. Curajul îi șovăi o clipă... Dar cea care-l rugase era Bev. Bev, iar el o iubea.

– *Fir-ai a dracu', lasă-l pe Bill în pace!* țipă el.

O clipă mai târziu, o mână îl bătu pe spate atât de tare, încât aproape căzu. Era Richie, care deși lacrimile îi șiroiau pe obraji, rânjea înnebunit. Colțurile gurii păreau că-i ajung aproape până la lobii urechilor. Saliva i se scurgea printre dinți.

– *Șo pe ea, Clăiță!* strigă Richie. *Chüd! Chüd!*

Ea? se întrebă Ben prostește. Ea, *a spus?*

Și, cu voce tare:

– *Bine, da' ce-i aia? Ce-i aia Chüd?*

– *Să fiu al dracu' dacă știu!* răcni Richie și o luă la fugă spre Bill, pierzându-se în umbra Monstrului.

Acesta se chircise pe picioarele dinapoi. Labele sale din față băteau aerul imediat deasupra capului lui Bill. Iar Stan Uris, silit să se apropie, constrâns să se apropie în pofida oricărui instinct din mintea și trupul său, văzu că Bill se uita în sus la Monstru, ochii săi albaștri, holbați, stând ațintiți în cei portocalii și inumani ai Monstrului, ochi din care se revărsa acea groaznică lumină cadaverică. Stan se opri, înțelegând că Ritualul Chüd – indiferent ce-o fi fost asta – începuse.

2

Bill în Vid / Devreme

...cine ești și de ce ai venit la Mine?

Sunt Bill Denbrough. Știi cine sunt și de ce mă aflu aici. Mi-ai omorât fratele și sunt aici ca să te omor. Ai ales copilul nepotrivit, curvo.

...sunt eternă. Eu sunt Mâncătoarea de Lumi.

Zău? Chiar așa? Ei bine, ai halit ultima ta masă, surioară.

...n-ai nici o putere; aici este puterea; simte puterea, mucosule, și pe urmă vorbește despre cum ai venit s-o ucizi pe cea Eternă. Crezi că Mă vezi? Nu vezi decât ceea ce-ți îngăduie mintea ta. Ai vrea să Mă vezi? Atunci, haide! Hai, mucosule! Hai!

Aruncat...

(capra)

Nu, nu, aruncat, *tras*, tras ca un glonț însuflețit, ca Ghiuleaua umană de la Circul Shrine care venea la Derry în fiecare lună mai. Cules și *împins* prin camera Păianjenului. *Se-ntâmplă doar în mintea mea!* zbieră Bill la sine însuși. *Trupul meu continuă să stea tot acolo, ochi în ochi cu Monstrul, fii curajos, nu-i decât o festă a minții, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă, rezistă...*

(sare)

Mugind, năpustindu-se într-un tunel negru, șiroind, căptușit cu dale sfărâmate și descompuse, vechi de cincizeci de ani, de o sută de ani, de o mie, un milion de miliarde, cine să poată ști, gonind într-o tăcere de moarte prin intersecții, unele luminate de focul acela unduitor verde-gălbui, unele de baloane radiante pline de-o lumină spectrală albă ca un craniu, altele negre ca mormântul; propulsat cu o viteză de-o mie de kilometri pe oră pe lângă maldăre de oase, unele omenești, altele nu, accelerând ca o rachetă cu reacție într-un tunel aerodinamic, acum luând-o în sus, dar nu către lumină, ci spre un întuneric necuprins

(piatra)

și explodând afară în bezna absolută, bezna era totul, bezna era cosmosul și universul, iar pardoseala beznei era *dură, dură*, era ca ebonita lustruită, iar el luneca pe piept, burtă și coapse ca o bilă pe pista de popice. Se afla pe planșeul sălii de bal a veșniciei, iar veșnicia era *neagră*.

(crapă-n)

– ...încetează cu asta! de ce spui asta? asta n-o să te-ajute, băiat prost

patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

...încetează!

capra sare piatra; piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

...încetează! încetează! pretind, poruncesc să încetezi!

Nu-ți place, nu-i așa?

Și, în gând: *De-aș putea-o doar spune cu voce tare, s-o spun fără să mă bâlbâi, atunci aș putea sparge iluzia...*

...nu-i nici o iluzie, băiețaș neghiob – e eternitatea, eternitatea Mea, iar tu te-ai rătăcit în ea, rătăcit pe veci, nicicând să nu-ți mai afli

calea înapoi; acum ești etern și osândit să hoinărești prin beznă... După ce mă vei întâlni față în față, adică

Dar mai era și altceva aici. Bill o percepu, o simți, într-un mod nebunesc, o mirosi chiar: o uriașă prezență undeva în față, în întuneric. O Formă. Nu simțea teamă, ci o senzație de atotcovârșitoare minunare; aici se afla o putere ce minimaliza puterea Monstrului, iar Bill gândi incoerent: *Te rog, te rog, orice ai fi Tu, nu uita că-s foarte mic...*

Se repezi spre ea și văzu că era o enormă Țestoasă cu carapacea împlătoșată în multe culori arzătoare. Străvechiul ei cap reptilian ieși încet din carapace, iar lui Bill i se păru că simte o vagă surpriză disprețuitoare din partea forței care-l azvârlise acolo. Ochii Țestoasei erau blânzi. Bill își spuse că, fără îndoială, era cea mai bătrână făptură pe care și-o putea închipui cineva, pe departe mai bătrână decât Monstrul, care se declarase a fi etern.

Ce ești?

...eu sunt Țestoasa, fiule. Eu am făcut universul, dar, te rog, nu mă învinui pentru asta; mă durea burta.

Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

...n-am nimic de-a face cu lucrurile acestea.

Fratele meu...

...își are propriul său loc în macrounivers; energia este eternă, așa cum până și un copil ca tine trebuie să înțeleagă.

Acum zbura pe lângă Țestoasă și, chiar și la viteza aceea uriașă de alunecare, latura împlătoșată a Țestoasei părea să continue la nesfârșit în dreapta lui. Se gândi vag că e într-un tren și trece pe lângă un altul care circulă în direcție opusă, un tren atât de lung, încât în cele din urmă părea că stă pe loc sau chiar se deplasează îndărăt. Continua încă să audă Monstrul-femelă vociferând și bâzâind cu vocea ascuțită și furioasă, neomenească, plină de ură dementă. Dar când vorbea Țestoasa vocea Monstrului era acoperită complet. Țestoasa vorbea în capul lui Bill, iar Bill înțelese, cine știe cum, că mai era și Altul, și că acel Final Altul sălășluia într-un vid de dincolo de aceasta. Acel Final Altul era poate creatorul Țestoasei, care doar privea, și al Monstrului, care doar mânca. Acel Altul era o forță de dincolo de univers, o putere mai presus de orice putere, autorul a tot ceea ce există.

Deodată crezu că a înțeles: Monstrul voia să-l arunce printr-un zid de la capătul universului într-un alt loc

(ceea ce bătrâna Țestoasă a numit macrounivers)

unde trăia cu adevărat Monstrul; unde Monstrul exista sub forma unui miez enorm și arzător ce putea să fie cea mai măruntă fărâmă din mintea acelui Altul; avea să vadă Monstrul-femelă dezgolit, alcătuire de

lumină amorfă și distrugătoare, iar acolo el fie va fi cu milostenie anihilat, fie va trăi pe vecie, nebun, și totuși conștient, înlăuntrul ucigașei făpturi flămânde, fără formă și sfârșit, a Monstrului.

Te rog, ajută-mă! Pentru ceilalți...

...trebuie să te ajuți singur, fiule

Dar cum? Te rog, spune-mi! Cum? Cum? CUM?

Ajunsese acum la picioarele dinapoi, pline de solzi grei, ale Țestoasei; avu timp destul să-i observe pielea străveche, avu timp să fie copleșit de uimire la vederea unghiilor ei enorme – aveau o ciudată culoare galben-albăstruie și în fiecare dintre ele putea să vadă înotând galaxii.

Te rog, tu ești bună, simt și cred că ești bună, și mă rog de tine... Nu vei binevoi să mă ajuți?

...știi deja, există numai Chüd, și prietenii tăi.

Te rog, o, te rog

...fiule, trebuie să ajuți capra să sară piatra, pentru ca mai apoi să crape piatra-n patru... asta-i tot ce-ți pot spune, o dată ce-ai intrat în acest căcat cosmologic trebuie să arunci cât colo manualul de instrucțiuni

Își dădu seama că glasul Țestoasei se stingea. Acum ajunsese dincolo de ea, zburând ca un bolid printr-o beznă mai adâncă decât cea mai adâncă beznă. Glasul Țestoasei era copleșit, dominat de vocea sardonică și bolborosindă a Forței care-l aruncase în afară și în vidul acesta negru – vocea Păianjenului, vocea Monstrului.

...cum îți place-aici, Micul meu Prieten? îți place? îți place mult? ești încântat de întâlnirea cu prietena mea, Țestoasa? credeam că baba aia futăcioasă a murit de ani de zile, și, la cât de mult ți-a folosit, putea să și moară, ce, credeai c-o să-ți fie de vreun folos?

nu nu nu nu capra sare nu cap-cap-capra nu

...termină cu bâlbâitul! N-avem timp; hai să vorbim, cât încă se mai poate. Povestește-mi despre tine, Micul meu Prieten... Spune-mi, îți place tot frigul și întunericul de aici? Te bucuri de marele nostru tur prin neființa ce se întinde Afară? Așteaptă numai până vei răzbi, Mic Prieten! Așteaptă să răzbești până unde mă aflu Eu! Așteaptă! Așteaptă luminile moarte! Vei privi și vei înnebuni... Dar vei trăi... Și vei trăi... Și vei trăi... Înlăuntrul lor... Înlăuntrul Meu...

Monstrul hohoti într-un răcnet otrăvit, iar Bill deveni conștient că vocea Sa începea atât să scadă, cât și să crească de parcă s-ar fi retras din gamă... repezindu-se totodată înapoi în ea. Și nu cumva exact asta se întâmpla? Da. Bănuia că așa era. Deoarece, câtă vreme vocile erau sincronizate perfect, cea care năvălea acum spre el era complet străină,

rostind silabe pe care nici o limbă sau gâtlej omenesc nu le-ar fi putut reproduce. Asta-i vocea luminilor moarte, reflectă el.

...n-avem timp; hai să vorbim cât încă se mai poate

Vocea omenească a Monstrului estompându-se la fel cum se șterge sunetul posturilor de radio din Bangor când te afli în mașină mergând spre sud. O teroare vie, învăpăiată, îl năpădi. Avea să ajungă în curând dincolo de comunicarea rațională cu Monstrul... iar o parte din el înțelegea că Monstrul, cu tot râsul său, cu tot sarcasmul său inuman, asta și voia. Nu numai să-l trimită la ceea ce era Monstrul în realitate, dar și să le întrerupă comunicarea mentală. Dacă aceasta înceta, avea să fie distrus în întregime. A trece dincolo de comunicare însemna să treacă dincolo de ultima șansă de salvare; atât lucru înțelegea și el din felul cum începuseră să se manifeste părinții după moartea lui George. Era singura lecție pe care o învățase de la răceala lor ca de frigider.

Îndepărtare de Monstru... Și apropiere de Monstru. Dar îndepărtarea era într-un fel mai importantă. Dacă Monstrul voia să mănânce aici copiii mici, sau să-i sugă, sau ce le-o fi făcând, atunci de ce nu-i trimisese pe *toți* aici? De ce numai pe el?

Pentru că Monstrul trebuia să-și scape eul-Păianjen de el, de asta. Într-un fel sau altul, Monstrul-Păianjen și Monstrul-femelă cea pe care Monstrul o numea luminile moarte erau legați. Ceea ce trăia acolo în beznă putea fi invulnerabil când Monstrul se afla acolo și în nici un alt loc... dar Monstrul era și pe Pământ, sub Derry, într-o formă fizică. Oricât de repulsiv putea fi Monstrul, în Derry forma sa era *fizică*... Iar ceea ce era fizic putea fi ucis.

Bill glisa prin beznă, cu viteză tot mai mare. *De ce simt că atât de mult din vorbăria Monstrului nu-i decât o cacealma, o uriașă cioară vopsită? De ce sa fie așa? Cum se poate una ca asta?*

Poate înțelegea cum... poate, doar.

Există numai Chüd, spusese Țestoasa. Și dacă asta și era? Dacă-și mușcaseră adânc unul altuia limbile, nu fizicește, ci mental, spiritual? Și să presupunem că, dacă Monstrul îl putea arunca pe Bill destul de departe în vid, îndeajuns de departe spre eternul său eu fără trup, ritualul va lua sfârșit? Eliberându-l, ucigându-l și câștigând totul în același timp.

...te descurci bine, fiule, dar foarte curând va fi prea târziu

Monstrul se teme! Se teme de mine! Se teme de noi toți!

...glisa, și în față se afla un zid, îl simțea, îi simțea prezența în întuneric, zidul de la hotarul continuității, iar dincolo va da de cealaltă formă, luminile moarte...

...nu vorbi cu mine, fiule, și nu vorbi nici cu tine – desprinde-te, mușcă dacă voiești, dacă-ndrăznești, dacă poți fi viteaz, dacă poți îndura... Mușcă, fiule!

Bill mușcă – nu cu dinții reali, ci cu dinții din mintea sa.

Coborând glasul cu un registru complet, făcându-l să nu mai fie glasul său (transformându-l de fapt în glasul tatălui său, deși Bill avea să coboare în mormânt fără a ști aceasta; unele secrete nu se află niciodată, și probabil e mai bine așa), trăgând adânc aer în piept, strigă:

– CAPRA SARE PIATRA; PIATRA CRAPĂ-N PATRU; CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CUM A CRĂPAT PIATRA-N PATRU ACUM DĂ-MI DRUMU'!

Simți Monstrul-femelă zbierând în mintea sa, un urlet de furie frustrată și iritată... Dar mai era și un țipăt de frică și durere. Monstrul-femelă nu era obișnuită să fie scoasă dintr-ale ei; una ca asta nu i se mai întâmplase niciodată Monstrului și, până în cele mai recente momente ale existenței sale, nici măcar nu bănuise că e cu putință așa ceva.

Bill simți cum Monstrul-femelă se zvârcolește spre el, nu trăgând, ci *împingând* – încercând să-l *îndepărteze*.

– CAPRA SARE PIATRA, AM ZIS!

– ÎNCETEAZĂ!

– ADU-MĂ ÎNAPOI! TREBUIE SĂ MĂ ADUCI! ÎȚI ORDON! ÎȚI IMPUN!

Monstrul-femelă zbieră din nou, acum cu durere și mai intensă – poate în parte și pentru că, în vreme ce-și petrecuse lunga, prea lunga existență cauzând durerea, hrănindu-se cu ea, n-o trăise niciodată ca parte din Sine Însăși.

Monstrul încă mai încerca să-l împingă, să scape de el, insistând orbește și încăpățânat să învingă, așa cum învinsese întotdeauna. Împingea... Dar Bill simțea că viteza exterioară îi scăzuse, iar în minte îi apăru o imagine grotescă: limba Monstrului, acoperită de scuipatul acela viu, întinsă ca o panglică de cauciuc groasă, crăpând, sângerând. Se văzu pe sine agățându-se cu dinții de vârful acelei limbi, sfâșiind prin ea puțin câte puțin, cu fața scăldată în scursoarea convulsivă care era sângele Monstrului, înecându-se în duhoarea sa de hoit, și totuși reușind să se țină, în vreme ce Mónstrul se zbătea în durerea sa oarbă și enorma-i mânie, încercând să nu-și lase limba să zvâcnească înapoi...

(Chüd, acest Chüd, rezistă, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă pentru fratele tău, pentru prietenii tăi; crede, crede în toate cele în care ai crezut, crede că dacă-i spui polițaiului că te-ai pierdut o să aibă el grijă să ajungi acasă în siguranță, crede că există o Zână Bună care

locuiește într-un imens castel de smalț, și crede că Moș Crăciun locuiește mai jos de Polul Nord, fabricând jucării în atelierele lui cu îngerași, și crede că ar putea fi adevărat Captain Midnight, da, ar putea fi, în ciuda lui Calvin și a fratelui mai mare al lui Cissy Clark, Carlton, care zice că toate astea-s o grămadă de povești de adormit copiii, crede că mama și tatăl tău te vor iubi din nou, că e posibil curajul și că vorbele vor veni lin de fiecare dată; gata cu Păguboșii, gata cu tupilarea într-o groapă-n pământ căreia i se spune club, gata cu plânsul în camera lui Georgie fiindcă nu l-ai putut salva și n-ai știut, crede în tine însuți, crede în tine însuți, crede în dogoarea acestei dorințe)

Deodată începu să râdă pe întuneric, nu isterizat, ci cu uimire absolută și încântată.

– *EI, CĂCAT, DAR EU CRED ÎN TOATE ASTEA!* strigă el, și nu mințea: chiar și la unsprezece ani, observase că lucrurile ieșeau bine ridicol de frecvent.

Lumina fulgera în jurul lui. Ridică brațele deasupra capului. Întoarse fața în sus, și deodată simți puterea revărsându-se prin el.

Auzi Monstrul-femelă zbierând din nou... Și deodată era tras înapoi pe același drum pe unde venise, păstrând încă acea imagine a dinților împlântați adânc în carnea stranie a limbii Monstrului, dinții săi încleștați laolaltă precum amarnica bătrână moarte. Zbura prin beznă, cu picioarele târându-i-se în urmă, cu vârfurile șireturilor de la tenișii pline de noroi, fâlfâind ca niște stindarde după o bătălie prea lungă și prea sângeroasă, cu vântul acelui loc gol vâjâindu-i pe la urechi.

Zbură pe lângă Țestoasă și văzu că aceasta își trăsese capul înapoi în carapace; vocea sa ieși găunoasă și distorsionată, ca și cum însăși carapacea în care trăia era un puț adânc de eternități întregi:

...nu-i rău, fiule, dar eu i-aș pune capăt de acum; nu lăsa Monstrul să scape. Energia are un obicei al ei de-a se disipa, înțelegi; ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.

Vocea Țestoasei slăbea, slăbea, slăbea. Nu mai era decât întunericul gonind... iar apoi, gura unui tunel imens... miasme de vechime și descompunere... pânze de păianjen ștergându-i fața ca niște sculuri de mătase putredă într-o casă bântuită de stafii... țigle putrezite zburând cețos pe alături... intersecții, toate întunecoase acum, baloanele-lună dispărute până la ultimul, iar Monstrul urla, urla:

*...dă-mi drumul dă-mi drumul am să plec n-am să mai vin niciodată dă-mi DRUMUL MĂ DOARE MĂ DOARE MĂ DO*AAAAAAAAAA

– *Capra sare piatra!* zbieră Bill, acum aproape în delir.

Putea vedea lumina în față, dar aceasta scădea, pâlpâia ca lumânările mari care încetul cu încetul au ars până jos... Și, un moment, se văzu pe sine și pe ceilalți ținându-se de mâini în șir, Eddie într-o parte, Richie în cealaltă. Își văzu propriul său trup, înmuiat, cu capul căzut pe spate, holbându-se la Păianjen, care se răsucea și se rotea ca un derviș, bătând în pardoseală cu picioarele sale aspre și țepoase și cu veninul picurându-i din ac.

Monstrul urla în chinurile morții.

Cel puțin așa credea sincer Bill.

Apoi se trânti la loc în trupul său cu toată tăria unei lovituri de linie nimerind într-o mănușă de baseball, iar forța impactului îi smulse mâinile dintr-ale lui Richie și Eddie, îl trânti în genunchi și-l azvârli alunecând pe pardoseală până la marginea plasei. Întinse pe negândite mâna spre un fir și brațul îi amorți pe dată, de parcă i s-ar fi injectat o doză completă de novocainã. Firul propriu-zis era gros precum cablul de ancorare al unui stâlp de telegraf.

– Nu te-atinge, Bill! țipă Ben, iar Bill își retrase mâna într-un zvâcnet iute, rămânând cu o dâră de carne vie în palmă, chiar sub degete.

Se umplu de sânge, iar el se ridică împleticit în picioare, cu ochii la Păianjen.

Acesta se îndepărta de ei, croindu-și drum împleticit în penumbra crescândă din fundul sălii în timp ce lumina scădea. Lăsa pe urme dâre și băltoace de sânge negru; confruntarea îi rupsese măruntaiele într-o duzină, poate într-o sută de locuri.

– *Bill, plasa!* răcni Mike. *Fii atent!*

Făcu un pas înapoi, arcuindu-și gâtul pe spate, în timp ce fire ale plasei cădeau plutind și izbeau pardoseala de dale de o parte și de alta ca trupurile unor șerpi albi, cărnoși. Începură imediat să-și piardă forma, să se scurgă în crăpăturile dintre pietre. Plasa se destrăma, scăpând din numeroasele-i puncte de prindere. Unul dintre trupuri, înfășurat ca o muscă, descrise un plonjon spre a lovi planșeul cu sunetul grețos al unei tigve putrede.

– *Păianjenul!* țipă Bill. *Unde-i?*

În mintea lui, continua să audă Monstrul, mieunând și tânguindu-se de durere, și înțelese confuz că acesta se retrăsese în același tunel în care-l aruncase pe Bill... Dar se dusese oare Monstrul acolo ca să fugă înapoi în locul unde intenționase să-l trimită pe Bill... Sau pentru a se ascunde până vor fi plecat ei? Să moară? Sau să scape?

– Cristoase, luminile! strigă Richie. Se sting *luminile*! Ce s-a-ntâmplat, Bill? Unde-ai fost? Te credeam mort!

Într-o parte neclară a minții sale Bill știu că nu era adevărat: dacă l-ar fi crezut într-adevăr mort, ar fi luat-o la fugă care-ncotro, iar Monstrul i-ar fi cules cu ușurință, unul câte unul. Sau poate ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că îl *crezuseră* mort, dar *credeau* în el viu.

Trebuie să fim siguri! Dacă Monstrul a murit sau s-a întors acolo de unde-a venit, unde e restul Monstrului, asta trebuie să aflăm. Dacă nu-i decât rănită? Dacă se poate vindeca? Dacă...

Zbieretul lui Stan îi taie prin gânduri ca sticla spartă. În lumina scăzândă Bill văzu că unul dintre cordoanele plasei căzuse pe umărul lui Stan. Înainte ca Bill să-l poată prinde, Mike se aruncă asupra băiatului mai mic ca o pasăre de pradă. Îl smuci de acolo, iar bucata de plasă plesni la loc, smulgând o dată cu sine și o bucată din cămașa lui Stan.

– Înapoi! țipă la ei Ben. *Ieșiți de sub ea, cade toată!*

O apucă pe Beverly de mână și o trase înapoi spre ușa miniaturală, în timp ce Stan se chinui să se ridice în picioare, privi buimac în jur și apoi îl înșfăcă pe Eddie. Amândoi porniră spre Ben și Beverly, ajutându-se unul pe altul, arătând ca niște fantome în lumina tot mai slabă.

Deasupra capetelor lor, pânza de păianjen se năruia, se surpa peste sine însăși, pierzându-și înfricoșătoarea simetrie. Cadavrele făceau piruete lenește în aer ca niște fire-cu-plumb de coșmar. Corzi încrucișate căzdeau ca treptele descompuse ale unui straniu complex de scări. Mai multe fire loviră dalele pardoselii, sâsâiră ca niște pisici, își pierdură forma, o luară la fugă.

Mike Hanlon își căuta printre ele drum șerpuitor, la fel cum mai târziu avea să facă slalom prin liniile adverse ale aproape o duzină de fotbaliști liceeni, cu capul plecat, fentând și eschivându-se. Richie i se alătură. Incredibil, Richie râdea, deși părul îi stătea făcut măciucă în cap ca țepii unui arici. Lumina scădea tot mai mult, fosforescența ce se încovrigase în pereți stingându-se.

– Bill! strigă Mike. Haide! Ieși dracului de-aici!

– *Și dacă n-a murit?* i-o întoarse Bill. *Trebuie să mergem după Monstru, Mike! Trebuie să fim siguri!*

O încâlcitură de fire se bombă ca o parașută și apoi căzu cu un hidos zgomot de sfâșiere ce suna ca pielea jupuită. Mike apucă brațul lui Bill și-l trase, poticnindu-se, din calea ei.

– A murit! țipă Eddie, apărând lângă ei.

Ochii îi erau asemenea unor lămpi febrile, respirația – un înghețat șuier de viscol în gâtlej. Fuioare căzute din plasă pârliseră cicatrice întortocheate în ghipsul brațului.

– Am auzit-o, murea, nu te-auzi așa când ești în drum spre un bal mascat, murea, sunt sigur de asta!

Mâinile lui Richie bâjbâiră afară din beznă, îl înhățară pe Bill și-l traseră într-o îmbrățișare aprigă. Începu să-l bată extatic pe spinare:

– Și eu am auzit-o – murea, Bill Barosane! Murea... *Iar tu nu te mai bâlbâi! Deloc!* Cum o făcuși? Cum dracu'?...

Creierul lui Bill era tot numai vârtejuri. Extenuarea trăgea de el cu mâini groase și stângace. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de obosit... Dar în mintea sa auzea vocea tărăgănată, aproape plictisită, a Țestoasei: *eu i-aș pune capăt de-acum; nu lăsa Monstrul să scape... Ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.*

– Dar trebuie să fim siguri...

Umbrele își dădeau mâna și acum întunecimea era aproape totală. Înainte însă ca lumina să moară de tot, i se păru că vede aceeași infernală îndoială pe fața lui Beverly... și în ochii lui Stan. Și încă, pe când ultima scânteie de lumină se stingea, auziră tenebroasele șoapte-trosnete-bufnituri ale indescriptibilei plase a Monstrului căzând sfâșiată în bucăți.

3

Bill în Vid / Târziu

...iată-te din nou, Amice! Dar ce s-a întâmplat cu părul tău? Ești chel ca o bilă de biliard! Ce trist! Ce triste, ce scurte vieți trăiesc oamenii! Fiecare viață e un scurt pamflet scris de un idiot!

Sunt tot Bill Denbrough. Mi-ai omorât fratele și l-ai omorât pe Stan Omu', și ai încercat să-l omori și pe Mike. Iar eu am să-ți spun ceva: de data asta n-am să mă mai opresc până nu-i treaba gata

...Țestoasa era proastă, prea proastă ca să mintă. Ți-a spus adevărul, Amice... Sorocul nu vine decât o dată. M-ai vătămat... M-ai luat prin surprindere. N-o să se mai repete. Eu sunt cea care te-a chemat înapoi. Eu

Ne-ai chemat, bine, dar n-ai fost singura

...prietena ta Țestoasa... a murit acum câțiva ani. Idioata bătrână a borât în carapace și a crăpat înecată cu vreo galaxie. Foarte trist, nu ți se pare? Dar și absolut bizar. I se cuvine un loc în Povestiri adevărate, *eu așa cred. S-a întâmplat cam pe când aveai tu blocajul ăla ca scriitor. Probabil că ai simțit-o răposând, Amice*

Nici pe-asta n-o cred

...o, ai s-o crezi... Ai să vezi. De data asta, Amice, intenționez să-ți arăt totul, inclusiv luminile moarte

Simți vocea Monstrului înălțându-se, bâzâind și hodorogind – în sfârșit îi simți proporțiile depline ale furiei, și i se făcu frică. Se întinse după limba propriei sale minți, concentrându-se, încercând disperat să recapturezе amplitudinea completă a acelei credințe copilărești, în același timp înțelegând că există un adevăr ucigător în spusele Monstrului: ultima oară, Monstrul-femelă fusese nepregătită. De astă dată... Ei bine, chiar dacă Monstrul-femelă nu fusese singura care să-i cheme, cu siguranță că-i așteptase.

Dar totuși...

Își simți propria-i furie, curată și cântând, în timp ce ochii săi se ațintеau într-ai Monstrului. Simți vechile cicatrice ale acesteia, simți că Monstrul-femelă fusese rănită cu adevărat și că încă mai era rănită.

Și, în timp ce Monstrul îl arunca, în timp ce-și simțea mintea smulsă din trup, se concentră cu toată ființa încercând să apuce limba Monstrului... *Și n-o nimeri.*

4

Richie

Ceilalți patru priveau scena, paralizați. La început se dovedise a fi fost o reluare exactă a celor întâmplate prima oară. Păianjenul, care părea pe cale să-l înșface pe Bill și să-l înfulece, rămase dintr-o dată încremenit. Ochii lui Bill se încleștaseră cu ochii de rubin ai Monstrului. Se simți o senzație de contact... Un contact aflat dincolo de capacitatea lor de percepție. Dar simțeau lupta, ciocnirea voințelor.

Apoi Richie ridică privirea spre noua plasă și văzu prima deosebire.

Erau și acum acolo cadavrele. Unele pe jumătate mâncate și pe jumătate putrezite, și asta era la fel... Dar sus, într-un colț, mai era un trup, iar Richie fu sigur că acesta era încă proaspăt, poate viu încă. Beverly nu se uitase în sus – ochii ei erau fixați spre ai lui Bill și ai Păianjenului – dar, cu toată groaza sa, Richie văzu asemănarea dintre Beverly și femeia din plasă. Avea părul roșcat și lung. Ochii îi stăteau deschiși, dar sticloși și nemișcați. O dâră de salivă se prelinsese din colțul stâng al gurii până pe bărbie. Fusese legată de unul dintre cablurile principale ale plasei cu un harnașament de voal petrecut împrejurul taliei și pe sub ambele brațe, astfel că se legăna în față, într-o semiplecăciune, cu brațele și picioarele atârnându-i moi. Era desculță.

Richie mai văzu un trup chircit la baza plasei ei, un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viața lui... Și totuși, mintea sa înregistră o asemănare aproape subconștientă cu răposatul neregretat Henry Bowers. Străinului

îi cursese sânge din amândoi ochii, închegându-se într-o spumă în jurul gurii și pe bărbie. Și...

În clipa următoare, Beverly zbieră:

– Ceva nu merge! Ceva nu merge, faceți ceva, pentru Dumnezeu, da' FACEȚI careva ceva...

Privirea lui Richie zvâcni înapoi la Bill și la Păianjen... Și simți/ auzi un râs monstruos. Chipul lui Bill se întindea într-un mod subtil. Pielea i se făcuse galbenă ca pergamentul și lucioasă ca aceea a unui om foarte în vârstă. Avea ochii dați peste cap.

O, Bill, unde ești?

Sub ochii lui Richie, lui Bill îi țâșni deodată sângele pe nas. Gura i se zgârcea, încercând să țipe... Iar acum Păianjenul înainta din nou spre el. Se întorcea, întinzându-și acul.

Vrea să-l omoare... să-i omoare trupul, în orice caz... în vreme ce mintea-i e altundeva. Vrea să-i închidă gura pentru totdeauna. Învinge... Bill, unde ești? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ești?

Și undeva, slab, dintr-o depărtare de neînchipuit, îl auzi pe Bill urlând... Iar cuvintele, deși lipsite de sens, aveau limpezimea cristalului și erau pline de o înnebunitoare

(Țestoasa a murit o Doamne Țestoasa într-adevăr a murit)

disperare.

Bev țipă iar și își puse mâinile la urechi ca să nu mai audă glasul acela care se stingea. Acul Păianjenului se ridică, iar Richie se repezi la Monstru, cu un rânjet întinzându-i-se spre urechi, și strigă în cea mai bună Voce a Copoiului Irlandez pe care-o avea:

– Ei, ei, faina mea fătucă! Da' ce mama dracu' crezi mata că faci? Ia liniște la galerie până nu-ți smulg fustanelele și-ți ard una la bucălendre!

Păianjenul se opri din râs, iar Richie simți un urlet crescând de mânie și durere în capul Monstrului. *Am ars-o pe gagică!* își spuse el triumfător. Am ars-o, ce zici de-asta, am ars-o pe gagică, și ghici ghicitoarea mea! *I-AM ÎNSFĂCAT LIMBA! CRED CĂ BILL NU I-A APUCAT-O NU ȘTIU CUM DA-N TIMP CE MONSTRUL-FEMELĂ ERA ATENTĂ LA ALTCEVA EU I-AM ÎNHĂȚAT-O...*

Și atunci, urlând la el, cu țipetele Monstrului ca un roi veninos de viespi furioase colcăind în capul său, Richie se pomeni smuls din sine însuși și aruncat în întuneric, vag conștient că Monstrul încerca să-l scuture, să-l desprindă. Făcea și Monstrul treabă destul de bunicică. Groaza îl scăldă, după care îi luă locul o senzație de absurditate cosmică. Și-o aminti pe Beverly cu yo-yo-ul său, arătându-i cum să-l strângă, să plimbe câinele, să dea înconjur lumii. Și acum iată-l pe el, Richie

Yo-Yo-ul uman, iar limba Monstrului era sfoara. Iată-l, și asta nu se chema că plimbi câinele, ci poate că plimbi Păianjenul, și dacă nici asta nu mai era de râs, atunci ce era?

Richie râse. Nu era politicos să râzi cu gura plină, firește, dar se îndoia că vreunul dintre cei de față citise Miss Bunele Maniere.

Asta-l făcu din nou să râdă, și mușcă și mai tare.

Păianjenul zbieră și-l zgâlțâi furios, urlându-și mânia de a fi fost din nou luat prin surprindere – crezuse că doar scriitorul va provoca Monstrul, iar acum omul ăsta care râdea ca un băiat țicnit îl prinsese când era cel mai nepregătit.

Richie se simți pe sine lunecând.

...stai un minuțeel, seniorrita, suntem împreună-n treaba asta, că de nu, nu ți-ooi vinde nici un belet pentru la loteria *la urma urmii, și fiștecare-i lozu-ăl mare, jur pe numele* la mia madre

Își simți dinții prinzând din nou, mai ferm de astă dată. Și urmă un fel de durere vecină cu leșinul când Monstrul își înfipse și el colții în limba lui. Măi frate, da' tot era destul de caraghios. Chiar și în întuneric, fiind azvârlit după Bill doar cu limba Monstrului ăluia de nedescris rămasă ca legătură cu propria sa lume, chiar și cu durerea colților săi otrăviți buimăcindu-i mintea ca o ceață roșie, era destul de-al dracului de comic. *Încercați și singuri, băieți. O să vedeți că și un disc-jockey poate zbura.*

Zbura, nici vorbă.

Richie se afla într-o beznă mai densă decât întâlnise vreodată, decât bănuise măcar că ar putea exista, călătorind cu o viteză pe care o simțea apropiată de viteza luminii, și zgâlțâit cam așa cum un câine ar zgâlțâi un șobolan. Simțea că se află ceva în față, un cadavru uriaș. Țestoasa pe care o auzise jelită de Bill în strigătele sale ce se stingeau? Fără îndoială. Nu era decât o carapace, o carcasă moartă. Apoi trecu de ea, năpustindu-se în întuneric.

Acum chiar bag cărbuni, își spuse, și simți imboldul acela nestăpânit de a chicoti iar.

bill! bill, m-auzi?

...s-a dus. e-n luminile moarte, dă-mi drumul! DĂ-MI DRUMUL!

(richie?)

Incredibil de distant; incredibil de departe în beznă.

bill! bill! aicea sunt! prinde-te! pentru Dumnezeu, prinde-te

...e mort, toți sunteți morți, sunteți prea bătrâni, nu înțelegi asta? acum dă-mi DRUMUL!

hei, curvo, niciodată nu ești prea bătrână ca să tragi un rock and roll

...DĂ-MI DRUMUL!

du-mă la el și poate ți-oi da

Richie

...mai aproape, acum era mai aproape, slavă Domnului...

uite-mă că vin, Bill Barosane! Richie cu salvarea! O să-ți salvez curul bătrân și crăpat! Am o datorie la tine din ziua aia pe Neibolt Street, mai ții minte?

...dă-mi DRUMUUUU'!

Durerea Monstrului-femelă era cumplită, iar Richie pricepu cât de complet o luase prin surprindere – Monstrul crezuse că nu-l avea de înfruntat decât pe Bill. Mă rog, foarte bine. Destul de bine. Richie nu mai ținea s-o omoare chiar acum; nici nu mai era sigur că Monstrul-femelă *putea* fi ucisă. Dar *Bill* putea fi ucis, iar Richie simțea că lui Bill îi mai rămăsese foarte, foarte puțin timp. Bill dăduse peste cine știe ce uriașă surpriză neplăcută acolo, ceva la care era mai bine nici să nu te gândești.

Richie, nu! Du-te-napoi! Aici e marginea a tot și toate! Luminile moarte!

sună ca peste ce dai cân' vii acas' la mghiezu' nopții, seniorr... și unde-oi fi, scumpișor? zâmbește, să po' să văz unde-mi ești!

Și deodată Bill se afla lângă el, lunecând într-o

(stânga? dreapta? aici nu existau direcții)

parte sau alta. Iar dincolo de el, apropiindu-se cu repeziciune, Richie putu vedea/simți ceva ce în sfârșit îi secă râsul. Era o barieră, ceva de o formă stranie, non-geometrică, pe care mintea sa n-o putea concepe. Așa că mintea o traduse pe cât de bine putea, la fel cum tradusese și forma Monstrului într-un Păianjen, permițându-i lui Richie să se gândească la el ca la un colosal zid cenușiu făcut din pari de lemn fosilizați. Acești pari urcau la nesfârșit și coborau la nesfârșit, ca barele unei cuști. Iar printre ei strălucea o imensă lumină oarbă. Ardea și se mișca, zâmbea și se strâmba. Lumina era vie.

(luminile moarte)

Mai mult decât vie: era plină de o forță – magnetism, gravitație, poate altceva. Richie se simți ridicat și aruncat, rotit și tras, ca și cum ar fi străbătut un defileu de vâltori repezi printr-un tub interior al organismului. Putea simți lumina mișcându-i-se nesățioasă pe față... Iar lumina *era înzestrată cu rațiune.*

Ăsta-i Monstrul, ăsta-i Monstrul, restul Monstrului.

...dă-mi drumul, mi-ai promis că-mi dai DRUMUL

Știu, da' câteodat', scumpișor, mai și mint – mămica mă bătea când mă prindea, da' tăticu', el a cam lăsat-o baltă

Îl simți pe Bill rostogolindu-se, plutind atras spre una din deschizăturile zidului, simți degete rele de lumină dând să-l apuce și, cu un ultim efort disperat, se întinse după prietenul său.

Bill! Mâna! Dă-mi mâna! MÂNA, FIRAIALDRACU! MÂNA!

Mâna lui Bill se repezi către el, degetele desfăcându-se și strângându-se, pe când focul acela viu târându-se și răsucindu-se peste verigheta Audrei în forme runice, maure – roți, semiluni, stele, zvastici, cercuri întrepătrunse ce creșteau în lanțuri rostogolinde. Chipul lui Bill era așternut cu aceeași lumină, făcându-l să pară tatuat. Richie se întinse cât putu de mult, auzind cum Monstrul zbiară și se văicărește.

(I-am ratat o Doamne sfinte l-am ratat o să treacă dincolo)

Apoi degetele lui Bill se închiseră peste ale lui Richie, iar Richie își încleștă pumnul. Picioarele lui Bill zburară printr-una dintre deschizăturile lemnului înghețat, și preț de-o clipă, un moment demențial, Richie își dădu seama că putea să vadă toate oasele, venele și capilarele dinăuntrul lor, ca și cum Bill s-ar fi repezit pe jumătate în fălcile celei mai puternice instalații de raze X din lume. Richie își simți mușchii brațului întinzându-se ca zahărul ars, simți apofiza și locașul articulației umărului pârâind și gemându-și protestul în timp ce forța tracțiunii creștea.

Își adună toate puterile și strigă:

– Trage-ne-napoi! Trage-ne-napoi sau te omor! O să... O să-ți fac Voci până crăpi!

Păianjenul guiță din nou, iar Richie simți deodată un enorm șfichi biciuitor încolăcindu-i-se pe trup. Brațul îi era o bară de supliciu incandescent. Mâna lui Bill începu să alunece din strânsoarea lui.

– Ține-te bine, Bill Barosane!

– Te-am prins! Richie, te-am prins!

N-ar strica, spuse amar în sinea sa Richie, *căci cred că poți umbla zece miliarde de kilometri de-aici și să nu găsești în veci o futută de toaletă publică.*

Șuierară înapoi, lumina aceea dementă scăzând până la o serie de vârfuri de ac strălucitoare care în cele din urmă se stinseră. Săgetau prin beznă ca două torpile, Richie strângând în dinți limba Monstrului și încheietura lui Bill într-o mână îndurerată. Iată și Țestoasa; alături, apoi dispărută cât ai clipi o dată.

Richie simți că se apropiau de ceea ce trecea drept lumea reală (deși bănuia că nu se va mai gândi niciodată la ea ca fiind întocmai „reală"; avea s-o vadă ca pe un decor dibaci pe sub care trec cruciș și curmeziș cabluri de susținere... cabluri ca firele unei pânze de păianjen). *Dar vom scăpa cu bine,* își spuse. *Vom reveni. Vom...*

Înghionteala reîncepu – biciuirea, plesnetele, oscilațiile laterale în timp ce Monstrul încerca pentru o ultimă oară să se scuture de ei și să-l lase Afară. Iar Richie își simți strânsoarea cedând. Auzi răgetul gutural de triumf al Monstrului și-și concentră toată ființa spre a rezista... Dar continua să lunece. Mușcă frenetic, însă limba Monstrului părea că-și pierde substanța și realitatea; părea să se transforme în voal.

– *Ajutor!* răcni Richie. *Îl scap! Ajutor! Să ne-ajute cineva!*

5

Eddie

Eddie era pe jumătate conștient de ceea ce se întâmpla; simțea cumva, vedea cumva, dar ca printr-o perdea străvezie. Undeva, Bill și Richie se zbăteau să vină înapoi. Trupurile lor erau aici, dar restul lor – partea *reală* a lor – era undeva departe.

Văzuse Păianjenul întorcându-se să-l străpungă pe Bill cu acul său, iar apoi Richie o luase la fugă înainte, țipând la Monstru cu Vocea aceea ridicolă de Copoi Irlandez pe care obișnuia s-o folosească... Atât doar că Richie părea să-și fi îmbunătățit mult numărul de-a lungul anilor, fiindcă Vocea suna sinistru de asemănător cu a domnului Nell cel de demult.

Păianjenul se întorsese spre Richie, iar Eddie îi văzuse cumpliții ochi roșii bulbucându-se în găvane. Richie zbieră din nou, de astă dată cu Vocea Pancho Vanilla, iar Eddie îl simți pe Păianjen urlând de durere. Ben răcni răgușit, în timp ce pe pielea Monstrului apărea o despicătură de-a lungul unei cicatrice rămase de data trecută. Un șuvoi de scursoare, neagră ca țițeiul brut, țâșni afară. Richie începuse să spună altceva... Iar glasul îi *scădea* ca stingerea sonoră din finalul unui cântec pop. Capul îi căzuse pe spate, cu ochii fixați în ochii Monstrului. Păianjenul se cufundă iarăși în tăcere.

Timpul trecu – Eddie habar n-avea cât de mult. Richie și Păianjenul se holbau unul la altul; Eddie simțea conexiunea dintre ei, simțea un vârtej de vorbe și emoții, undeva departe. Nu putea distinge nimic exact, dar percepea schimbările de tonalitate ale situației în culori și nuanțe.

Bill zăcea prăbușit pe jos, cu sângele curgându-i din nas și ureche, cu degetele palpitându-i ușor, cu fața-i prelungă palidă și ochii închiși.

Acum Păianjenul sângera prin patru sau cinci locuri, grav rănit din nou, grav rănit, dar totuși primejdios de viu, iar Eddie se întrebă: *De ce stăm așa aici? Am putea lovi Monstrul în timp ce e ocupat cu Richie! De ce nu se mișcă nimeni, pentru numele lui Dumnezeu?*

Simți un triumf sălbatic – și senzația aceea deveni mai clară, mai definită. Mai aproape. *Se-ntorc!* vru să strige, dar gura-i era prea uscată, gâtul prea strâmtat. *Se-ntorc!*

Atunci, Richie începu să se răsucească încet dintr-o parte în alta. Trupul părea că i se vălurește înăuntrul hainelor. Ochelarii îi mai atârnară o clipă pe vârful nasului... după care căzură, sfărâmându-se pe pardoseala de piatră.

Păianjenul se agită, picioarele sale țepoase scoțând un clănțănit sec pe planșeu. Eddie îl auzi țipând a cumplită victorie, și o clipă mai târziu glasul lui Richie îi izbucni limpede în cap:

(ajutor! îl scap! să m-ajute cineva!)

Atunci Eddie o luă la fugă înainte, scoțându-și inhalatorul din buzunar cu mâna cea teafără, cu buzele trase înapoi într-o grimasă și respirația șuierându-i dureros printr-o beregată pe care acum și-o simțea de mărimea unei urechi de ac. Nebunește, fața mamei începu să-i danseze pe dinainte, plângând: *Nu te apropia de Arătarea aia, Eddie! Nu te apropia! Arătările de felul ăla îți dau cancer!*

– *Taci din gură, mămico!* țipă Eddie cu o voce ascuțită, chirăitoare – tot ce-i mai rămăsese ca voce.

Capul Păianjenului se întoarse către sunet, desprinzându-și momentan ochii dintr-ai lui Richie.

– *Aici!* urlă Eddie cu glasul ce i se stingea. *Aici, ia un pic din ăsta!*

Sări spre Monstru, trăgând în același timp cu inhalatorul, și, preț de o clipă, toată credința sa din copilărie în doctorii îi reveni, doctoria din copilărie, care putea rezolva orice, care-l putea face să se simtă mai bine când îl cârpeau băieții cei mari, sau când era trântit în goana spre uși când se suna de ieșire, ori când trebuia să șadă pe marginea locului viran de la Tracker Brothers', afară din joc fiindcă mama sa nu-i dădea voie să joace baseball. Era o doctorie bună, o doctorie *puternică*, și, în timp ce se repezea în fața Păianjenului, mirosindu-i duhoarea galbenă și spurcată, simțindu-se copleșit de furia Monstrului și de îndârjirea sa de a-i nimici pe toți, declanșă inhalatorul într-unul dintre ochii de rubin.

Simți – auzi zbieretul Monstrului – nu furie de astă dată, doar durere, o oribilă agonie urlândă. Văzu ceața de stropi minusculi așezându-se pe umflătura aceea roșie-sângerie, văzu stropii albindu-se acolo unde se depuneau, îi văzu scufundându-se la fel cum s-ar scufunda o stropitură de acid fenic; văzu uriașul ochi al Monstrului începând să se turtească precum un gălbenuș însângerat și să se scurgă într-un șuvoi grețos de sânge viu și puroi viermănos.

– *Acum vino-acasă, Bill!* țipă el cu ultimele puteri.

Apoi lovi Monstrul, simțindu-i căldura puturoasă cum îl cocea pe dinăuntru; o cumplită fierbințeală umedă îl făcu să-și dea seama că brațul sănătos îi lunecase în gura Păianjenului.

Apăsă iarăși trăgaciul inhalatorului, expulzându-i de astă dată doza drept în gâtlej, drept în beregata cu duhoare rea de putreziciune, după care îl fulgeră o durere bruscă, la fel de netă precum căderea unui cuțit greu, când fălcile Monstrului se închiseră și-i sfâșiară brațul din umăr.

Eddie căzu la pământ, din ciotul zdrențuit al brațului țâșnindu-i sânge; era vag conștient că Bill se ridica în picioare clătinându-se, că Richie se împleticea și se poticnea spre el ca un om beat după o lungă noapte grea.

– ...eds...

Undeva departe. Fără importanță. Putea simți totul scurgându-se din el o dată cu sângele dătător de viață... Toată furia, toată frica, toată durerea, toată confuzia și suferința. Presupunea că moare, dar se simțea... of, Doamne, se simțea atât de *lucid,* atât de *limpede,* ca un ochi de geam care a fost spălat bine și acum lasă să intre toată lumina strălucitoare și înfricoșată a vreunei aurore nebănuite; *lumina,* o, Doamne, acea perfect rațională lumină care limpezește orizontul undeva în lume, clipă de clipă.

– ...eds o doamne bill ben cineva și-a pierdut brațul bra...

Ridică privirea spre Beverly și văzu că plângea, lacrimile prelingându-i-se pe obrajii murdari în timp ce-și petrecea un braț pe sub el; deveni conștient că-și scosese bluza și încerca să oprească torentul de sânge, și că țipa după ajutor. Apoi privi spre Richie și se linse pe buze. Pălind, pălind tot mai mult. Devenind tot mai clar și mai clar, golindu-se, toate impuritățile scurgându-se din el astfel încât să se poată curăța, astfel ca lumina să-l poată răzbate, și de-ar fi avut destul timp ar fi putut predica despre asta, ar fi putut propovădui: *Nu-i rău,* ar începe. *Nu-i rău deloc.* Dar mai întâi de toate avea altceva de spus.

– Richie, șopti el.

– Ce?

Richie stătea ghemuit alături, privindu-l disperat.

– Să nu-mi mai zici Eds, spuse el, și zâmbi.

Ridică încet mâna stângă și atinse obrazul lui Richie. Richie plângea.

– Știi că eu... eu...

Eddie închise ochii, gândindu-se cum să încheie și, în timp ce încă se mai gândea la asta, muri.

6

Derry / 7.00-9.00 dimineața

Pe la orele 7.00 dimineața viteza vântului crescuse în Derry până în jurul valorii de cincizeci și opt de kilometri pe oră, cu rafale atingând optzeci. Harry Brooks, un crainic de la Institutul Național de Meteorologie cu postul la Bangor International Airport, dădu un telefon alarmat la cartierul general din Augusta. Vânturile, zise el, veneau de la apus, suflând într-un ciudat sistem semicircular pe care nu-l mai întâlnise în viața lui... Dar i se părea tot mai mult că seamănă cu o specie stranie de uragan izolat, ce se limita aproape exclusiv la orașul Derry. La 7.10 posturile de radio din Bangor transmiseră primele știri referitoare la pagubele produse de vremea rea. Explozia transformatorului de la Tracker Brothers' lăsase fără curent toată porțiunea orașului dinspre Maidan. La 7.17 un bătrân arțar scorburos din latura Old Cape a Maidanului se prăvăli cu un trosnet asurzitor, strivind un magazin Nite-Owl din colțul Merit Street cu Cape Avenue. Un om în vârstă, client permanent, pe nume Raymond Fogarty, a fost omorât de un răcitor de bere răsturnat. Era același Raymond Fogarty care, în calitate de slujbaș al Primei Biserici Metodiste din Derry, oficiase ritualul funerar al lui George Denbrough în octombrie 1957. Arțarul mai trase la pământ și destule cabluri electrice cât să întrerupă curentul în Old Cape și în oarecum mai modernul cartier Sherburn Woods de dincolo de acesta. Ceasul din turla Bisericii Grace Baptist nu bătuse nici de ora șase, nici de șapte. La 7.20, cu trei minute după căderea arțarului din Old Cape și cam la o oră de când fiecare toaletă și scurgere casnică de acolo refulase brusc, ceasul din turn bătu de treisprezece ori. Un minut mai târziu, un trăsnet alb-albăstriu lovi turla. Heather Libby, soția pastorului, privea din întâmplare chiar atunci pe fereastra bucătăriei prezbiteriului, și spuse că „turla a explodat de parcă o încărcase cineva cu dinamită". Scânduri albite de vreme, bucăți de grinzi și ceasornicărie elvețiană se transformară în stropi infernali ai unei stranii ploi. Rămășițele frânte ale turnului arseră scurt și apoi se stinseră sfârâind în răpăiala de aversă tropicală. Străzile ce coborau spre zona comercială din centrul orașului spumegau și șiroiau. Pe sub Main Street canalul devenise un continuu tunet zguduitor ce-i făcea pe oameni să se uite alarmați unii la alții. La 7.25, o dată cu prăbușirea turnului de la Grace Baptist reverberând încă prin întregul Derry, îngrijitorul ce venea la „Wally's Spa" în fiecare dimineață cu excepția duminicilor să spele pe jos văzu ceva ce-l făcu să urle îngrozit în plină

stradă. Acest băiat, alcoolic încă din primul său semestru la University of Maine, în urmă cu unsprezece ani, primea un bacșiș pentru serviciile sale – adevărata plată, bineînțeles, era deplina sa libertate de a da pe gât tot ce mai rămăsese în butoiașele cu bere. Richie Tozier ar fi putut sau nu să își amintească de el; era Vincent Caruso Taliendo, mai cunoscut contemporanilor săi din clasa a cincea ca „Boogers" Taliendo. În timp ce spăla pe jos în acea apocaliptică dimineață din Derry, înaintând tot mai aproape de bar, văzu toate cele șapte robinete de bere – trei Bud, două Narrangansett, unul Schlitz (cunoscut în limbaj mai familiar distinșilor clienți de la „Wally's" ca Slits) și unul Miller Lite – înclinându-se înainte, ca trase de șapte mâini invizibile. Berea țâșni din ele în torente de spumă alb-aurie. Vince porni înainte, gândindu-se nu la strigoi sau fantome, ci la bacșișul său matinal pe cale să se scurgă la canal. Apoi puse o frână patinată, cu ochii lărgindu-i-se, și un zbieret tânguitor, îngrozit, se înălță în grota goală cu miros de bere. Sânge curgea acum în șuvoaie în locul berii. Se învolbura în gurile de scurgere cromate, dădea pe de lături și se scurgea pe lângă bar în mici pârâiașe. Acum din cepurile de bere începură să țâșnească bucățele de carne și șuvițe de păr. „Boogers" Taliendo se uită la toate astea, țintuit locului, incapabil să-și adune puterile măcar atât cât să urle din nou. Urmă apoi o bufnitură înfundată, surdă, când unul dintre butoiașele de bere de sub tejghea explodă. Toate ușile dulăpioarelor de sub bar se deschiseră larg. Fum verzui, ca după scamatoria unui magician, începu să se reverse din ele. „Boogers" văzuse destul. Zbierând, o zbughi în stradă, care acum era un canal puțin adânc. Căzu în fund, se ridică și aruncă o privire îngrozită peste umăr. Una dintre ferestrele de la bar explodă cu un zgomot puternic. Cioburi enorme șuierară de jur-împrejurul capului lui Vince. Un moment mai târziu explodă și cealaltă fereastră. Încă o dată, ca prin minune, scăpă neatins... Dar hotărî, pradă inspirației de moment, că venise vremea să își viziteze sora din Eastport. Porni pe dată, iar călătoria sa până la marginea orașului Derry și dincolo de ea avea să devină o odisee în sine... Însă este suficient să spunem că până la urmă reuși să iasă din oraș. Alții au fost mai puțin norocoși. Aloysius Nell, care nu de mult împlinise șaptezeci și șapte de ani, ședea cu soția sa în salonașul casei lor de pe Strapham Street, privind furtuna abătută peste Derry. La 7.32 suferi un infarct fatal. Nevasta lui avea să-i spună, o săptămână mai târziu, fratelui ei că Aloysius și-a scăpat ceașca de cafea pe covor, a înțepenit în fotoliu, cu ochii holbați în gol, și a țipat:

– *Ei, ei, faina mea fătucă! Da' ce mama dracu' crezi mata că faci? Ia liniște la galerie până nu-ți smulg fustanelelll...*

Apoi se prăbuși, spărgând ceașca sub el. Maureen Nell, care știa cât de prost îi mersese ceasornicul în ultimii trei ani, înțelese imediat că se sfârșise și, după ce-i lărgi gulerul, alergă la telefon să-l sune pe părintele McDowell. Dar telefonul era deranjat. Nu scotea decât un sunet ciudat, ca sirena unei mașini de poliție. Așa că, deși știa că e probabil o blasfemie pentru care va trebui să răspundă înaintea Sfântului Petru, încercă să-i administreze ea însăși sfintele taine. Avea încredere, urma să-i spună ea fratelui său, că Dumnezeu o va înțelege chiar dacă Sfântul Petru nu era dispus. Aloysius fusese un soț bun și un om de treabă, și, dacă bea prea mult, ăsta nu era decât irlandezul din el care își dădea uneori în petic. La 7.49 o serie de explozii zguduiră Derry Hall, care se afla pe locul defunctei Oțelării Kitchener. Nu muri nimeni; piața nu se deschidea până la 10.00, și echipa îngrijitorilor formată din cinci oameni nu era așteptată înainte de 8.00 (iar într-o asemenea dimineață oricum s-ar fi arătat foarte puțini dintre ei). Un echipaj de anchetă respinse mai târziu ipoteza sabotajului. Sugerară – mai degrabă vag – că exploziile fuseseră probabil cauzate de apa ce se infiltrase în rețeaua electrică a halei. Indiferent de motiv, nimeni nu avea să-și mai facă multă vreme cumpărăturile la Derry Hall. O explozie desființă complet „Zale's Jewelry Store". Inele cu diamante, brățări, șiraguri de perle, verighete și ceasuri Seiko zburară care-ncotro într-o feerie scânteietoare de bijuterii. O cutie muzicală zbură pe toată lungimea coridorului de est și nimeri în fântâna din fața magazinului „J. C. Penney's", unde cântă scurt o variațiune cu clăbuci a lait-motivului din *Love Story* înainte de a da ortul popii. Același impact făcu o gaură în prăvălia „Baskin-Robbins" din vecini, prefăcând cele treizeci și una de arome în supă de înghețată ce se scurse pe podea în pârâiașe înnourate. Impulsul ce făcu prăpăd prin „Sears" ridică o bucată din acoperiș, iar vântul ce se întețea o duse ca pe un zmeu; căzu la o mie de metri depărtare, spintecând silozul unui fermier pe nume Brent Kilgallon. Fiul, în vârstă de șaisprezece ani, al lui Kilgallon ieși în fugă înarmat cu Kodakul mamei sale și făcu o fotografie. *National Enquirer* o achiziționă pe șaizeci de dolari, cu care băiatul își cumpără două cauciucuri noi pentru motocicleta sa Yamaha. O a treia explozie sfâșie standul Hit or Miss, trimițând fuste, pantaloni și lenjerie aprinsă afară în parcarea inundată. Și o explozie finală sparse sucursala din hală a băncii „Derry Farmers' Trust" ca pe o cutie veche de crochete. O halcă din acoperișul băncii se smulse și ea de la locul ei. Sirenele de alarmă se declanșară cu un lătrat ce n-a fost redus la tăcere decât după patru ore, când s-a ars rețeaua electrică independentă a sistemului. Contracte de închiriere, bonuri de depunere, chitanțe de restituire și formulare Money-Manager se înălțară la cer, suflate de vântul tot mai puternic. Și

bani: de zece și de douăzeci mai ales, cu o porție generoasă de cinci și o garnitură de cincizeci și sute. Mai bine de 75 000 de dolari se duseră pe aripile vântului, estimau funcționarii băncii... Mai târziu, după o epurare masivă a structurilor executive ale băncii (și o ieșire pe cauțiune), unii aveau să admită – strict confidențial, desigur – că fuseseră mai mult de 200 000 de dolari. O femeie din Haven Village, numită Rebecca Paulson, găsi o bancnotă de cincizeci de dolari fluturând agățată pe ștergătoarea de bun-venit a ușii din spatele casei, două de douăzeci în cuibar și o sută lipită de un stejar din curte. Ea și soțul ei folosiră banii ca să achite două rate în plus pentru mașina lor. Dr. Hale, un medic pensionar ce locuia pe West Broadway de aproape cincizeci de ani, a fost omorât la ora 8.00. Doctorului Hale îi plăcea să se laude că făcea aceeași plimbare de trei kilometri de la locuința sa de pe West Broadway, înconjurând Parcul Derry și Școala Elementară, de douăzeci și cinci din acești cincizeci de ani. Nimic nu reușea să îl oprească: nici ploaia, nici lapovița, nici grindina sau gerul sub zero. Porni la drum și în dimineața de 31 mai, în ciuda protestelor îngrijorate ale menajerei. Replica sa de ieșire din lume, rostită peste umăr în timp ce pășea afară pe ușa din față, trăgându-și apăsat pălăria peste urechi, a fost: „Ia nu mai fi așa de-al dracului de proastă, Hilda. Nu-i decât o ploicică. S-o fi văzut pe-aia din '57! *Aia* a fost furtună!" În timp ce dr. Hale se întorcea acasă pe West Broadway, capacul unei guri de canal din fața casei Mueller sări deodată de la locul său ca încărcătura unei rachete Redstone. Îl decapită pe bunul doctor atât de scurt și precis, încât mai făcu trei pași înainte de a cădea mort pe trotuar.

Iar vântul continua să se întețească.

7

Sub oraș / 4.15 după-amiaza

Eddie îi conduse prin tunelurile întunecate timp de o oră, poate una și jumătate, înainte să recunoască, pe un ton mai mult uimit decât speriat, că pentru prima oară în viața lui se rătăcise.

Puteau totuși să audă vuietul difuz al apei prin canale, dar acustica acelor tuneluri era atât de trăsnită, încât ți-era cu neputință să spui dacă sunetul apei venea din față sau din spate, de la stânga sau de la dreapta, de deasupra sau de dedesubt. Chibriturile li se terminaseră. Erau pierduți în beznă.

Lui Bill îi era frică... Frică de-a binelea. Conversația pe care o purtase cu tatăl său în atelierul acestuia îi tot revenea în minte. *Cam cinci*

kile de planuri care pur și simplu s-au topit la un moment dat... Ideea mea e că nimeni nu știe unde duc afurisitele alea de canale, sau de ce. Când funcționează, nu-i pasă nimănui. Când nu, apar trei-patru mutre acre de la Întreprinderea de Ape Derry care trebuie să-ncerce să afle care pompă s-a bulit sau unde-i înfundătura... E întuneric, pute și-i plin de șobolani. Astea toate sunt motive serioase ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poți rătăci. Au mai pățit-o și alții.

Pățit-o și alții. Pățit-o și alții. Au mai pățit-o...

Sigur c-au pățit-o. Grămăjoara aceea de oase pe lângă care trecuseră în drum spre bârlogul Monstrului, de exemplu.

Bill simți cum panica încearcă să-i sugrume gândurile și o împinse înapoi. Cedă, dar nu ușor. O putea simți acolo în adânc, făptură vie, luptându-se și răsucindu-se, încercând să iasă. I se adăuga sâcâitoarea întrebare rămasă fără răspuns, dacă uciseseră Monstrul sau nu. Richie susținea că da, Mike spunea că da, și Eddie la fel. Dar nu-i plăcuse expresia de spaimă și îndoială de pe fața lui Bev, sau a lui Stan, în timp ce lumina murea și se târau înapoi prin ușiță, departe de susurul plasei ce se prăbușea.

– Și acum ce facem? întrebă Stan.

Bill auzi tremurul înfricoșat, de băiețel, din glasul lui Stan și știu că întrebarea îi era adresată direct.

– Hm, făcu Ben. Ce? La naiba, bine era dac-aveam o lanternă... Sau măcar o lum... lumânare.

Lui Bill i se păru că distinge un suspin înăbușit în cea de-a doua parte a propoziției. Îl speria mai mult decât orice altceva. Ben ar fi fost surprins s-o afle, dar Bill îl socotea pe băiatul cel gras dur și rezistent, mai stabil decât Richie și mai puțin predispus să se năruie pe neașteptate ca Stan. Dacă Ben era gata să clacheze, atunci se aflau în preajma unui necaz al dracului de mare. Nu la scheletul tipului de la Departamentul Apelor se tot întorcea gândul lui Bill, ci la Tom Sawyer și Becky Thatcher, pierduți în Peștera lui McDougal. Alunga o vreme gândul, iar apoi acesta se furișa înapoi.

Altceva îl tulbura, dar conceptul era prea amplu și prea vag pentru ca mintea sa obosită să îl poată sesiza. Poate că însăși simplitatea ideii o făcea atât de greu perceptibilă: se îndepărtau unul de altul. Legătura ce-i ținuse laolaltă în toată acea lungă vară se dizolva. Monstrul-femelă fusese înfruntată și înfrântă. Putea fi moartă, așa cum credeau Richie și Eddie, sau putea fi rănită atât de rău, încât avea să doarmă timp de o sută de ani, sau o mie, sau zece mii. O priviseră în față, o văzuseră cu masca dată la o parte, iar ea fusese oribilă – o, cu siguranță! – dar, o dată văzută, forma sa fizică nu părea atât de urâtă, iar cea mai puternică

armă îi fusese luată. Cu toții, la urma urmei, mai văzuseră și înainte păianjeni. Erau hidoși, și bănuia că nici unul din ei nu va mai fi vreodată în stare să vadă vreunul

(dacă mai scăpăm de-aici)

fără a simți un tremur de repulsie. Dar un păianjen, în fond, nu era decât un păianjen. Poate că la sfârșit, când măștile ororii cădeau, nu rămânea nimic de neînfruntat pentru mintea omenească. Acesta era un gând încurajator. Orice în afară de

(luminile moarte)

ceea ce fusese acolo, dar poate chiar și acea indescriptibilă lumină vie ce stătea chircită în pragul macrouniversului murise sau era pe moarte. Luminile moarte – și călătoria în întuneric spre locul în care se aflaseră – deveneau deja cețoase și greu de rememorat în mintea lui. Și de fapt nu asta conta. Ceea ce conta, simțit, dar nu definit, era simplul fapt al camaraderiei ce lua sfârșit... Se sfârșea, iar ei încă mai erau în beznă. Acel Altul, prin prietenia lor, reușise poate să-i facă să fie ceva mai mult decât niște copii. Acum însă redeveneau copii. Bill simți. Și la fel simțeau și ceilalți.

– Și acum, Bill? întrebă Richie, exprimând în sfârșit gândul tuturor.

– N-n-nu șt-șt-știu, răspunse Bill.

Bâlbâiala îi revenise, vie și sănătoasă. O auzea, o auzeau și ei, și stătea în întuneric, mirosind aroma coclită și amețitoare a panicii lor crescânde, întrebându-se cât va mai dura până când cineva – Stan, cel mai probabil Stan va fi – o să sfâșie ultima perdea spunând: *Păi, și de ce nu știi? Tu ne-ai băgat în povestea asta!*

– Și cu Henry cum e? întrebă neliniștit Mike. Mai e și acum acolo, sau cum?

– O, Doamne, oftă Eddie... gemând aproape. Uitasem de *el*. Sigur că e, *sigur* că e, probabil s-a pierdut la fel ca noi și am putea da oricând nas în nas cu el... Ei, Bill, n-ai *nici o* idee? Taică-tău lucrează aici! N-ai *absolut* nici o idee?

Bill ascultă îndepărtatul vuiet batjocoritor al apei și încercă să aibă ideea pe care Eddie – pe care toți – aveau dreptul să i-o pretindă. Fiindcă, da, corect, el îi băgase acolo și a lui era răspunderea de a-i scoate din nou afară. Nu-i veni nici una. Nici una.

– Am eu o idee, spuse liniștită Beverly.

În întuneric, Bill auzi un sunet pe care nu-l putu localiza imediat. Un mic zgomot șoptitor, dar nu înspăimântător. Urmă apoi un sunet mai ușor de reperat – un fermoar. *Ce?...* se întrebă, după care își dădu seama ce. Fata se dezbrăca. Din cine știe ce motiv, Beverly se dezbrăca.

– Da' ce *faci*? întrebă Richie, și glasul său șocat se frânse pe ultimul cuvânt.

– Știu eu ceva, spuse pe întuneric Beverly, iar lui Bill vocea ei îi păru mai vârstnică. Știu pentru că mi-a spus tatăl meu. Știu ce să fac ca să fim iar împreună. Și dacă nu suntem împreună n-o să ieșim niciodată.

– Ce? întrebă Ben, cu glasul sunând uimit și înspăimântat. Ce tot vorbești?

– Ceva care ne va face să fim împreună pentru totdeauna. Ceva ce va arăta...

– N-n-nu, B-B-Beverly! o întrerupse Bill, deodată înțelegând, înțelegând totul.

– ...ce va arăta că vă iubesc pe toți, continuă Beverly, că toți sunteți prietenii mei.

– Ce tot spu..., începu Mike.

Calmă, Beverly îi reteză vorba:

– Cine-i primul? Cred

8

În bârlogul Monstrului / 1985

că moare, plânse Beverly. Brațul lui, Monstrul i-a mâncat *brațul...*

Întinse mâinile spre Bill, se agăță de el, iar Bill o îndepărtă.

– *Iarăși scapă!* răcni el.

Avea sânge închegat pe buze și bărbie.

– *Ha-ha-hai! Richie! B-B-Ben! De de-data asta o s-s-s-o ter-ter-terminăm!*

Richie îl întoarse pe Bill spre el și îl privi așa cum te uiți la un om care aiurează fără nicio nădejde:

– Bill, trebuie să-l îngrijim pe Eddie. Trebuie să-i punem un garou, să-l scoatem de-aici.

Beverly însă ședea acum cu capul lui Eddie în poală, legănându-l. Închisese ochii.

– Du-te cu Bill, îl îndemnă ea. Dacă-l lași să moară degeaba... Dacă Monstrul se mai întoarce peste douăzeci și cinci de ani, sau peste cincizeci, sau două mii chiar, jur... c-o să vă bântui duhurile. *Du-te!*

Richie o privi o clipă, incapabil să se hotărască. Apoi deveni conștient că fața ei își pierdea conturul, nemaifiind o față, ci o formă palidă în umbrele crescânde. Lumina scădea. Asta îl decise.

– Bine, îi spuse el lui Bill. De data asta o urmărim.

Ben stătea în dosul pânzei de păianjen, care începuse iar să se descompună. Văzuse și el forma ce se balansa în înaltul ei, și se ruga ca Bill să nu privească în sus.

Dar, în timp ce plasa începea să cadă în fuioare și șuvițe și sculuri, Bill privi.

O văzu pe Audra coborând ca într-un lift foarte vechi și scârțâitor. Căzu trei metri, se opri, legănându-se dintr-o parte în alta, apoi brusc mai coborî cinci metri. Fața nu i se schimbă nici o clipă. Ochii ei, albastru-de-porțelan, erau larg deschiși. Picioarele-i desculțe se balansau ca două pendule. Părul îi atârna lățos pe umeri. Ținea gura întredeschisă.

– *AUDRA!* urlă el.

– Bill, haide! strigă Ben.

Acum plasa cădea de jur-împrejurul lor, bufnind pe pardoseală. Richie îl apucă deodată pe Bill de mijloc și îl împinse înainte, țintind un spațiu gol înalt de trei metri între planșeu și cea mai de jos încrucișare de fire a plasei înmuiate:

– Du-te, Bill! Du-te! Du-te!

– *Aia-i Audra!* strigă disperat Bill. *A-aia-i AUDRA!*

– Nu dau o para chioară nici să fie Papa de la Roma, replică amar Richie. Eddie a murit și noi trebuie să ucidem Monstrul, dacă încă mai e viu. De data asta vom termina treaba, Bill Barosane. Acum *haide*!

Bill mai rămase o clipă în urmă, după care instantanee ale copiilor, ale tuturor copiilor uciși, părură să-i fluture prin minte la fel ca fotografiile pierdute din albumul lui George. PRIETENII ȘCOLII.

– Î-în re-regulă. Să mergem. D-D-Doamne, iartă-m-mă.

El și Richie fugiră de sub firele încrucișate cu o secundă înainte să se prăbușească, alăturându-i-se lui Ben de cealaltă parte. Fugiră după Monstru în timp ce Audra se legănă la cincisprezece metri deasupra pardoselii pietruite, înfășurată într-o gogoașă prinsă de plasa în descompunere.

9

Ben

Urmară dâra de sânge negru al Monstrului – băltoace uleioase de scursoare ce curgeau și picurau în crăpăturile dintre dale. Dar, în timp ce planșeul începea să se înalțe spre o deschizătură semicirculară neagră în capătul opus al încăperii, Ben văzu ceva nou: un șir de ouă. Fiecare era negru și cu coaja aspră, mare cât un ou de struț. O lumină ceroasă strălucea din interiorul lor. Ben observă că erau semitransparente; înăuntru se zăreau mișcându-se forme negre.

Copiii Monstrului, își spuse el și simți că i se ridică un nod în gât. *Copiii ăi avortați. Doamne! Doamne!*

Richie și Bill se opriseră și se holbau năuci la ouă, minunându-se prostește.

– Mergeți! Mergeți! strigă Ben. Am eu grijă de ele! Puneți mâna pe Monstru!

– Poftim! strigă Richie și-i aruncă lui Ben o cutie cu chibrituri.

Ben o prinse. Bill și Richie își reluară goana. Ben îi privi un moment în lumina ce scădea rapid. Alergară în bezna tunelului pe unde scăpase Monstrul și se pierdură din vedere. Apoi coborî ochii spre primul dintre ouăle cu coajă subțire, spre umbra neagră, ca o manta, dinăuntru, și își simți hotărârea șovăind. Asta... Hei, fraților, asta era prea mult. Asta era pur și simplu prea îngrozitor. Și, cu siguranță, aveau să moară și fără ajutorul lui; fuseseră nu atât fătați, cât lepădați.

Dar sorocul Monstrului e aproape...Și dacă unul dintre ei e capabil să supraviețuiască... unul măcar...

Adunându-și întreg curajul, chemând în ajutor chipul palid, muribund, al lui Eddie, Ben turti primul ou sub talpă. Se sparse cu un trosnet ud, în timp ce o placentă puturoasă îi înfășură gheata. Apoi un păianjen mare cât un șobolan porni vlăguit pe pardoseală, încercând să scape, iar Ben auzi în propriu-i cap țipetele ascuțite și miorlăitoare asemănătoare cu zgomotul unui ferăstrău îndoit rapid înainte și înapoi.

Ben se repezi după el pe picioarele pe care și le simțea ca niște catalige și-și coborî din nou cu forță gheata. Simți trupul păianjenului pocnind și storcindu-se sub călcâi. Beregata i se încleștă și de astă dată nu mai avu cum să se abțină. Vomă, apoi răsuci călcâiul, sfărâmând făptura de pietre, și ascultă țipetele din cap stingându-se în neființă.

Cât de multe? Cât de multe ouă? N-am citit eu undeva că păianjenii pot depune mii... sau milioane? Nu pot face asta la nesfârșit, o să-mi pierd mințile...

N-ai încotro. N-ai încotro. Haide, Ben... Adună-te!

Trecu la oul următor și repetă procesul în ultima licărire a luminii ce murea. Totul se repetă: plesnetul sfărâmicios, plescăitul lichidului, finalul *coup de grâce*. Următorul. Următorul. Următorul. Croindu-și drum încet spre arcada neagră prin care intraseră prietenii săi. Acum întunericul era total, și plasa descompusă era undeva în urmă. Încă-i mai putea auzi șoapta prăbușirii. Ouăle erau pietre palide în beznă. Ajungând la fiecare, scăpăra câte un chibrit din cutie și îl spărgea. În fiecare caz reușea să urmărească goana puiului buimac de păianjen și să-l strivească înainte ca flacăra să se stingă. Habar n-avea cum să procedeze dacă i se terminau chibriturile înainte de a fi zdrobit ultimul ou, ucigându-le tuturor încărcătura pe care nici o minte omenească nu o putea descrie în întreaga-i scârboșenie.

10

Monstrul / 1985

Tot mai veneau.

Monstrul simțea că tot mai veneau, câștigau teren, iar frica îi creștea. Poate că la urma urmei nu era eternă – ceea ce e de negândit trebuie gândit într-un târziu. Mai rău, Monstrul-femelă simțea moartea puilor săi. Un al treilea dintre acești atât de urâți și plini de ură bărbați-băieți pășea neabătut pe dâra maternității sale, aproape scos din minți de atâta repulsie, dar continuând cu toate acestea, metodic, să zdrobească sub talpă viața din fiecare ou al ei.

Nu! *se văicări ea, repezindu-se dintr-o parte în alta, simțind cum forța vitală i se scurgea printr-o sută de răni, nici una mortală în sine, dar fiecare un cântec al durerii, fiecare încetinind-o. Un picior îi atârna într-o singură fâșie vie de carne. Un ochi îi era orb. Simțea o cumplită ruptură înlăuntru-i, rezultatul cine știe cărei otrăvi reușise unul dintre detestații bărbați-băieți să i-o bage pe gât.*

Și tot mai veneau, acoperind distanța, și cum de era asta cu putință? Monstrul scâncea și miorlăia, iar când îi simți aproape imediat în spatele său făcu singurul lucru pe care-l mai putea face acum: se întoarse să lupte.

11

Beverly

Înainte ca ultima licărire de lumină să se stingă, lăsând întunericul absolut stăpân deplin, o văzu pe soția lui Bill căzând încă vreo șapte metri, apoi săltând din nou în sus. Începuse să se rotească, iar părul lung și roșcat i se răsfira în jur. *Soția lui*, își spuse. *Dar eu am fost prima lui iubire și dacă a crezut vreodată că altă femeie a fost cea dintâi e numai fiindcă a uitat... A uitat de Derry.*

Apoi rămase în beznă, singură, doar cu zgomotul plasei căzând și cu povara inertă a trupului lui Eddie. Nu voia să-i dea drumul din brațe, nu voia să-i lase chipul pe pardoseala spurcată a acelui loc. Așa că-i ținu mai departe capul în căușul unui braț aproape amorțit și-i îndepărtă părul de pe fruntea umedă. Se gândi la păsări... Era un obicei pe care probabil îl deprinsese de la Stan. Sărmanul Stan, cel care nu fusese în stare să înfrunte aceste lucruri.

A tuturor... Am fost prima lor iubire.

Încercă să își amintească – era un lucru plăcut la care să mediteze în toată bezna aceea, unde nu puteai localiza sunetele. O făcea să se simtă mai puțin singură. La început nu izbuti să regăsească amintirea, intervenea imaginea păsărilor – ciori și grauri și gaițe, păsări de primăvară ce reveneau de cine știe unde, în vreme ce străzile încă mai șiroiau de apa dezghețului și ultimele pete de zăpadă scorțoasă, murdară, se ațineau amarnic în ascunzătorile lor umbrite. Avea impresia că întotdeauna într-o zi noroasă auzi și vezi pentru prima oară aceste păsări de primăvară și te întrebi de unde vin. Dintr-o dată, pur și simplu sunt înapoi în Derry, umplând aerul cu pălăvrăgeala lor croncănită. Se înșirau pe firele telefonice și pe crestele acoperișurilor caselor victoriene de pe West Broadway; se înghesuiau să-și facă loc pe elementii de aluminiu ai complicatei antene din vârful localului „Wally's Spa"; umpleau crengile negre și ude ale ulmilor de pe Lower Main Street. Se așezau, stăteau de vorbă cu glasurile lor zbierate și bâlbâite de țărănci bătrâne, iar apoi, la un semnal pe care oamenii nu-l puteau depista, își luau cu toatele zborul, înnegrind cerul cu mulțimea lor... Și coborau altundeva.

Da, păsările, mă gândeam la ele fiindcă mi-era rușine. Tatăl meu mă făcuse să-mi fie rușine, cred, și poate că și asta era opera Monstrului. Poate.

Amintirea sosi – amintirea din spatele păsărilor – dar era vagă și lipsită de contur. Poate că această amintire așa avea să fie întotdeauna. Făcuse...

Șirul gândurilor i se frânse, dându-și seama că Eddie

12

Iubire și dorință /10 august 1958

vine la ea primul, pentru că el e cel mai înspăimântat. Vine la ea nu ca prieten al ei din vara aceea sau, acum, ca iubit trecător, ci așa cum s-ar fi dus la mama sa cu doar trei sau patru ani în urmă, să fie mângâiat; nu se retrage la atingerea goliciunii ei netede, și în prima clipă fata se îndoiește că o simte măcar. Băiatul tremură și, deși îl ține îmbrățișat, bezna e atât de perfectă, încât nici chiar de la o asemenea apropiere nu îl poate vedea; cu excepția ghipsului aspru care ar putea fi foarte bine o fantomă.

– Ce vrei? o întreabă el.

– Trebuie să-ți bagi în mine ce ai tu, răspunde ea.

Încearcă să se retragă, dar fata îl reține, și se supune, lipit de ea.

L-a auzit pe careva – Ben, bănuiește – trăgând aer în piept.

– Bevvie, nu pot face asta. Nu știu cum...

– Cred că-i ușor. Dar va trebui să te dezbraci.

Se gândește la complicațiile de a se descurca între ghips și cămașă, mai întâi separându-le oarecum și apoi alăturându-le iar, și precizează:

– De pantaloni, oricum.

– Nu, nu pot!

Dar crede că o parte *din el poate, și dorește, căci tremurul i-a încetat și simte ceva mic și dur ce o apasă în dreapta pântecului.*

– Ba poți, spune ea și-l trage în jos.

Suprafața de sub spatele și picioarele ei dezgolite e fermă, argiloasă, uscată. Tunetul îndepărtat al apei e liniștitor. Întinde brațele spre el. O clipă, intervine chipul tatălui ei, aspru și neînduplecat

(vreau să văd dacă ești intactă)

iar apoi își împreunează mâinile după gâtul lui Eddie, obrazul ei neted lipit de obrazul lui neted, și în timp ce el, nesigur, îi atinge sânii mici, oftează și se gândește pentru prima oară Asta-i Eddie *și își amintește de o zi din iulie – se poate să nu fi fost decât luna trecută abia? – când pe Maidan n-a apărut nimeni decât Eddie, și avea un teanc întreg de benzi desenate cu Little Lulu pe care le-au citit împreună în cea mai mare parte a după-amiezei, Little Lulu umblând după fragi și mure și intrând în tot felul de situații trăsnite. Fusese distractiv.*

Se gândește la păsări, mai ales la gaițele, graurii și ciorile ce se întorc primăvara, iar mâinile i se duc la cureaua lui și o desfac, iar el spune iar că n-o poate face; ea îi spune că poate, că știe *că poate, iar ceea ce simte acum nu mai e rușine sau teamă, ci un soi de triumf.*

– Unde? întreabă el, și lucrul acela tare o apasă dornic pe partea interioară a coapsei.

– Aici.

– Bevvie, o să cad *pe tine! exclamă Eddie, iar ea îi aude respirația începând să șuiere dureros.*

– Cam asta și trebuie, cred, răspunde ea, cuprinzându-l cu blândețe și călăuzindu-l.

Băiatul împinge prea repede și o doare.

Sssss! *inspiră ea, cu dinții înfipți în buza de jos, și din nou se gândește la păsări, la păsările de primăvară, înșirate pe acoperișurile caselor, luându-și zborul toate o dată sub norii joși de martie.*

– Beverly? șoptește el nesigur. Ți-e bine?

– Mai încet. O să-ți fie mai ușor să respiri.

Băiatul se mișcă mai încet și, după o vreme, respirația i se accelerează, dar fata înțelege că nu din cauză că i s-ar întâmpla ceva rău.

Durerea se stinge. Deodată el se mișcă mai repede, apoi încetează, devine țeapăn și scoate un sunet – un anume sunet. Simte că pentru el asta e ceva, ceva extraordinar de deosebit, ceva ca... zborul. Se simte puternică: un sentiment de triumf înălțându-se cu forță înlăuntrul ei. De-asta se temea tatăl său? Firesc să se teamă! E putere în acest act, sigur că da, o putere în stare să rupă lanțuri, putere adâncă. Nu simte nici o plăcere fizică, dar senzația deține un fel de extaz mental. Simte apropierea. Băiatul își reazemă fața de gâtul ei, iar ea îl îmbrățișează. El plânge. Ea îl ține în brațe. Și simte cum partea din el ce făcuse legătura între ei începe să se dizolve. N-o părăsește propriu-zis; pur și simplu se șterge, se împuținează.

Când greutatea lui se desprinde, fata se ridică în capul oaselor și-i atinge fața pe întuneric.

– Ai reușit?

– Ce să reușesc?

– Ce-o fi trebuind. Nu știu exact.

Băiatul clatină din cap – îl simte, cu mâna lipită de obrazul lui.

– Nu cred că a fost exact cum... știi, cum zic băieții mari. Dar a fost... Chiar a fost ceva.

Vorbește încet, astfel ca să nu-l audă ceilalți.

– Te iubesc, Bevvie.

Aici, cunoștința i se frânge puțin. E absolut sigură că mai urmează și alte vorbe, unele șoptite, altele mai sonore, și nu-și poate aduce aminte ce spun. Nu contează. Va trebui să-i lămurească de la început pe toți? Da, probabil. Dar n-are nici o importanță. Trebuie *să fie lămuriți despre această esențială legătură între lume și infinit, singurul loc unde fluxul sangvin atinge eternitatea. Nu contează. Ceea ce contează e iubirea și dorința. Aici, în bezna aceasta, e un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate chiar mai bun decât altele.*

Mike vine la ea, apoi Richie, și actul se repetă. Acum simte o oarecare plăcere, o căldură difuză în sexul ei copilăresc și nematurizat, și închide ochii în timp ce vine la ea Stan, și se gândește la păsări, la primăvară și la păsări, și le vede, iar și iar, toate poposind în același timp, umplând copacii despuiați de iarnă, călărețí pe unda de șoc a marginii în mișcare a celui mai violent anotimp al naturii, le vede reluându-și zborul din nou și din nou, fâlfâitul aripilor lor sunând ca plesnetul multor cearșafuri întinse la uscat, și își spune: De-acum într-o lună fiecare copil din Derry Park va avea un zmeu, vor fugi ca să nu li se încurce sforile unele în altele. *Și își spune iar:* Așa e când zbori.

Cu Stan, la fel ca și cu ceilalți, o stăpânește acea jalnică senzație de dizolvare, de despărțire, lucrul de care au nevoie cu adevărat din acest act – un anume ceva – aproape, dar încă negăsit.

– Ai reușit? întreabă ea iarăși și, deși nu știe exact ce *să reușească, înțelege că nu.*

Urmează o lungă așteptare, după care vine la ea Ben.

Tremură din tot trupul, dar nu e tremurul de frică pe care l-a simțit la Stan.

– Beverly, nu pot, spune el pe un ton ce-și propune să fie rezonabil și e orice altceva, numai asta nu.

– Ba poți și tu. O simt.

Sigur că simte. E mai multă duritate din aceea; mai mult din el. *Îl poate simți sub apăsarea blândă a burții lui. Mărimea trezește în ea o anume curiozitate și atinge ușor proeminența. Băiatul îi geme pe gât, iar suflul respirației lui îi face trupul gol să se înfioare. Simte prima străfulgerare de căldură gonind prin ea – deodată senzația dinlăuntru-i e foarte mare; recunoaște că e prea mare*

(și e oare prea mare, poate încăpea așa ceva în ea?)

și prea matură pentru ea, ceva, o senzație ce umblă încălțată în ghete. E ca bombele lui Henry, ceva interzis copiilor, ceva ce poate exploda, făcându-te bucăți. Dar acesta nu era nici locul, nici momentul să-și facă griji; aici erau iubirea, dorința și întunericul. Dacă nu încercau cu cea dintâi, cu siguranță aveau să rămână cu cel din urmă.

– Beverly, nu...

– Ba da.

– Eu...

– Învață-mă să zbor, spune ea cu un calm pe care nu-l simte, conștientă, după căldura umedă și proaspătă de pe obraz și gât, că a început să plângă. Învață-mă, Ben.

– Nu...

– Dacă ai scris poezia, învață-mă. Mângâie-mă pe păr dacă vrei, Ben. Mi-ar plăcea.

– Beverly... eu... eu...

Acum nu numai că tremură; se zguduie din tot trupul. Dar ea simte din nou că acești fiori nu sunt numai frică – o parte din ei sunt precursorii chinurilor presupuse de tot ceea ce se întâmplă. Se gândește la

(păsări)

chipul lui, la chipul lui drag, dulce și sincer, și știe *că nu e frică; dorință e ceea ce simte el, o adâncă dorință pasională acum abia ținută în frâu, și din nou are acea senzație de putere, ca un fel de zbor, ca un*

fel de privire în jos de deasupra văzând toate păsările pe acoperișuri, pe antena din vârful localului „Wally's", văzând străzi răspândite ca pe o hartă, oh, dorință, da, asta era ceva, era iubire și dorință ce te învață să zbori.

– Ben! Da! țipă ea deodată, și frâul se frânge.

Din nou simte durere și, un moment, o domină senzația înspăimântătoare că este zdrobită. Apoi el se proptește pe palme și senzația dispare.

E mare, o, da – durerea a revenit, și e mult mai adâncă decât când a intrat Eddie prima oară în ea. Trebuie iar să-și muște buza și să se gândească la păsări până când îi trece arsura. Dar trece într-adevăr, și reușește să se ridice și să-l atingă pe buze cu un deget, iar el geme.

Dogoarea a început din nou, și-și simte puterea dintr-o dată trecând la el, i-o dăruiește bucuroasă și o urmează. Mai întâi are senzația că este legănată, senzația unei delicioase dulcețiși spiralânde ce o face să înceapă neajutorată să-ntoarcă dintr-o parte-n alta capul, și un murmur fără melodie îi răzbate printre buzele închise, ăsta *e zborul,* ăsta, *oh, iubire, oh, dorință, oh, ăsta-i un lucru imposibil de negat, a lega, a dărui, a forma un cerc puternic: a lega, a dărui...* a zbura.

– O, Ben, o, dragul meu, da, șoptește ea, simțind sudoarea ieșindu-i pe față, simțind legătura dintre ei, ceva instalat ferm la locul său, ceva precum eternitatea, precum infinitul.

– Te iubesc atât de mult, dragul meu.

Și simte lucrul acela începând să se întâmple – ceva despre care fetele ce șușotesc și chicotesc în toaletă în legătură cu sexul habar nu au, cel puțin din câte știe ea; nu fac decât să se mire cât de fioros trebuie că-i sexul, și abia acum își dă seama că pentru multe dintre ele sexul nu poate fi decât vreun monstru nerealizat și nedefinit; se referă la actul respectiv cu vocala „O". Tu ai face-O, oare sora ta și prietenul ei O fac, mama și tatăl tău încă O mai fac, iar ele niciodată n-au s-O facă; a, da, ai crede că toate fetele clasei a cincea erau viitoare mironosițe, iar pentru Beverly e evident că nici una dintre ele nu poate suspecta această... această concluzie, și n-o împiedică să țipe decât faptul că ceilalți ar auzi-o și-ar crede-o grav rănită. Își duce palma la gură și mușcă apăsat. Acum înțelege mai bine râsul zbierat al Gretei Bowie și al lui Sally Mueller și al celorlalte: oare ei, toți șapte, n-au petrecut cea mai mare parte din această vară, cea mai lungă și mai înfricoșătoare vară din viața lor, râzând ca scoși din minți? Râzi pentru că ceea ce e înfricoșător și necunoscut mai e și comic, râzi așa cum uneori copiii mici râd și plâng în același timp când se apropie, făcând tumbe, un clovn de la circ, știind că ar trebui să fie comic... Dar mai e și necunoscut, plin de eterna putere a necunoscutului.

Mușcatul mâinii nu-i oprește țipătul, și-i poate liniști pe ceilalți – și pe Ben – doar exclamând în întuneric:

– Da! Da! Da!

Imagini de lumină strălucitoare îi umplu mintea, amestecându-se cu țipetele răgușite ale gaițelor și graurilor; aceste sunete devin cea mai dulce muzică din lume.

Așa că zboară, zboară sus, iar acum puterea nu e cu ea sau cu el, ci undeva între ei, iar el țipă, și-i poate simți brațele tremurând, iar ea se arcuiește în sus și în el, simțindu-i spasmul, atingerea, totala intimitate plutitoare cu ea în întuneric. Și răzbat împreună înapoi în lumina vieții.

Apoi e gata și stau unul în brațele celuilalt, iar când el încearcă să spună ceva – poate vreo scuză prostească în stare să rănească ceea ce-și amintește ea, vreo scuză idioată ca o cătușă, îi oprește cuvintele cu un sărut și-l trimite înapoi.

Vine la ea Bill.

Încearcă să vorbească, dar acum bâlbâiala-i e aproape totală.

– Tu să taci, îi șoptește, sigură în noua ei cunoaștere, dar conștientă că de acum e obosită.

Obosită și al dracului de plină de dureri. Părțile interioare și dinapoi ale coapselor îi sunt lipicioase, și bănuiește că asta-i din cauză că Ben a terminat într-adevăr, sau poate pentru că ei îi curge sânge.

– Totul o să fie în regulă.

– E-e-ești si-si-si-gură?

– Da, răspunde ea și-și împreunează mâinile pe după capul lui, simțindu-i părul încâlcit și asudat. Poți să pui pariu.

– T-t-te d-d... te d-d-d...

– Ș-ș-ș-ș...

Nu e așa cum a fost cu Ben; există patimă, dar nu de același fel. A fi acum cu Bill e cea mai bună concluzie a ceea ce se întâmplă, cea mai bună dovadă cu putință. El e blând; tandru; doar că-i cam lipsește calmul. Îi simte nerăbdarea, dar îi e temperată și ținută în frâu de neliniștea lui pentru ea, poate pentru că numai Bill și ea însăși își dau seama ce act enorm e acesta și cum nu trebuie să vorbească niciodată despre el nimănui altcuiva, nici măcar ei între ei.

La sfârșit, e luată prin surprindere de acea bruscă înălțare și are timp să-și spună: Oh! Se va întâmpla iar, nu știu dacă pot să îndur...

Dar gândurile-i sunt risipite de absoluta gingășie a faptului și abia-l aude șoptind:

– Te iubesc, Bev, te iubesc, am să te iubesc întotdeauna...

O repetă iar și iar și nu se bâlbâie deloc.

Îl trage strâns spre ea și o clipă rămân astfel, obrazul său neted stând lipit de al ei.

Se desprinde de el fără a spune nimic și un scurt răstimp, cât e singură, își adună la loc hainele, și le pune încet pe ea, conștientă de o durere surdă și pulsândă despre care ei, băieți fiind, nu vor ști niciodată, conștientă și de o anume plăcere epuizată și de ușurarea de-a o fi dus la bun sfârșit. Acum, acolo jos e un loc gol și, deși se bucură că sexul ei îi aparține din nou, goliciunea implică o stranie melancolie pe care nicicând n-ar putea-o exprima... decât gândindu-se la copaci goi sub un cer de iarnă alb, copaci desfrunziți, copaci așteptând mierlele să vină ca niște pastori la sfârșitul lui martie pentru a oficia moartea zăpezii.

Îi găsește, bâjbâind după mâinile lor.

Un moment, nu vorbește nimeni, iar, când o face cineva, n-o surprinde prea mult să audă că-i Eddie.

– Cred că atunci când am luat-o la dreapta, acum două cotituri, ar fi trebuit s-o luăm la stânga. Fir-aș, am știut-o, da' eram așa de nădușit și speriat...

– Ai fost speriat toată viața, Eds, spune Richie. Are glasul binevoitor. Muchia aspră a panicii a dispărut complet.

– Am mai luat-o greșit încă în două locuri, spune Eddie, neluându-l în seamă, dar asta a fost cea mai nasoală chestie. Dacă ne găsim drumul până înapoi acolo, s-ar putea să scăpăm cu bine.

Se adună într-un șir nesigur, Eddie primul, Beverly a doua acum, cu mâna pe umărul lui Eddie, după cum și Mike își ține mâna pe al ei. Se pun din nou în mișcare, mai repede de astă dată. Eddie nu mai dă nici un semn din fosta sa îngrijorare nervoasă.

Mergem acasă, *își spune ea și se înfioară de ușurare și bucurie.* Acasă, da. Și asta va fi bine. Ne-am făcut treaba pentru care am venit, acum putem merge înapoi să fim iar doar simpli copii. Și va fi bine și asta.

În timp ce înaintează prin întuneric, își dă seama că sunetul apei curgând se aude mai aproape.

CAPITOLUL 23
Afară

1

Derry / 9.00-10.00 dimineața

Pe la nouă și zece, viteza vântului în Derry înregistra o medie de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale până la o sută. Vântul rupsese din agățători girueta de pe acoperișul tribunalului și o aruncase în lumina difuză a zilei bătute de ploaie. La fel ca bărcuța lui George Denbrough, nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Pe la nouă și jumătate, lucrul despre care Departamentul Apelor Derry jurase că acum e imposibil părea nu doar posibil, ci chiar iminent: zona centrală a orașului s-ar putea să fie inundată pentru prima oară din august 1958, când multe dintre vechile canale se înfundaseră sau se surpaseră în timpul unei furtuni îngrozitoare. Pe la zece fără un sfert, oameni cu chipuri sumbre soseau în mașini și automacarale pe ambele maluri ale Canalului, cu echipamentul de vreme rea zbătându-se nebunește în vântul rapid ca un tren de marfă. Pentru întâia dată din octombrie 1957, saci cu nisip începură să se alinieze pe laturile cimentate ale Canalului. Arcada prin care Canalul intra sub intersecția cu triplu sens din inima orașului era plină aproape până sus; Main Street, Canal Street și baza Colinei Up-Mile erau impracticabile altfel decât cu piciorul, iar cei care se grăbeau spre operațiunea cu sacii de nisip simțeau străzile vibrându-le sub tălpi o dată cu torentul frenetic al apelor, așa cum un pasaj suprateran trepidează când trec unul pe lângă altul camioane de mare tonaj. Dar aceasta era o vibrație constantă, iar oamenii se bucurau să se afle pe latura nordică a centrului, departe de acel vuiet statornic, mai mult simțit decât auzit. Harold Gardener striga la Alfred Zitner, care ținea „Zitner's Realty" în partea de vest a orașului, întrebându-l dacă străzile se vor prăbuși. Zitner spunea că mai curând ar îngheța iadul decât să se întâmple așa ceva. Harold avu o scurtă viziune cu Adolf Hitler și Iuda Iscariotul oferind patine, după care reveni la căratul sacilor. Apa ajunsese acum la mai puțin de trei degete sub creasta pereților de ciment ai Canalului. Pe Maidan, râul Kenduskeag își ieșise deja din matcă, iar pe la amiază vegetația

luxuriantă și copacii piperniciți aveau să răsară dintr-un întins lac puturos, puțin adânc. Oamenii continuară să lucreze, oprindu-se doar când li se termină rezerva de saci... Iar apoi, la zece și zece, înghețară la auzul unui enorm și asurzitor zgomot de sfâșiere. Harold Gardener avea să-i povestească mai târziu soției sale că își spusese că a venit sfârșitul lumii. Nu era năruirea centrului pe pământ – nu atunci – ci Turnul de Apă. Doar Andrew Keene, nepotul lui Norbert Keene, o văzu efectiv întâmplându-se, și în dimineața aceea fumase atât de multă *iarbă*, încât în prima clipă crezu că are fără doar și poate halucinații. Hoinărea pe străzile răvășite de furtună încă de pe la ora opt, cam din aceeași perioadă când dr. Hale se înălța spre acea mare familie de practică medicală din ceruri. Era ud până la piele (cu excepția trăistuței de cincizeci de grame pe care o purta la subsuoară, mai exact spus), dar total inconștient de acest lucru. Ochii i se dilatară, neîncrezători. Ajunsese la Memorial Park, aflat pe coasta Colinei pe care se înălța Turnul de Apă. Și, doar dacă nu se înșela cumva, acesta avea acum o *înclinație* pronunțată, la fel ca fututul ăla de turn din Pisa de pe cutiile cu macaroane.

– Oh, *mamăă*! țipă Andrew Keene, cu ochii căscându-i-se și mai mult.

Acum arătau de parcă ar fi stat pe niște arcuri elastice – în timp ce începeau trosnetele. Aplecarea turnului devenea tot mai pronunțată, sub privirea lui, așa cum stătea acolo cu blugii leoarcă lipiți de picioarele slăbănoage și panglica de pe cap șiroindu-i apă în ochi. Țigle albe țâșneau din latura marelui turn de apă circular... Nu, nu tocmai țâșneau; păreau mai degrabă a fi *stoarse* de-acolo. Și o crăpătură clară apăruse cam la șase metri deasupra fundației de piatră. Prin acea crăpătură începu deodată să fie pulverizată apă, iar acum țiglele nu mai erau stoarse din fața dinspre centru a turnului; erau duse de vânt. Un zgomot groaznic începu să se audă, iar Andrew văzu turnul mișcându-se ca limba unui mare orologiu înclinându-se de la ora amiezii spre unu, apoi spre două. Săculețul cu iarbă îi căzu de la subsuoară, cuibărindu-se în cămașă undeva deasupra curelei. Nu observă. Era complet năucit. Dangăte imense răsunau din interiorul turnului, ca și cum s-ar fi rupt una câte una corzile celei mai mari chitare din lume. Acestea erau cablurile dinăuntrul cilindrului, care furnizaseră echilibrul optim al tensiunii față de presiunea apei. Turnul începu să se răstoarne tot mai repede și mai repede, scânduri și bârne dezghiocându-se, țăndări sărind și răsucindu-se prin aer.

– *PĂĂĂ-... FUTU-I... –ZEAAAAA!* chirăi Andrew Keene, dar țipătul i se pierdu în bubuitul final al prăbușirii și în vuietul crescând a patru milioane și trei sferturi de litri de apă revărsându-se prin latura ruptă a clădirii. Porni într-un val seismic cenușiu și bineînțeles că, de s-ar fi

aflat în pantă față de turn, Andrew Keene și-ar fi făcut ieșirea de pe această lume cât ai zice pește. Dar Dumnezeu îi apără pe bețivi, pe copiii mici și pe cei drogați; Andrew stătea într-un loc de unde vedea totul fără a fi atins nici măcar de un strop.

– *MAMĂ, CE MAI FUTU-LE DE EFECTE SPECIALE!* zbieră Andrew în timp ce apa se rostogolea peste Memorial Park ca un corp solid, măturând cadranul solar lângă care un băiețel pe nume Stan Uris stătuse adesea privind păsările prin binoclul de câmp al tatălui său.

– *STEVEN SPIELBERG, SĂ TE ZGÂRII PE OCHI!*

Se duse și băița păsărilor. Andrew o văzu un moment cum se dădea peste cap la nesfârșit, piedestal în locul cuvei și cuvă în locul piedestalului, după care dispăru. Un șir de arțari și mesteceni ce despărțeau Memorial Park de Kansas Street au fost doborâți la pământ ca tot atâtea popice pe un culoar de bowling. Traseră după ei și nebunești încâlceli țepoase de cabluri electrice. Apa năvăli șuvoi de-a latul străzii, acum întinzându-se, începând să semene mai mult a apă decât a zidul solid ce ștersese cadranul solar, băița de păsări și arborii, dar tot mai avu destulă putere ca să smulgă din temelii aproape o duzină de case de pe partea cealaltă a Kansas Street până pe Maidan. Se duseră cu o ușurință amețitoare, majoritatea încă întregi. Andrew Keene o recunoscu pe una ca aparținând familiei Karl Massenisk. Domnul Massenisk fusese profesorul său din clasa a șasea, o adevărată jigodie. În timp ce casa zbura peste margine luând-o pe pantă, Andrew își dădu seama că încă mai putea vedea o lumânare arzând cu flacără vie într-o fereastră și se întrebă scurt dacă n-ar putea-o stinge prin concentrare mentală. Urmă o explozie pe Maidan, și o văpaie instantanee de flacără galbenă, când felinarul cu gaz Coleman al cuiva aprinse combustibilul ce curgea dintr-un rezervor spart. Andrew privi la partea opusă a străzii, unde până cu numai patruzeci de secunde în urmă se aflase un șir ordonat de case. Acum erau Orașul Dus, și n-ar strica s-o crezi pe cuvânt, dulceață mică. În locul lor se vedeau zece beciuri care arătau ca niște piscine. Andrew vru să avanseze opinia că asta era futu-i mama mă-sii de grozav, dar nu mai putea să urle. Părea că i se paradise urlătorul. Își simțea diafragma slăbită și inutilă. Auzi un șir de bufnituri trosnitoare, zgomotul pe care-l face un gigant cu pantofii plini de crochete coborând o scară. Era Turnul de Apă ce se rostogolea pe colină, uriaș cilindru alb încă scuipând ce-i mai rămăsese din provizia de apă, cablurile groase zburând prin aer și apoi plesnind iar pământul ca niște harapnice de oțel, scobind în solul moale șănțulețe ce se umpleau imediat cu apă de ploaie șiroind. Sub ochii lui Andrew, care privea cu bărbia rezemată undeva între clavicule, turnul, orizontal de acum, și-mai lung de patruzeci de metri, se ridică în aer. O clipă păru înghețat acolo, imagine suprarealistă din țara

cu pereți-de-cauciuc și cămăși-de-forță tra-la-la, cu apa de ploaie scânteindu-i pe pereții zdrobiți, cu ferestrele sparte, cu cercevelele atârnând, cu farul din vârf, menit să avertizeze avioanele ușoare ce zburau prea jos, fulgerând încă, după care căzu în stradă cu un ultim bubuit asurzitor. Kansas Street preluase o bună parte din apă, care acum începu să șiroiască spre centru abătându-se peste Up-Mile Hill. *Acolo erau case,* își spuse Andrew Keene, și deodată toată puterea i se risipi din picioare. Se așeză greoi: pleosc-fleoșc. Rămase cu ochii holbați la fundația de piatră pe care de când se știa el stătuse Turnul de Apă. Se întreba dacă l-ar crede cineva vreodată.

Se întreba dacă el însuși o credea.

2

Uciderea / 10.02 dimineața, 31 mai 1985

Bill și Richie văzură Monstrul-femelă întorcându-se spre ei, cu mandibulele deschizându-se și închizându-se, cu singurul ochi sănătos arzând, iar Bill își dădea seama că acesta avea propria sa sursă de iluminare, ca un soi de licurici groaznic. Dar lumina pâlpâia, nesigură; Monstrul-femelă era grav rănită. Gândurile îi bâzâiau și hodorogeau

(dați-mi drumul! dați-mi drumul și puteți căpăta orice-ați dorit vreodată – bani, faimă, avere, putere – vă pot da aceste lucruri)

în capul lui Bill.

Acesta înaintă cu mâinile goale, ținându-și ochii ațintiți către cel roșu al Monstrului. Simțea puterea crescând înlăuntrul său, învestindu-l, înnodându-i brațele ca pe niște odgoane, umplând fiecare pumn strâns cu propria-i forță. Richie păși alături de el, cu gura crispată într-o grimasă a hotărârii nezdruncinate.

(îți pot înapoia soția – o pot face, numai eu – nu-și va aminti nimic, la fel cum nici voi șapte nu v-ați mai amintit nimic)

Acum erau aproape, foarte aproape. Bill îi putea simți duhoarea puturoasă și-și dădu seama cu neașteptată groază că era mirosul Maidanului, cel pe care-l luaseră drept miros de canale, de pârâiașe poluate și gunoi ars... Dar crezuseră oare vreodată că asta era tot? Era mirosul Monstrului, și o fi fost el poate cel mai puternic pe Maidan, dar plutise pe deasupra întregului Derry ca un nor și oamenii pur și simplu nu-l simțeau, întocmai cum, după o vreme, îngrijitorii de la grădina zoologică nu mai simt mirosul custilor, ba chiar se întreabă de ce vizitatorii strâmbă din nas.

– Noi doi, îi murmură el lui Richie, iar Richie dădu din cap fără să-și ia ochii de la Păianjen, care acum se făcea mititel dinaintea lor, cu abominabilele-i picioare țepoase dârdâind, adus în sfârșit la respect.

(nu vă pot oferi viața eternă, dar vă pot atinge și veți trăi vieți lungi, lungi – două sute de ani, trei sute, poate cinci sute – vă pot face zei ai Pământului – dacă-mi dați drumul dacă-mi dați drumul dacă-mi dați...)

– Bill? întrebă Richie răgușit.

Cu un țipăt crescând în el, înălțându-se tot mai sus și mai sus și mai sus, Bill atacă. Richie alerga lângă el în același pas. Izbiră în același timp cu pumnii drepți, iar Bill înțelese că în realitate nu loveau deloc cu pumnii; era forța lor combinată, sporită de forța acelui Altul; era forța memoriei și a dorinței; mai presus de orice, era forța iubirii și a neuitatei copilării ca o unică și mare roată.

Zbieretul Păianjenului umplu capul lui Bill, părând să-i spintece creierii. Își simți pumnul plonjând adânc într-o umezeală ce se zvârcolea. Brațul îl urmă până la umăr. Și-l trase, șiroind de sângele negru al Păianjenului. Zeama curgea din gaura pe care o făcuse.

Îl văzu pe Richie stând în picioare aproape sub trupul umflat al Monstrului, acoperit cu sângele scânteietor și întunecat, în poziția clasică a boxerului, izbind cu pumnii uzi.

Păianjenul îi biciui cu picioarele. Bill simți unul tăindu-l în josul coastelor, sfâșiind cămașa, sfâșiind pielea. Acul pompa zadarnic, proptit în pardoseală. Zbieretele Monstrului răsunau ca niște salve de trâmbiță în capul lui Bill. Se repezi stângaci înainte, încercând să-l muște, și, în loc să se retragă, Bill înaintă și el, folosindu-și acum nu numai pumnul, ci întregul trup, prefăcut într-o torpilă. Intră în burta Monstrului ca un fundaș de fotbal care-și apleacă umerii și pur și simplu gonește drept înainte.

O clipă simți carnea împuțită a Monstrului cedând cu simplitate, ca și cum ar fi urmat să se destindă și să-l catapulteze înapoi. Cu un urlet nearticulat, împinse și mai tare, apăsând înainte și în sus cu picioarele, săpând cu mâinile. Și pătrunse; se simți inundat de fluidele fierbinți ale Monstrului-femelă. Îi curseră peste față, în urechi. Le aspiră pe nas în fire subțiri și viermuitoare.

Era din nou în întuneric, afundat până la umeri înăuntrul trupului cuprins de convulsii al Monstrului. Iar în urechile înfundate putea auzi un sunet asemănător cu monotonul *mpf-MPF-mpf-MPF* al unei enorme tobe bas, cea care conduce parada când intră circul în oraș cu alaiul său de clovni pe catalige și acrobați.

Bătaia inimii Monstrului.

Îl auzi pe Richie răcnind brusc de durere, sunet ce crescu într-un rapid geamăt sufocat și se frânse. Bill își repezi dintr-o dată înainte ambii pumni strânși. Se îneca, strangulat în punga pulsândă de măruntaie și ape a Monstrului.

Mpf-MPF-mpf-MPF...

Își cufundă mâinile în Monstru, rupând, sfâșiind, despărțind, căutând sursa sunetului; smulgând organe cu degetele sale mânjite care se desfăceau și se strângeau, pieptul ferecat părând să i se umfle din cauza lipsei de aer.

Mpf-MPF-mpf-MPF...

Și deodată o avu în mâini. Uriașă ființă vie ce pompa și pulsa în palmele sale, împingându-i-le în repetate rânduri.

(NUNUNUNUNUNU)

Ba da! țipă Bill, sufocându-se, înecându-se. *Ba da! Încearc-o pe asta, fă, curvo! ÎNCEARC-O P-ASTA! ȚI PLACE? ȚI FACE BINE? DA?*

Își întrepătrunse degetele peste inima pulsândă a Monstrului, cu palmele despărțite într-un V inversat, și le împreună cu toată forța de care era în stare.

Se mai simți un ultim urlet de durere și groază când inima oribilei creaturi îi explodă între mâini, curgându-i printre degete în fâșii palpitânde.

Mpf-MPF-mpf-MPF

Răcnetul, stingându-se, micșorându-se. Bill simți că trupul Monstrului se încleștează deodată în jurul său, ca un pumn într-o mănușă pe măsură. Apoi totul se înmuie. Deveni conștient că acel trup se înclina, lunecând încet într-o parte. În același timp începu să se retragă, pierzându-și cunoștința.

Păianjenul se prăvăli pe-o latură, maldăr enorm de carne nepământeană, aburindă, încă azvârlind și zvâcnind din picioare, mângâind pereții tunelului și râcâind pardoseala în zgârieturi disperate.

Bill se îndepărtă împleticit, respirând în icnete sufocate, scuipând în efortul de a-și curăța gura de oribilul gust al Monstrului. Se împiedică de propriile-i picioare și căzu în genunchi.

Și, deslușit, auzi Vocea celuilalt; o fi fost moartă Țestoasa, dar ceea ce o învestise nu era.

– *Fiule, ai făcut într-adevăr un bine.*

Apoi se stinse. Puterea dispăru o dată cu ea. Se simțea slăbit, scârbit, pe jumătate nebun. Privi peste umăr și văzu coșmarul negru muribund ce era Păianjenul palpitând și cutremurându-se încă.

– *Richie!* strigă el cu un glas aspru, frânt. *Richie, unde ești, domne?*

Nici un răspuns.

Acum se stinsese și lumina. Murise o dată cu Păianjenul. Cotrobăi în buzunarul cămășii încleiate după ultima cutie de chibrituri. Erau acolo, dar nu voiau să se aprindă; gămăliile erau leoarcă de sânge.

– *Richie!* răcni iar, acum începând să-i curgă lacrimile.

Porni târâș înainte, întâi o mână, apoi cealaltă, dibuind prin beznă. În sfârșit, una dintre ele dădu peste ceva ce-i cedă molatic atingerii. Mâinile zburară pe deasupra... și se opriră la contactul cu fața lui Richie.

– *Richie! Richie!*

Tot nici un răspuns. Chinuindu-se pe întuneric, Bill își trecu un braț pe sub spinarea lui Richie, iar pe celălalt pe sub genunchi. Se adună pe picioare și porni poticnit înapoi pe unde veniseră, cu Richie în brațe.

3

Derry / 10.00-10.15 dimineața

La orele 10.00, vibrația care străbătuse străzile din centrul orașului Derry crescu până la un vuiet rostogolit. *Derry News* avea să scrie ulterior că suporturile porțiunii subterane a Canalului, slăbite de asediul sălbatic al unei inundații, se prăbușiseră pur și simplu. Au existat oricum oameni în dezacord cu această opinie.

– Eu am fost acolo și știu, îi spuse mai târziu Harold Gardener soției sale. Nu s-au surpat doar suporturile Canalului. A fost un *cutremur*, asta a fost. A fost un *cutremur*, futu-i mama mă-sii.

Oricum rezultatele erau aceleași. În timp ce vuietul creștea constant, ferestrele au început să se spargă, tencuiala de pe tavane să cadă, iar țipătul inuman al grinzilor răsucite și al fundațiilor se înteți până ajunse o cacofonie înfiorătoare. Crăpături goniră peste fațada din cărămizi găurită de gloanțe a prăvăliei „Machen's" ca niște mâini dornice să înhațe. Cablurile ce susțineau deasupra străzii marchiza cinematografului „Aladdin" plesniră, iar copertina se prăbuși la pământ. Richard's Alley, ce trecea pe după farmacie, se umplu deodată cu o avalanșă de cărămizi galbene când Brian X Dowd Professional Building, clădită în 1952, se prăbuși bubuind. Un enorm ecran de praf de culoarea icterului se ridică în aer și fu smuls de vânt ca un văl.

Cam în același timp, statuia lui Paul Bunyan din fața Primăriei făcu explozie. Ca și cum acea amenințare de demult a profesoarei de arte că o va arunca în aer se dovedise în cele din urmă al dracului de serioasă. Capul bărbos și rânjit zbură drept în văzduh. Un picior dădu un șut înainte, celălalt înapoi, de parcă Paul ar fi încercat un soi de *grand écart* atât de entuziast, încât sfârșise cu dezmembrare. Secțiunea mediană a

statuii se spulberă într-un nor de șrapnel, iar capul securii de plastic țâșni spre cerul ploios, dispăru, apoi căzu din nou, făcând tumbe. Străpunse acoperișul Punții Săruturilor, apoi și podeaua.

Iar după aceea, la ora 10.02, centrul orașului Derry se surpă pur și simplu.

Cea mai mare parte a apei din turnul dărâmat traversase Kansas Street și sfârșise pe Maidan, dar tone de lichid șiroiseră în jos spre cartierul administrativ pe panta Up-Mile Hill. Poate acesta să fi fost paiul care a rupt spinarea cămilei... Sau poate, după cum i-a spus Harold Gardener soției sale, chiar a *fost* un cutremur. Crăpături goniră pe Main Street. Înguste... Apoi începură să se caște ca niște guri flămânde, iar sunetul Canalului pluti în sus, acum nemaifiind înăbușit, ci înspăimântător de puternic. Totul începu să se zguduie. Reclama de neon din fața magazinului de suveniruri „Shorty Squires's" căzu în stradă și făcu scurt-circuit într-un metru de apă. După câteva clipe, clădirea lui Shorty, ce se înălța alături de „Mr. Paperback", începu să *coboare*. Buddy Angstrom a fost primul care observă fenomenul. Îi dădu un ghiont lui Alfred Zitner, care privi, rămase cu gura căscată, apoi îl înghionti și el pe Harold Gardener. În interval de câteva secunde, operațiunea de amplasare a sacilor cu nisip încetă. Oamenii aliniați pe ambele maluri ale Canalului nu mai făcură decât să stea cu ochii holbați către centru, în ploaia torențială, având întipărite pe fețe expresii identice de stupefacție îngrozită. „Squires's Souvenirs and Sundries" părea să fi fost clădit pe cine știe ce lift enorm care acum începuse să coboare. Se scufundă în betonul aparent solid cu o ținută absolut demnă. Când se opri, ai fi putut să te lași în patru labe pe trotuarul inundat și să intri printr-una dintre ferestrele de la etajul trei. Apa țâșni în sus de jur-împrejurul clădirii și, după o clipă, Shorty în persoană apăru pe acoperiș, dând înnebunit din mâini după ajutor. Apoi a fost nimicit, când instituția din vecini, cea care găzduia la parter „Mr. Paperback", se scufundă și ea în pământ. Din nefericire, aceasta nu coborî de-a dreptul, așa cum făcuse ceea a lui Shorty; clădirea „Mr. Paperback" dezvoltă o înclinație pronunțată (preț de-o clipă de fapt chiar se asemănă vădit cu fututul ăla de turn din Pisa, ăla de pe cutiile cu macaroane). Pe când se apleca, începu să plouă cu cărămizi din vârf și laturi. Mai multe îl loviră pe Shorty. Harold Gardener îl văzu lăsându-se pe spate, cu mâinile la cap... Iar apoi ultimele trei etaje de la „Mr. Paperback" lunecară la fel de distinct ca niște clătite din vârful unui teanc. Shorty dispăru. Cineva din șirul cu sacii țipă, după care totul se pierdu în vacarmul scrâșnit al distrugerii. Oameni erau doborâți de pe picioare sau catapultați de-a dura, zbătându-se, în Canal. Harold Gardener văzu cum clădirile aflate față în față pe Main Street se aplecară înainte ca niște cucoane chibițând la un joc de cărți, aproape atingându-și

creștetele. Strada însăși se scufunda, pârâind și frângându-se. Apa împroșca și se spulbera. Iar apoi, una după alta, clădirile din ambele părți ale străzii se înclinară pur și simplu până dincolo de centrele de greutate și se prăvăliră în stradă – „Northeast Bank", „The Shoeboat", „Alvey's Smoke'n Jokes", „Bailley's Lunch", „Bandler's Record and Music Barn". Atât doar că de fapt nu mai aveau nici o stradă în care să se prăbușească. Strada căzuse în Canal, întinzându-se la început ca zahărul caramel, și apoi frângându-se în bucăți săltărețe de asfalt. Harold văzu refugiul de dirijare a circulației din intersecția celor trei străzi căzând deodată în afara câmpului vizual, și, în timp ce apa țâșnea ca din niște gheizere, înțelese deodată ce urma să se întâmple.

– Tre' s-o ștergem de-aici! urlă el la Al Zitner. *O să refuleze! Al! O să refuleze!*

Al Zitner nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. Avea fața unui somnambul, sau poate a unui om care-a fost hipnotizat profund. Stătea în sacoul său sport, cadrilat în roșu și albastru, ud fleașcă, în cămașa Lacoste descheiată la guler și cu micul aligator pe colțul stâng al acestuia, în ciorapii albaștri ce aveau brodate în lateral bastoanele albe de golf încrucișate, în pantofii-bărci cu tălpi de cauciuc. Privea cum poate un milion de dolari din investițiile lui personale se scufundau în stradă, trei sau patru milioane din investițiile prietenilor săi – băieții cu care juca pocker, băieții cu care mergea la golf, băieții cu care schia în Rangley. Deodată, orașul său natal, Derry, din statul *Maine*, pentru numele lui Dumnezeu, începuse să semene în mod bizar cu orașul ăla de futu-i mama mă-sii unde luntrașii plimbau lumea în canoe lungi și slăbănoage. Apa se învolbura și spumega printre clădirile ce încă mai stăteau în picioare. Canal Street se termina într-o trambulină neagră și dințată deasupra marginii unui lac clocotitor. Nici nu era de mirare că Zitner nu-l auzise pe Harold. Alții însă ajunseseră la aceeași concluzie ca și Gardener – nu puteai arunca atât de mult căcat într-o masă de apă turbată fără a pricinui necazuri mari. Unii lăsară să cadă sacii de nisip pe care-i țineau în mâini și o luară la sănătoasa. Harold Gardener era unul dintre aceștia, așa că rămase în viață. Alții nu avură la fel de mult noroc, și încă se mai aflau pe acolo când Canalul, cu gâtlejul înfundat acum cu tone de asfalt, ciment, cărămizi, ipsos, sticlă și mărfuri asortate în valoare de circa patru milioane de dolari, refulă și se revărsă din matca sa betonată, luând cu sine, imparțial, oameni și saci de nisip. Harold se tot gândea că pe el urmărea să-l prindă; indiferent cât de repede gonea, apa continua să câștige teren. Până la urmă scăpă cățărându-se pe un taluz abrupt acoperit cu buruieni. Privi o dată în urmă și văzu un om pe care-l crezu a fi Roger Lernerd, funcționarul-șef al secției de împrumuturi de la sindicatul de creditare al lui Harold, încercând să-și pornească mașina

în parcarea Mini-Halei Canalului. Cu tot vuietul apei și urletul vântului, Harold auzi motorașul ca al unei mașini de cusut tușind, tușind și iar tușind, în vreme ce apa neagră și fără valuri curgea pe ambele părți ale autoturismului, până la suspensii. Apoi, cu un țipăt adânc și tunător, Kenduskeagul se revărsă peste maluri și mătură atât Mini-Hala Canalului, cât și mașina roșie a lui Roger Lernerd. Harold își reluă ascensiunea, agățându-se de crengi, rădăcini, de orice arăta destul de rezistent ca să-i suporte greutatea. Teren mai înalt, ăsta era pontul. În urma sa auzea centrul orașului Derry continuând să se năruie. Zgomotul părea cel al unui foc de artilerie.

4

Bill

– *Beverly!* strigă.

Spatele și brațele-i erau o unică durere solidă, pulsândă. Acum Richie părea să cântărească pe puțin două sute de kilograme. *Atunci, lasă-l jos,* îi șopti mintea sa. *E mort, știi prea bine că așa e, și atunci de ce nu-l lași jos?*

Dar nu voia, nu putea s-o facă.

– *Beverly!* strigă iar. *Ben! Oricine!*

Își spuse: *Aici m-a aruncat Monstrul – și pe Richie – doar că ne-a aruncat mai departe – cu atât mai departe. Cu ce semăna? O pierd, o uit...*

– Bill?

Era glasul lui Ben, tremurat și sleit, undeva destul de aproape.

– Unde ești?

– Aici, dom'le. Îl am pe Richie cu mine. A... E rănit.

– Vorbește-n continuare, spuse Ben, acum mai aproape. Vorbește tot timpul, Bill.

– Am omorât Monstrul-femelă, spuse Bill, mergând spre locul de unde se auzise glasul lui Ben. Am omorât-o pe târfă. Și dacă Richie e mort...

– *Mort?* exclamă Ben, alarmat.

Acum era foarte aproape... Și imediat mâna sa bâjbâi prin întuneric și atinse ușurel nasul lui Bill.

– Cum adică, mort?

– Eu... el...

Acum îl susțineau amândoi pe Richie.

– N-am cum să-l văd. Asta-i chestia. N-n-n-am cu-cu-cum să-l *văd*!

– *Richie!* strigă Ben și îl scuturâ. *Richie, haide! Haide, fir-ar să fie!*

Acum glasul lui Ben se tulburase, devenise tremurător.

– *RICHIE AI DE GÂND FUTU-TE-N CUR PE MĂ-TA SĂ TE TREZEȘTI?*

Și, în întuneric, Richie rosti cu o voce somnoroasă, iritată, de abia-m-am-sculat:

– Ghini, Clăiță. Ghini. N-am chef naibii să ți le împlu...

– *Richie!* țipă Bill. *Richie, ți-e bine?*

– Curva m-a aruncat, murmură Richie cu aceeași voce obosită, de om ce tocmai s-a trezit din somn. Am dat peste ceva tare. Asta-i tot... tot ce-mi amintesc. Unde-i Bevvie?

– Pe-aici, răspunse Ben; le povesti repede despre ouă. Am călcat în picioare peste o sută. Cred că le-am terminat pe toate.

– Să dea Domnul să fie așa, replică Richie; începea să sune mai bine. Lasă-mă jos, Bill Barosane. Pot să umblu și singur... Cum se-aude apa, mai tare?

– Da, răspunse Bill; toți trei se țineau de mâini în întuneric. Ce-ți mai face capul?

– Mă doare ca dracu'. Ce s-a întâmplat după ce m-a doborât?

Bill le spuse cât de mult se putea îndura să spună.

– Iar Monstrul-femelă e moartă, se minună Richie. Ești sigur, Bill?

– Da. De data asta chiar sunt si-sigur.

– Slavă Domnului, spuse Richie. Ține-mă, Bill, trebuie să borăsc.

Bill îl ținu, iar când Richie termină o luară din loc. Ici și colo atingea cu piciorul ceva sfărâmicios ce se rostogolea în beznă. Fragmente din ouăle Păianjenului pe care Ben le zdrobise în bucăți, bănuia, și se cutremură. Se simțea bine știind că mergeau în direcția cea bună, dar totuși îl bucura faptul că nu putea să vadă rămășițele.

– *Beverly!* strigă Ben. *Beverly!*

– *Aici...*

Țipătul ei era slab, aproape pierdut în vuietul neîntrerupt al apei. Înaintară prin întuneric, strigând-o încontinuu și orientându-se după glas.

Când în sfârșit ajunseră la ea, Bill o întrebă dacă-i mai rămăsese vreun chibrit. Femeia îi puse în mână o jumătate de cutie. Aprinse unul și văzu fețele celorlalți apărând, spectrale – Ben cu brațul cuprinzându-l pe Richie, care stătea cocoșat, sângerând din tâmpla dreaptă, Beverly cu capul lui Eddie în poală. Apoi se întoarse în direcția cealaltă. Audra zăcea chircită pe dalele de piatră, cu picioarele depărtate și capul întors în sensul opus. Cea mai mare parte a plasei dimprejurul trupului ei se topise.

Chibritul îi arse degetele și-l scăpă. În întuneric, aprecie greșit distanța, se împiedică de ea și aproape căzu grămadă.

– Audra! Audra, mă a-a-auzi?

Îi trecu un braț pe sub spate și o ridică în șezut. Strecurând o mână pe sub valurile părului, îi apăsă cu degetele o latură a gâtului. Pulsul i se simțea: o bătaie înceată și constantă.

Mai aprinse un chibrit și la lumina lui îi văzu pupilele contractându-se. Dar aceasta era o reacție involuntară; fixitatea privirii nu i se schimbă, nici chiar atunci când îi apropie chibritul de față îndeajuns de mult ca să i se înroșească pielea. Era vie, dar lipsită de reacții. Pe dracu', era mai rău de-atât și o știa. Era catatonică.

Al doilea chibrit îi fripse degetele. Îl scutură.

– Bill, nu-mi place cum sună apa aia, spuse Ben. Cred c-ar trebui să ieșim de-aici.

– Cum s-o facem fără Eddie? murmură Richie.

– O să ne descurcăm, replică Bev. Bill, Ben are dreptate. Trebuie să ieșim.

– O iau și pe ea.

– Sigur că da. Dar acum ar trebui să mergem.

– Încotro?

– Vei ști, răspunse încetișor Beverly. Tu ai ucis Monstrul. Vei ști, Bill.

O ridică pe Audra la fel cum îl ridicase și pe Richie și reveni lângă ceilalți. Senzația trupului ei în brațele sale era neliniștitoare, sinistră; era ca un manechin de ceară care respiră.

– Pe unde o luăm, Bill?

– Nu ș-ș-șt...

(vei ști, tu ai ucis Monstrul și vei ști)

– Păi, ha-haideți, îi chemă Bill. Să vedem dacă putem găsi ieșirea. Beverly, ți-ți-ține-te de astea, îi întinse el chibriturile.

– Cum rămâne cu Eddie? întrebă ea. Trebuie să-l scoatem și pe el.

– Cum s-să putem? Totul... B-Beverly, tot lo-ocul se sfă-sfărâmă-n bucăți.

– *Trebuie* să-l scoatem de-aici, omule, spuse Richie. Haide, Ben.

Reușiră să salte între ei trupul lui Eddie. Beverly le lumină drumul înapoi până la ușița de basm. Bill o trecu prin ea pe Audra, ținând-o cât putea de sus deasupra pământului. Richie și Ben îl traseră pe Eddie.

– Lăsați-l jos, spuse Beverly. Poate să rămână aici.

– E prea întuneric, suspină Richie. Știi... E prea întuneric. Eds... El...

– Nu, e-n regulă, interveni Ben. Poate că aici e locul lui. Cred că probabil așa și e.

Îl depuseră jos, iar Richie sărută obrazul lui Eddie. Apoi ridică spre Ben doi ochi orbi:

– Ești sigur?

– Mda. Haide, Richie.

Richie se ridică și se întoarse spre ușă.

– Futu-te-n cur, Curvo! țipă el pe neașteptate și trânti ușa dintr-un șut. Aceasta scoase un sunet fleșcăit, închizându-se și ferecându-se.

– De ce-ai făcut asta? îl întrebă Beverly.

– Nu știu, spuse Richie, deși știa destul de bine.

Privi înapoi chiar în clipa când chibritul ținut de Beverly se stinse.

– Bill... semnul de pe ușă?

– Ce-i cu el? gâfâi Bill.

Richie spuse:

– A dispărut.

5

Derry / 10.30 dimineața

Coridorul de sticlă ce făcea legătura între biblioteca adulților și Biblioteca pentru Copii explodă deodată într-o unică văpaie vie de lumină. Cioburile zburară în formă de umbrelă, ciopârțind frunzișul copacilor bătuți de vânt ce împestrițau curtea bibliotecii. Ar fi putut să se rănească grav cineva, sau chiar să-și piardă viața, într-o atât de ucigătoare canonadă, dar nu era nimeni pe acolo, nici înăuntru și nici afară. Biblioteca nu se deschisese deloc în acea zi. Tunelul care îl fascinase atât pe Ben Hanscom în copilărie nu avea să mai fie înlocuit niciodată; avuseseră loc atâtea distrugeri costisitoare în Derry, încât părea mai simplu ca cele două biblioteci să rămână clădiri separate. În timp, nimeni din Consiliul Orășenesc Derry nu avea să-și mai amintească măcar la ce servise acel ombilic de sticlă. Poate că numai Ben însuși le-ar fi putut spune cu adevărat cum era să stai afară în gerul încremenit al unei seri de ianuarie, cu nasul curgându-ți, cu vârfurile degetelor amorțite în mănuși, privind oamenii cum trec încoace și încolo înăuntru, străbătând iarna fără paltoane și înconjurați de lumină. Le-ar fi putut spune... Dar poate că nu era genul de lucru pe care să-l poți scoate pe tapet depunând mărturie despre el într-o întrunire a Consiliului Primăriei – cum ai stat afară în întunericul înghețat și ai învățat să iubești lumina. Aceasta nu era decât o utopie, pe când faptele erau următoarele: coridorul de sticlă a sărit în aer fără nici un motiv vizibil, fără să rănească pe nimeni (ceea ce era o binecuvântare, de vreme ce tributul final plătit furtunii din acea dimineață – în termeni omenești, cel puțin – era de șaizeci și șapte de morți și mai mult de trei sute douăzeci de răniți), și n-a fost construit la loc niciodată. După data de 31 mai 1985, dacă voiai să treci din Biblioteca pentru Copii în cea a adulților aveai de mers pe afară. Iar dacă era frig, sau ploua, ori ningea, trebuia să-ți pui paltonul.

6

Afară / 10.54 dimineața, 31 mai 1985

– Așteptați, icni Bill. Lăsați-mă un pic... Odihniți-vă.

– Lasă-mă să te-ajut, îi propuse din nou Richie.

Îl părăsiseră pe Eddie în urmă în bârlogul Păianjenului, iar ăsta era un lucru despre care nu voia să vorbească nici unul dintre ei. Eddie însă era mort, iar Audra trăia încă – cel puțin în sens tehnic.

– Mă descurc, rosti Bill printre gâfâieli sufocate.

– Rahat. O să te-alegi cu un atac de inimă. Lasă-mă să te ajut, Bill Barosane.

– Ce-ți mai face ca-ca-capul?

– Doare. Nu schimba subiectul.

Fără convingere, Bill îl lăsă pe Richie să o ia în brațe. Ar fi putut să fie și mai rău; Audra era o femeie înaltă a cărei greutate normală era de șaptezeci de kilograme. Dar rolul ce-i fusese distribuit ca să-l joace în *Attic Room* era acela al unei tinere ținute ostatică de un psihopat care-și închipuia că-i terorist politic. Întrucât Freddie Firestone dorise să filmeze mai întâi toate secvențele din pod, Audra se supusese unei diete stricte cu pasăre, brânză de vaci și ton, pierzând zece kilograme. Totuși, după poticneala cu ea în brațe prin beznă cale de-un sfert de kilometru (sau o jumătate, sau trei sferturi de kilometru, sau cine știe cât), acele șaizeci de kilograme păreau mai degrabă două sute.

– Mu-mulțumesc, d-d-dom'le, spuse el.

– N-ai de ce. Urmezi tu la rând, Clăiță.

– Bip-bip, Richie, spuse Ben, iar Bill rânji în ciuda propriei sale voințe.

Era un zâmbet ostenit, și nu dură mult, dar puțin însemna mai mult decât nimic.

– Încotro, Bill? întrebă Beverly. Apa aia se aude mai tare ca niciodată. Chiar că n-am chef să mă-nec pe-aicea.

– Drept înainte, apoi la stânga. Poate n-ar strica să-ncercăm să ne grăbim un pic.

Își continuară drumul timp de o jumătate de oră, Bill anunțând cotiturile la stânga și la dreapta. Sunetul apei creștea necontenit, până ce păru să-i înconjoare, înfricoșător efect stereo în beznă. Bill își găsi pe pipăite drumul pe după un colț, târându-și mâna peste cărămizile umede, și deodată simți apa curgându-i pe pantofi. Curentul era rapid, puțin adânc.

– Dă-mi-o pe Audra, îi ceru el lui Ben, care gâfâia sonor. De-acum, în amonte.

Ben i-o trecu cu grijă înapoi lui Bill, care reuși să și-o rezeme pe umăr, purtând-o ca un pompier. De-ar protesta doar... de s-ar mișca... de-ar *face* ceva.

– Cum stăm cu chibriturile, Bev?

– Prost. O jumătate de duzină, poate. Bill... *Știi* încotro te îndrepți?

– Cred că d-d-da. Haideți.

Îl urmară pe după colț. Apa spumega împrejurul gleznelor lui Bill, apoi îi ajunse până la fluierele picioarelor, și pe urmă până la coapse. Tunetul apei devenise profund ca un vuiet monoton de bas. Galeria în care se aflau trepida continuu. O vreme, Bill crezu că torentul va deveni prea puternic ca să mai poată merge împotriva lui, dar apoi trecură pe lângă o țeavă de alimentare ce scuipa un enorm jet de apă în tunelul lor – se minună de forța sa spumegândă – iar curentul se mai îmblânzi oarecum, deși apa continua să se adâncească. Și...

Am văzut *apa ieșind prin țeava aia alimentatoare! Am* văzut-*o!*

– *H-h-hei!* strigă el. *V-v-voi puteți să vedeți ce-ceva?*

– Se luminează de vreun sfert de oră! îi strigă drept răspuns Beverly. *Unde suntem, Bill? Știi cumva?*

Credeam că știu, aproape că spuse Bill.

– *Nu! Haideți!*

Crezuse că se apropiau de tronsonul canalizat cu beton al Kenduskeagului ce purta numele de Canal... Partea care intra pe sub pământ în centru și ieșea din nou la lumină în Bassey Park. Dar aici jos era lumină, *lumină*, și cu siguranță că nu putea fi lumină în Canalul de sub oraș. Dar cu toate acestea lumina se tot întețea.

Bill începea să aibă probleme serioase cu Audra. Nu din cauza curentului – acesta slăbise – ci din cauza adâncimii. *Nu peste mult o s-o duc plutind*, își spuse el. Putea să-l vadă pe Ben în stânga sa și pe Beverly la dreapta; întorcând ușor capul, îl vedea și pe Richie, în spatele lui Ben. Pardoseala devenea tot mai ciudată. Fundul tunelului era acum denivelat și plin de resturi – cărămizi, după câte se părea. Iar în față ieșea din apă ceva care semăna cu prova unei nave aflate în curs de scufundare.

Ben plescăi într-acolo, dârdâind prin șuvoiul rece. O cutie de trabucuri îmbibată de apă pluti izbindu-i-se de față. O împinse în lături și apucă obiectul ce ieșea din apă. Căscă ochii. Se părea că e o inscripție mare. Reuși să citească literele AL, iar dedesubt FUT. Și deodată știu.

– Bill! Richie! Bev!

Râdea de uimire.

– Ce este, Ben? strigă Beverly.

Apucând-o cu ambele mâini, Ben o răsturnă pe spate. Se auzi un sunet hârâit când o margine a firmei zgârie peretele tunelului. Acum puteau citi: ALADDI, și mai jos BACK TO THE FUTURE[1].

– E copertina de la „Aladdin", spuse Richie. Cum...

– Strada s-a surpat înăuntru, șopti Bill.

Ochii i se dilatau. Se holbă în lungul tunelului. În față lumina era și mai puternică.

– *Ce*, Bill?

– Ce futu-i mama mă-sii s-a-*ntâmplat*?

– Bill? *Bill?* Ce...

– Toate canalele astea! exclamă înnebunit Bill. Toate canalele astea vechi! Iar s-a produs o inundație! Și cred că de data asta...

Începu să plescăie din nou înainte, ținând-o sus pe Audra. Ben, Bev și Richie îl urmară. După cinci minute Bill privi în sus și văzu cerul albastru. Se uita printr-o crăpătură în plafonul tunelului, o crăpătură ce se lărgea până la mai bine de douăzeci de metri pe măsură ce înainta din locul unde stătea el. Apa era întreruptă de numeroase insulițe și arhipelaguri aflate în față – grămezi de cărămizi, partea dinapoi a unui Plymouth cu portbagajul deschis șiroind de apă, un parcometru rezemat de peretele tunelului înclinat ca un om beat, cu stegulețul roșu de CONTRAVENȚIE îndreptat în sus.

Acum mersul devenise aproape imposibil – munți în miniatură ce se înălțau și coborau fără nici un sens, promițând fracturi de glezne. Apa le șiroia cu viteză moderată pe la subsuori.

Acum e moderată, medită Bill. *Dar, dac-am fi fost aici acu' două ore, una chiar, cred că poate ne-am fi ales cu o scaldă pe toată viața.*

– Ce pizda mă-sii-i asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

Stătea lângă cotul stâng al lui Bill, cu fața înmuiată de mirare în timp ce privea în sus la crăpătura din tavanul tunelului – *doar că nu-i tavanul nici unui tunel*, își spuse Bill. *E Main Street. Cel puțin asta a fost.*

– Cred că cea mai mare parte din centrul orașului e acum în Canal, dusă în jos de Kenduskeag. Curând va ajunge în Penobscot, iar apoi se va vărsa în Oceanul Atlantic și futu-i călătorie sprâncenată. Poți să m-ajuți cu Audra, Richie? Nu cred că pot...

– Sigur, răspunse Richie. Sigur, Bill. Nici o problemă.

O luă pe Audra de la Bill. În lumina existentă, Bill o putea vedea mai bine decât poate și-ar fi dorit – paloarea mascată, dar nu ascunsă de murdăria și zoaiele ce-i mânjeau fruntea și-i încleiau obrajii. Ținea ochii

[1] „ÎNAPOI ÎN VIITOR", Steven Spielberg, 1986, r. Robert Zemeckis (n. tr.).

tot larg deschiși... Larg deschiși și neatinși de nici o senzație. Părul îi atârna încâlcit și ud. Ar fi putut să fie la fel de bine o păpușă gonflabilă care se vindea la „Pleasure Chest" în New York sau pe Reeperbahn la Hamburg. Singura diferență consta în respirația înceată și constantă... Iar asta putea să fi fost doar un truc, nimic mai mult.

– Cum ieșim de-aici? îl întrebă el pe Richie.

– Roagă-l pe Ben să-ți dea o mână de ajutor. Tu o salți în sus pe Beverly, și pe urmă amândoi o puteți ridica pe nevastă-ta. Ben mă va împinge pe mine, după care noi doi îl tragem pe Ben. Și după asta am să-ți arăt cum poți organiza un turneu de volei pentru un club universitar de-o mie de fete.

– Bip-bip, Richie.

– Bip-bip în curu' tău, Bill Barosane.

Oboseala îl străbătea în valuri monotone. Prinse privirea ștearsă a lui Beverly și i-o susținu un moment. Fata dădu încet din cap, iar el îi oferi un surâs.

– Îmi dai o mână de ajutor, B-B-Ben?

Ben, care arăta și el incredibil de istovit aprobă în tăcere. O zgârietură adâncă îi străbătea un obraz.

– Cred că pot să mă descurc.

Se aplecă ușor și-și împreună mâinile. Bill ridică un picior, păși pe scărița mâinilor lui Ben și sări în sus. Nu era chiar destul. Ben ridică treapta formată din mâini, iar Bill se agăță de marginea plafonului prăbușit al tunelului. Se trase în brațe. Primul lucru pe care-l văzu era o barieră de accident rutier, albă cu portocaliu. Al doilea era mulțimea de oameni ce mișunau dincolo de barieră. Al treilea, Magazinul Universal „Freese's" – doar că avea o înfățișare ciudată, bombată și teșită. Îi trebui un moment până să își dea seama că aproape jumătate din „Freese's" se scufundase în stradă și-n Canalul de dedesubt. Partea de sus pivotase peste stradă și părea în pericol să se răstoarne ca un teanc de cărți suprapuse neglijent.

– Priviți! Priviți! E cineva în stradă!

O femeie arăta spre locul unde capul lui Bill răsărise prin crăpătura asfaltului sfărâmat.

– Slavă Domnului, mai e și altcineva!

Femeia, o cucoană vârstnică purtând o basma legată pe cap, țărănește porni înainte. Un polițist o trase înapoi.

– Nu e sigur locul acolo, doamnă Nelson. Știți foarte bine. Restul străzii se poate duce în orice moment.

Doamna Nelson, își spuse Bill. *Mi-amintesc de dumneata. Sora dumitale ne îngrijea câteodată pe George și pe mine.* Ridică mâna ca

să-i arate că e nevătămat, iar, când și ea își ridică mâna ca răspuns, simți un val brusc de recunoștință – și speranță.

Se răsuci și se întinse pe asfaltul lăsat, încercând să-și distribuie greutatea cât putea de egal, așa cum faci când te afli pe gheață subțire. Întinse brațele după Beverly. Aceasta îl apucă de încheieturi și, cu ceea ce păreau a-i fi ultimele puteri, Bill o trase afară. Soarele, care dispăruse iar, ieși acum de după un fuior de nori ca niște scrumbii și le restitui umbrele. Beverly privi în sus, surprinsă, întâlni ochii lui Bill și zâmbi.

– Te iubesc, Bill, șopti ea. Și mă rog să se facă bine.

– Mul-ltumesc, Bevvie, răspunse el, iar surâsul său blând o făcu să izbucnească în plâns.

O strânse în brațe, iar mica asistență adunată dincolo de bariera de avarie aplaudă. Un fotograf de la *Derry News* luă un instantaneu. Apăru în ediția de la 1 iunie a ziarului, care se tipări la Bangor, date fiind stricăciunile produse de apă tipografiei din Derry. Explicația de sub fotografie era destul de simplă și destul de adevărată pentru ca Bill să o decupeze și s-o păstreze ascunsă în portofel în anii următori: SUPRAVIEȚUITORI, spunea textul. Atâta tot, dar era de ajuns.

Era unsprezece și șase minute în Derry, Maine.

7

Derry / Mai târziu, în aceeași zi

Coridorul de sticlă dintre Biblioteca pentru Copii și cea a adulților explodase la orele 10.30. La 10.33, ploaia încetă. Nu treptat; se opri dintr-o dată, ca și cum Cineva Acolo Sus ar fi apăsat pe un comutator. Vântul începuse deja să se potolească, și se potoli atât de repede, încât oamenii se uitară unii la alții cu chipuri neliniștite, superstițioase. Sunetul semăna cu reducerea motoarelor unui Boieng 747 după ce a fost tras în siguranță la poarta de îmbarcare. Soarele făcu ochi pentru prima oară la 10.47. Pe la mijlocul după-amiezei norii se risipiseră complet, ziua înseninându-se, frumoasă și caldă. La 3.30 după prânz, mercurul termometrului Orange Crush din fața ușii de la „Solduri Rose" arătă 30° C – cea mai înaltă temperatură din acel sezon. Oamenii mergeau pe străzi ca niște stafii, fără să rostească vreo vorbă. Pe chipuri aveau întipărite expresii identice: un fel de prostească mirare care ar fi putut să fie comică, dacă n-ar fi fost atât de evident jalnică. La orele serii, reporteri de la ABC, CBS, NBC și CNN sosiseră în Derry, iar corespondenții rețelelor de știri aveau să le ofere majorității oamenilor o oarecare versiune a adevărului; aveau s-o facă verosimilă... Deși rămâneau aceia care poate ar fi sugerat că verosimilitatea e un concept profund nedemn

de încredere, nici măcar atât de solid ca o pânză de decor întinsă peste o rețea de cabluri precum urzeala unui păianjen. A doua zi dimineață, Bryant Gumble și Willard Scott de la emisiunea *Today* aveau să apară și ei în Derry. În timpul programului, Gumble avea să-i ia un interviu lui Andrew Keene.

– Tot Turnu' de Apă s-a dărâmat uite-așa și s-a dus de-a dura pe pantă, declară Andrew. A fost ceva de mamă-mamă. Pricepeți ce vreau să zic? Ceva să-l facă pe Spielberg să se zgârie pe ochi, pricepeți? I-auziți, întotdeauna când mă uitam la voi la televizor aveam impresia c-ați fi, pricepeți, mult mai înalți.

Faptul că urmau să se vadă la televiziune, asta avea să aducă verosimilitatea. Le dădea un reper din care să apuce cumplita, inimaginabila întâmplare. Fusese o FURTUNĂ NEBUNĂ. În zilele următoare LISTA MORȚILOR avea să sporească, ÎN URMA FURTUNII UCIGAȘE. Fusese de fapt CEA MAI GRAVĂ FURTUNĂ DE PRIMĂVARĂ DIN ISTORIA STATULUI MAINE. Toate aceste titluri de ziar, cât erau ele de îngrozitoare, folosiră – ajutară la atenuarea ciudățeniei celor petrecute... Sau poate că *ciudățenie* era un termen prea blând. Nebunie s-ar fi putut să fie mai potrivit. Dacă se vedeau la televizor, le venea mai ușor să simtă faptele mai concrete, mai puțin demente. Dar în ceasurile de dinaintea sosirii echipelor de știri nu erau decât oamenii din Derry, umblând pe străzile presărate cu pietriș și mânjite cu noroi, cu fețele purtând expresii de neîncredere năucită. Doar oamenii din Derry, fără a vorbi prea mult, culegând din când în când câte un obiect și apoi aruncându-l la loc, încercând să-și închipuie ce se întâmplase în ultimele șapte-opt ore. Pe Kansas Street stăteau și fumau bărbați, privind la casele răsturnate pe Maidan. Alți bărbați și femei, în spatele barierelor de avarie vopsite în alb cu portocaliu, se uitau în groapa neagră unde până la orele zece ale acelei dimineți fusese centrul orașului. Titlul din prima pagină a ziarului din duminica aceea anunța: VOM RECLĂDI, JURĂ PRIMARUL DIN DERRY –și poate chiar aveau să o facă. Dar în săptămânile următoare, pe când Consiliul Orășenesc își scobea creierii cum ar trebui să înceapă reconstrucția, enormul crater din locul fostului centru continuă să se întindă, în mod nespectaculos, dar constant. La patru zile după furtună blocul cu birourile Companiei Hidroelectrice Bangor se prăbuși în groapă. Trei zile mai târziu, „The Flying Doghouse", unde se vindeau cei mai buni cârnați și cele mai bune chiftele din tot estul statului Maine, se prăvăli și ea. Canalele refulau periodic în case, blocuri și instituții. Situația se înrăutăți atât de mult, încât locuitorii din Old Cape începură să plece. La 10 iunie seara se ținură primele curse de cai în Bassey Park, lucru ce păru să înveselească pe toată lumea. Dar un sector de tribune se prăbuși în timp ce trăpașii din prima cursă se

apropiau de linia dreaptă, rănind vreo șase persoane. Una dintre acestea era Foxy Foxworth, administratorul cinematografului „Aladdin" până în 1973. Foxy a stat două săptămâni în spital, cu o fractură la picior și un testicul găurit. După externare, hotărî să se mute la sora sa din Somersworth, New Hampshire.

Nu era singurul. Orașul Derry se destrăma.

8

Ambulanța porni spre Derry Home Hospital. Richie o oprise, riscându-și serios viața și un picior, și se certase cu șoferul enervat care insista că nu mai are nici un loc liber. Până la urmă o întinsese pe Audra pe podea.

– Și acum? întrebă Ben.

Avea sub ochi uriașe cercuri vinete și un inel de jeg slinos împrejurul gâtului.

– Eu mă du-duc înapoi la Pensiune, spuse Bill. Tr-tre' să dorm ca la vreo ș-șaișpe ore.

– Susțin ideea, interveni și Richie. O privi cu speranță pe Bev.

– Mai ai țigări, distinsă doamnă?

– Nu. Cred c-am să mă las iar de fumat.

– O intenție destul de generoasă.

Porniră încet în susul pantei, toți patru unul lângă altul.

– S-a te-te-terminat, zise Bill.

Ben dădu din cap:

– Am făcut-o. *Tu* ai făcut-o, Bill Barosane.

– Toți am făcut-o, spuse Beverly. Mi-aș dori să-l fi putut aduce și pe Eddie sus. Mi-aș dori asta mai mult decât orice.

Ajunseră la colțul Upper Main cu Point Street. Un copil cu pelerină roșie și cizme verzi de cauciuc alerga după o bărcuță de hârtie ce plutea prin pârâul iute din rigolă. Ridică privirea, îi văzu uitându-se la el și le făcu nesigur cu mâna. Lui Bill i se păru că era băiatul cu skateboardul, cel al cărui prieten îl văzuse pe Jaws în Canal. Surâse și păși spre băiat.

– Acum e totul b-b-bine, îi spuse.

Băiatul îl studie grav, apoi rânji. Zâmbetul îi era luminos și plin de speranță.

– Mhm, făcu el. Și eu cred.

– Să moară mo-mo-mortu'.

Copilul râse.

– O să a-ai grijă cu skateboardul ă-ăla?

– N-aș pre-aș crede, replică puștiul, și de astă dată râse Bill.

Își stăpâni un impuls de a ciufuli părul copilului – probabil că l-ar fi dușmănit pentru așa ceva – și se întoarse la ceilalți.

– Cine era? întrebă Richie.

– Un prieten, răspunse Bill și își vârî mâinile în buzunare. Vă mai amintiți? Când am ieșit data trecută?

Beverly dădu din cap:

– Eddie ne-a scos din nou pe Maidan. Doar că, nu știu cum, am ajuns pe partea cealaltă a Kenduskeagului. Pe partea dinspre Old Cape.

– Tu și Clăiță ați împins la o parte capacul unei stații de pompare, îi spuse Richie lui Bill, pentru că erați cei mai puternici.

– Mda, confirmă Ben. Și eram acolo cu toții.

– Dar nimic nu durează o veșnicie, spuse Richie; privi în urmă spre poala colinei pe care tocmai o urcaseră și oftă. Uitați-vă la asta, de pildă.

Desfăcu palmele. Cicatricele dispăruseră. Beverly își arătă și ea mâinile; Ben la fel; Bill le întinse și pe ale lui. Toate erau murdare, dar cu nimic însemnate.

– Nimic nu durează o veșnicie, repetă Richie.

Ridică privirea spre Bill, iar Bill văzu lacrimi croindu-și încet drum prin murdăria de pe obrajii lui Richie.

– Decât poate iubirea, spuse Ben.

– Și dorința, adăugă Beverly.

– Cum rămâne cu prietenii? întrebă Bill și zâmbi. Tu ce părere ai, Gurăspartă?

– Păi, spuse Richie, zâmbind și ștergându-se la ochi, îi cazu' să mulțămesc pentru aiasta, băiete; voi a zice, îi cazu' să *mulțămesc* pentru aiasta.

Bill întinse brațele, și le uni cu ale lor și rămaseră o clipă astfel, șapte oameni împuținați la patru, dar reușind totuși să formeze un cerc. Se uitară unul la altul. Acum plângea și Ben. Dar zâmbea.

– Băi ăștia, vă iubesc prea mult, spuse el; strânse tare-tare-tare un moment mâinile lui Bev și Richie, apoi le dădu drumul. Acum, ce-ar fi să vedem dacă pe aici au ceva ce s-ar putea numi gustare. Și n-ar strica să-l căutăm și pe Mike. Să-i spunem că suntem bine.

– Bine gândiit, seniorr, zise Richie. Din când în când mă tot gândeesc că ai șanse să-ți revii. Ce părreere ai, Bill Baroosane?

– Am părerea c-ar trebui să meri în pulă, zise Bill.

Râzând în hohote, intrară în Pensiune și, în timp ce Bill împingea ușa de sticlă, Beverly zări ceva despre care nu vorbi nimănui niciodată, dar nici un uită. O clipă doar le văzu imaginea oglindită în geam – numai că erau șase, nu patru, căci în spatele lui Richie era Eddie, iar în spatele lui Bill stătea Stan, cu binecunoscutu-i surâs sfios întipărit pe chip.

9

Afară / În amurg, 10 august 1958

Soarele stă rezemat pe linia orizontului, minge roșie ușor alungită răspândind lumină febrilă peste Maidan. Capacul de fier de deasupra unei stații de pompare se ridică puțin, cade la loc, se ridică iar și începe să lunece într-o parte.

– Î-î-împinge-l, B-Ben, îmi ru-rupe umărul...

Capacul alunecă mai departe, se înclină și cade în buruienile ce au crescut împrejurul cilindrului de beton. Șapte copii ies afară unul câte unul și privesc în jur, clipind ca bufnițele, cu tăcută mirare. Parcă n-au văzut în viața lor lumina zilei.

– E atâta liniște, *spune încet Beverly.*

Singurele sunete sunt vuietul sonor al apei și zumzetul somnoros al insectelor. Furtuna s-a sfârșit, dar Kenduskeagul e încă foarte umflat. Mai aproape de oraș, nu departe de locul unde e încorsetat în beton, primind numele de Canal, râul s-a revărsat din matcă, deși inundația nu e în nici un caz serioasă – cel mai grav efect al ei sunt câteva pivnițe ude. De această dată.

Stan se îndepărtează de ei, cu fața inexpresivă și îngândurată. Bill privește în jur și inițial crede că Stan a văzut un foc pe malul apei – prima sa impresie e aceea a unui foc; o văpaie roșie aproape prea puternică pentru a o putea privi. Dar, când Stan ia focul în mâna dreaptă, unghiul în care cade lumina se modifică, iar Bill vede că nu-i decât o sticlă de Coca-Cola, una dintre cele noi și transparente, aruncată lângă râu. Îl privește pe Stan cum o întoarce, o apucă de gât și izbește cu ea un colț de rocă ieșită din mal. Sticla se sparge, iar Bill e conștient că acum îl privesc cu toții pe Stan în timp ce scotocește printre resturile spulberate ale sticlei, cu chipul grav, studios și absorbit. Într-un târziu culege un ciob îngust. Soarele amurgind iscă în el luciri roșii, iar Bill își spune din nou: Ca un foc.

Stan ridică privirea spre el, iar Bill înțelege dintr-o dată: îi e perfect clar și i se pare perfect îndreptățit. Merge spre Stan cu mâinile întinse și palmele întoarse în sus. Stan pășește înapoi, până în apă. Mici gângănii negre săgetează, iar Bill vede o libelulă iridiscentă ce se îndepărtează bâzâind în bălăriile din lungul malului opus, ca un mic curcubeu zburător. O broască începe un orăcăit jos și, în timp ce Stan îi apucă mâna stângă și-i trage tăișul ciobului de sticlă prin palmă, despicând

pielea și stârnind o dâră subțire de sânge, Bill își zice într-un soi de extaz: E atâta viață aici jos!

– Bill?

– Sigur. Amândouă.

Stan îi taie și cealaltă mână. Simte durere, dar nu prea tare. O ciocârlie a început să cânte undeva, sunet răcoros, pașnic. Bill reflectează: Ciocârlia aceea trezește luna.

Își privește mâinile, ambele sângerând acum, apoi se uită în jurul său. Ceilalți sunt alături. Eddie, cu inhalatorul ținut strâns într-o mână; Ben, cu burta sa mare ivindu-se palidă printre rămășițele zdrențuite ale cămășii; Richie, cu chipul ciudat de golaș fără ochelari; Mike, tăcut și solemn, ținându-și buzele, pline în mod normal, comprimate într-o linie subțire. Și Beverly, cu capul sus, cu ochii mari și limpezi, cu părul încă fermecător în ciuda murdăriei ce i-l încleiază.

Noi toți. Aici suntem noi toți.

Și-i vede, îi vede cu adevărat, pentru ultima oară, pentru că într-un fel înțelege că niciodată nu vor mai fi din nou împreună – nu în acest fel. Nimeni nu scoate o vorbă. Beverly își întinde mâinile, iar după un moment Richie și Ben le întind pe ale lor. Mike și Eddie fac la fel. Stan le taie una câte una în timp ce soarele începe să se ascundă dincolo de zare, răcindu-și vâlvătaia roșie ca de cuptor până la un roz-trandafiriu crepuscular. Ciocârlia țipă, iar Bill vede primele fuioare de ceață deasupra apei și simte că parcă a devenit parte integrantă din toate – îl încearcă un scurt extaz despre care nici el nu va vorbi mai mult decât o să vorbească Beverly mai târziu despre scurta imagine reflectată pe care a văzut-o, a celor doi bărbați, prietenii ei din copilărie.

O briză adie prin copaci și arbuști, făcându-i să ofteze, iar Bill își spune: Acesta e un loc minunat, și n-am să-l uit niciodată. E minunat, și ei sunt minunați; fiecare dintre ei e grozav. *Ciocârlia mai țipă o dată, țipăt dulce și fluid, și, un moment, Bill simte că e una cu ea, ca și cum ar putea să cânte și apoi să dispară în asfințit – ca și cum ar putea zbura vitejește prin văzduh.*

O privește pe Beverly, iar ea îi zâmbește. Închide ochii și își întinde mâinile. Bill o ia de cea stângă, Ben de dreapta. Îi simte căldura sângelui amestecându-se cu a sa. Ceilalți li se alătură și stau cu toții în cerc, toate mâinile lor fiind acum pecetluite în felul acela ciudat de intim.

Stan se uită la Bill cu un soi de zor; un fel de teamă.

– Ju-jurați-mi că veți v-v-v-veni î-înapoi, spune Bill. Jurați-mi că dacă Mo-Mo-Monstrul nu e m-m-mort veți ve-veni înapoi.

– Jur, spune Ben.

– Jur.

Richie.

– Da – jur.

Bev.

– O jur, murmură Mike Hanlon.

– Mhm. Jur.

Eddie, cu glasul o șoaptă subțire și uscată.

– Jur și eu, șoptește Stan, dar vocea i se clatină în timp ce vorbește. Ochii-i sunt ațintiți în pământ.

– J-j-jur.

Asta a fost; atâta tot. Dar mai stau acolo un timp, simțind puterea ce există în cercul lor, corpul închis pe care-l formează. Lumina le zugrăvește fețele în culori palide, decolorate; acum soarele s-a dus, iar asfințitul moare. Stau împreună în cerc în timp ce întunericul se furișează pe Maidan, umplând cărările pe care le-au bătut în vara asta, poienile unde au jucat leapșa, locurile secrete de-a lungul malurilor unde au șezut și au discutat complicatele probleme ale copilăriei, sau au fumat țigările lui Beverly, ori pur și simplu au stat tăcuți, urmărind trecerea norilor oglindiți în apă. Ochiul zilei se închide.

Într-un târziu Ben își lasă mâinile în jos. Dă să spună ceva, clatină din cap și se îndepărtează. Richie îl urmează, apoi Beverly și Mike. Nu vorbește nimeni; urcă malul spre Kansas Street și se despart. Iar când Bill se gândește din nou la toate astea, douăzeci și șapte de ani mai târziu, își dă seama că într-adevăr nu s-au mai reîntâlnit niciodată toți șapte. Câte patru destul de des, uneori cinci, și poate șase o dată sau de două ori. Dar niciodată toți șapte.

E ultimul care pleacă. Stă vreme îndelungată cu mâinile pe gardul alb și șubred dinspre Maidan în timp ce, deasupra, cele dintâi stele însămânțează cerul de vară. Stă sub cerul senin, deasupra întunericului, și privește cum Maidanul se umple de întunecime.

Nu vreau să mă mai joc niciodată acolo, *își spune el deodată și e uimit să constate că gândul nu e cumplit sau deprimant, ci incredibil de eliberator.*

Mai stă pe loc un moment, după care se întoarce și o ia către casă, mergând pe trotuarul întunecat cu mâinile în buzunar, privind din când în când la casele din Derry, luminate cald în noapte.

După o stradă sau două începe să grăbească pasul, gândindu-se la cină... Și după altă stradă sau două începe să fluiere.

DERRY:
ULTIMUL INTERLUDIU

„Oceanul nu mai este acum decât o mare flotă,
și ne vom încrucișa, desigur, cu alte vase în drum.
Călătoria asta e o glumă, zise dl Micawber,
luându-și lornionul. Curată glumă. Distanța e
numai imaginară."

Charles Dickens,
David Copperfield
(Trad.: V. Demetrius)

4 iunie 1985

Bill a trecut pe aici cam acum douăzeci de minute și mi-a adus acest caiet – Carole l-a găsit pe una dintre mesele de la bibliotecă și i l-a dat când el l-a cerut. Mă gândeam că l-o fi ridicat șeful Rademacher, dar se pare că nu i-a trebuit.

Bâlbâiala lui Bill dispare iar, dar bietul om a îmbătrânit cu patru ani în ultimele patru zile. Mi-a spus că o așteaptă pe Audra să fie externată mâine de la Spitalul Derry (unde eu însumi încă mai zăbovesc) și urmează să o ducă într-o ambulanță particulară în nord, la Bangor Mental Health Institute. Fizic e sănătoasă – tăieturi și vânătăi minore care deja sunt în curs de vindecare. Mintea ei însă...

– Îi ridici capul și rămâne sus, a spus Bill; stătea lângă fereastră, învârtind în mâini o cutie de apă minerală dietetică. Stă plutind așa până când cineva i-l pune iarăși jos. Reflexele îi funcționează, dar foarte încet. Electroencefalograma pe care i-au făcut-o indică o undă alfa sever reprimată. E c-c-catatonică, Mike.

Eu am spus:

– Am o idee. Poate nu una chiar așa de bună. Dacă nu-ți place, să-mi spui.

– Ce?

– Eu mai rămân aici încă o săptămână. În loc s-o trimiți pe Audra la Bangor, de ce n-o duci acasă la mine, Bill? Petrece săptămâna asta alături de ea. Vorbește-i, chiar dacă ea nu-ți răspunde. Are... are continență?

– Nu, spuse Bill sumbru.

– Poți... vreau să zic, ai...

– Dac-aș schimba-o?

Zâmbi, și era un zâmbet atât de dureros, încât a trebuit să-mi mut un moment privirea. Așa îmi zâmbise și tatăl meu atunci când mi-a povestit despre Butch Bowers și despre găini.

– Da. Atât lucru cred c-aș putea face.

– N-am să-ți spun s-o iei ușurel, când mi-e evident că nu ești pregătit pentru așa ceva, dar, te rog, adu-ți aminte că tu însuți ai fost de acord că multe, dacă nu toate cele întâmplate, au fost aproape cu siguranță prestabilite. E posibil să se includă și rolul jucat de Audra în asta.

– Ar fi tr-trebuit să-mi țin gura, unde mă d-duc.

Uneori e mai bine să nu spui nimic – așa că la fel am procedat și eu.

– Bine, a spus el în sfârșit. Dacă vorbești serios...

– Vorbesc serios. Au cheile mele de la casă la Biroul de Servicii pentru Pacienți. În congelator sunt două biftecuri. Poate că și astea au fost prestabilite.

– Mănâncă mai mult feluri ușoare și, ăă, li-lichide.

– Mă rog, am spus, agățându-mă de propriu-mi zâmbet, poate vor exista motive de sărbătorire. Mai am și o sticlă de vin bunicică pe raftul de sus al cămării.

S-a apropiat și mi-a strâns mâna:

– Mulțumesc, Mike.

– N-ai de ce, Bill Barosane.

Mi-a dat drumul la mână.

– Richie a plecat înapoi în California azi-dimineață.

Am dat din cap:

– Păstrați legătura, nu?

– P-poate. O vreme, oricum. Dar...

Privirea-i era sinceră.

– O să se-ntâmple din nou, cred.

– O să uităm iarăși?

– Da. De fapt cred că am și început s-o facem. Uităm doar mărunțișuri deocamdată. Amănunte. Dar cred c-o să se-ntindă.

– Poate că așa e cel mai bine.

– Poate.

Privi afară pe fereastră, continuând să se joace cu cutia sa de apă minerală, gândindu-se cu siguranță la soția sa, cu ochii ei atât de mari, tăcută, frumoasă și asemănătoare cu o păpușă. *Catatonică*. Zgomotul unei uși trântite și încuiate. Oftă.

– Poate că e.

– Ben? Beverly?

Mă privi din nou și surâse vag.

– Ben a invitat-o să-l însoțească înapoi în Nebraska, iar ea a acceptat să se ducă, cel puțin pentru o vreme. Știi despre prietena ei de la Chicago?

Am dat din cap. Beverly i-a spus lui Ben, iar Ben mi-a spus ieri. Dacă pot să atenuez povestirea (să o atenuez în mod *grotesc*), descrierea ulterioară a lui Beverly despre minunatul și fantasticul ei soț, Tom, a fost mult mai adevărată decât cea inițială. Minunatul și fantasticul Tom a ținut-o pe Beverly în prizonierat emoțional, spiritual și uneori fizic, în ultimii patru ani. Minunatul și fantasticul Tom a ajuns aici scoțând informația, cu bătaia, de la singura prietenă apropiată a lui Beverly.

– Mi-a spus că peste două săptămâni se va duce înapoi la Chicago și îi va reclama dispariția. Dispariția lui Tom, înțelegi?

– Destul de isteață. Nimeni n-o să-l găsească *acolo* jos.

Și nici pe Eddie, am adăugat în sinea mea, dar n-am spus-o.

– Nu, nici eu nu cred, spuse Bill. Iar, când se va întoarce, pariez că Ben o să meargă cu ea. Și mai știi ceva? Ceva țicnit de-a binelea?

– Ce?

– Nu cred că-și amintește cu-adevărat *ce anume* i s-a întâmplat lui Tom.

Am holbat ochii la el.

– A uitat sau uită acum, continuă Bill. Iar eu nu-mi mai pot aminti cum arăta *poarta*. Po-poarta bârlogului Monstrului. Încerc să mă gândesc la ea și se întâmplă cea mai mare trăsnaie – îmi vine i-imaginea aia cu i-i-iezi care trec peste un pod. Din povestea „Cei trei iezi bosumflați". E-o nebunie, mm?

– Până la sfârșit au să-i ia urma lui Tom Rogan la Derry, am spus. O fi lăsat o dâră de hârtii lungă de un kilometru. Mașini închiriate, bilete de avion...

– De asta n-aș fi atât de sigur, mă contrazise Bill, aprinzându-și o țigară. Cred că biletul de avion și l-a plătit cu bani gheață și a dat un nume fals. Poate a cumpărat aici o mașină ieftină, sau a furat una.

– De ce?

– Ei, haide. Crezi c-a făcut atât drum doar ca să-i dea câteva scatoalce?

Ne privirăm în ochi un lung răstimp, după care se ridică:

– Și-acum, Mike...

– Faci pași pe covoraș, am spus. M-am prins.

La asta râse, râse cu poftă, iar când se potoli zise:

– Mulțumesc că-mi pui la dispoziție casa ta, Mikey.

– N-am de gând să-ți jur că va schimba cu ceva situația. N-are nici o calitate terapeutică, din câte știu.

– Ei... La revedere, atunci.

Și atunci făcu un lucru ciudat, dar agreabil. Mă sărută pe obraz:

– Domnul să te binecuvânteze, Mike.

– S-ar putea să iasă bine, Bill. I-am îmbărbătat. Nu-ți pierde speranța. Poate o să fie bine.

Surâse și dădu din cap, dar cred că și-n mintea lui, și-ntr-a mea reverbera același cuvânt: *Catatonică.*

5 iunie 1985

Ben și Beverly au trecut azi să își ia rămas bun. Nu iau avionul – Ben a închiriat un Cadillac mare de la Hertz și vor pleca pe șosea fără grabă. Li se simte ceva în ochi când se uită unul la altul, și aș paria pe dosarul meu de pensie că, dacă n-o fac acum, o vor fi făcut până ajung în Nebraska.

Beverly m-a îmbrățișat, mi-a spus să mă fac bine repede și pe urmă a plâns.

Ben m-a îmbrățișat și el și m-a întrebat pentru a treia sau a patra oară dacă o să le scriu. I-am spus că le voi scrie cu siguranță, și așa am să și fac... un timp, cel puțin. Pentru că de astă dată mi se întâmplă și mie.

Uit diverse lucruri.

Așa cum a spus Bill, pe moment nu sunt decât chestiuni mărunte, detalii. Dar simt că fenomenul este pe cale să se întindă. S-ar putea ca peste o lună sau un an caietul ăsta să fie tot ce voi mai avea pentru a-mi aminti ce s-a întâmplat în Derry. Bănuiesc că înseși cuvintele vor începe să se șteargă în cele din urmă, lăsând caietul la fel de alb ca atunci când l-am cumpărat din raionul de papetărie de la „Freese's". Ăsta-i un gând groaznic și pe timp de zi pare de-a binelea paranoic... Dar, vedeți dumneavoastră, în ceasurile de veghe ale nopții mi se pare perfect logic.

Această uitare... Perspectiva aceasta mă umple de panică, dar mai oferă și un soi de ușurare furișată. Îmi sugerează mai mult decât orice altceva că de data asta într-adevăr au *omorât* Monstrul. Că nu mai e nevoie de cineva care să stea de veghe așteptând reînceperea ciclului.

Panică surdă, eliberare furișă. Voi alege eliberarea, cred, furișă sau nu.

Bill a dat telefon să-mi spună că el și Audra s-au instalat. Nu se observă nici o schimbare în starea ei.

– Am să-mi amintesc întotdeauna de tine.

Așa mi-a spus și Beverly, chiar înainte de a pleca împreună cu Ben.

Cred că am văzut în ochii ei un alt adevăr.

6 iunie 1985

O știre interesantă pe pagina întâi a cotidianului *Derry News*. Articolul era intitulat: DIN CAUZA FURTUNII, HENLEY RENUNȚĂ LA PLANURILE DE EXTINDERE A SĂLII. Persoana în chestiune este Tim Henley, un investitor multimilionar care a apărut ca un uragan

în Derry la sfârșitul anilor șaizeci – Henley și Zitner au fost cei care au organizat consorțiul ce a construit Hala Derry (care, conform altei știri de pe pagina întâi, probabil va fi declarată drept pierdere totală). Tim Henley era hotărât să vadă orașul Derry dezvoltându-se. Avea motive de natura profitului, sigur că da, dar nu era numai atât: Henley dorea cu sinceritate să vadă acest lucru realizat. Brusca abandonare a extinderii sălii îmi sugerează mai multe. Că lui Henley i s-a acrit de Derry nu e decât cel mai evident lucru. Cred că mai degrabă e posibil să fi rămas în fundul gol o dată cu distrugerea halei.

Dar articolul mai indică și că Henley nu e singurul: că alți investitori și potențiali investitori în viitorul orașului Derry și-ar putea revizui opțiunile. Desigur, Al Zitner nu va avea de ce să-și facă griji: Dumnezeu l-a retras de pe fața pământului când s-a surpat centrul. Ceilalți, cei care gândeau ca Henley, se confruntă acum cu o problemă destul de dificilă – cum să reconstruiești o zonă urbană care acum se află în proporție de cel puțin cincizeci la sută sub apă?

Cred că, după o existență îndelungată și plină de un soi de viață tenebroasă, orașul Derry moare... Aidoma unei măselarițe căreia timpul de a înflori i-a venit și i-a trecut.

L-am sunat pe Bill Denbrough azi spre seară. Nici o schimbare cu Audra.

Acum o oră am mai dat un telefon, de data asta lui Richie Tozier, în California. Robotul mi-a înregistrat apelul, cu muzică Creedence Clearwater Revival cântând în fundal. Mașinăriile astea întotdeauna îmi fut oarecum coordonarea în timp. Am lăsat numele și numărul, am ezitat și am adăugat că sper că va fi în stare să-și poarte iar lentilele de contact. Eram gata să închid, când Richie în persoană a ridicat receptorul și a spus:

– Mikey! Cum ți-e?

Glasul îi era bucuros și plin de căldură... Dar se mai simțea în el și o evidentă uimire. Purta expresia unui om luat complet prin surprindere.

– Ura Richie, am spus. Mi-e destul de bine.

– Bun. Te mai doare?

– Puțin. Trece. Mai rea e mâncărimea. Al dracului m-aș mai bucura să se decidă odată să-mi ia bandajele de pe coaste. Și, să știi, mi-a plăcut Creedence-ul.

Richie râse.

– Ei, căcat, nu era Creedence, era „Rock and Roll Girls", din albumul nou al lui Fogarty. *Centerfield* îi zice. Ai auzit ceva din el?

– Nț.

– Trebuie neapărat să ți-l cumperi, e grozav. E exact ca...

Rămase un moment pe gânduri, apoi spuse:

– E exact ca pe vremuri.

– O să-l iau, l-am asigurat.

Și probabil o voi și face. Întotdeauna mi-a plăcut John Fogarty. *Green River* a fost favoritul meu Creedence din toate timpurile, cred. Întoarce-te acasă, spune. Și o spune chiar înainte de final.

– Ce mai face Bill?

– El și Audra au grijă de casă cât sunt eu aici.

– Bun. Asta-i bine.

Tăcu o clipă.

– Vrei s-auzi ceva al naibii de bizar, Mikey bătrâne?

– Sigur, am răspuns.

Cam știam ce voia să-mi spună.

– Păi... stăteam aici în studioul meu, ascultând câteva dintre noile albume *Cashbox*, parcurgând câte un exemplar de reclamă, citind referate... S-au adunat cam doi munți de materiale, și mă așteaptă vreo lună a câte douăzeci și cinci de ore fiecare zi. Așa că țineam robotul deschis, dar cu volumul dat tare ca să pot intercepta apelurile pe care le voiam și pe neghiobi să-i las să stea de vorbă cu banda. Iar motivul pentru care te-am lăsat să vorbești cu banda atât de mult timp...

– ...a fost acela că la început n-ai avut nici cea mai vagă idee cine eram.

– Isuse, așa e! De unde-ai știut?

– Pentru că uităm iar. Cu toții, de data asta.

– Mikey, ești *sigur*?

– Care era numele de familie al lui Stan? l-am întrebat.

Liniște la celălalt capăt al firului – o tăcere lungă. În acest timp, slab, am putut auzi o femeie vorbind în Omaha... Sau poate să fi fost în Ruthven, Arizona, sau în Flint, Michigan.

Apoi Richie spuse, nesigur:

– Cred că-l chema Underwood, dar ăsta nu-i un nume evreiesc, nu?

– Îl chema Uris.

– Uris! exclamă Richie, sunând atât ușurat, cât și zguduit. Isuse, nu pot să *sufăr* când îmi stă ceva exact pe vârful limbii și n-o pot spune pe loc. Cineva aduce un joc *Trivial Pursuit*, eu zic „Scuzați, dar cred că iar îmi vine diareea, așa că poate cel mai bine ar fi să mă duc acasă, în regulă?" Dar tu ți-ai amintit, oricum, Mikey. Ca-nainte.

– Ba nu. M-am uitat în agendă.

O altă tăcere lungă. Apoi

– Nici *tu* nu ți-ai amintit?

– Nț.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Atunci, de data asta chiar s-a sfârșit, spuse el, și ușurarea din glas îi era inconfundabilă.

– Da, așa cred și eu.

Tăcerea distanțelor lungi se lasă din nou – de-a lungul tuturor kilometrilor dintre Maine și California. Cred că amândoi ne gândeam la același lucru: se sfârșise, da, iar în șase săptămâni sau în șase luni aveam să fi uitat totul unii despre ceilalți. S-a sfârșit, cu prețul prieteniei noastre și al vieților lui Stan și Eddie. Pe ei aproape i-am uitat, știați? Cât ar suna de oribil, aproape că i-am uitat pe Stan și pe Eddie. Ce avea Eddie, astmă sau migrenă cronică? Dracu' să mă ia de mai știu precis, deși cred că migrenă era. O să-l întreb pe Bill. El trebuie să știe.

– Ei, zi-i salut lui Bill și drăguței lui neveste, spuse Richie cu o voioșie ce suna ca dintr-o conservă.

– O să le spun, Richie, am replicat, închizând ochii și frecându-mi fruntea.

Mai ține minte că soția lui Bill a venit în Derry... Dar nu și cum o cheamă sau ce i s-a întâmplat.

– Și, dacă treci vreodată prin Los Angeles, ai numărul. Ne întâlnim și crăpăm ceva potol.

– Sigur.

Simțeam lacrimi fierbinți îndărătul ochilor.

– Și, dacă te mai întorci tu pe-aici, e valabil și pentru tine.

– Mikey?

– Prezent.

– Te iubesc, dom'le.

– Valabil și-aici.

– Bine.

– Bip-bip, Richie.

Râse.

– Așa, așa, așa. Bagă-ți degetu-n ureche, Mike. Voi a zice, în *urechea*-ți, băiete.

Închise. Și am închis și eu. Apoi m-am rezemat de perne cu ochii închiși și multă vreme nu i-am mai deschis.

7 iunie 1985

Șeful Poliției, Andrew Rademacher, care l-a înlocuit pe șeful Borton la sfârșitul anilor șaizeci, a murit. A fost un accident bizar, unul pe care nu pot să nu-l asociez cu ceea ce s-a întâmplat în Derry... cu ceea ce tocmai s-a sfârșit în Derry.

Combinația de secție-de-poliție-și-tribunal se află la marginea porțiunii care s-a prăbușit în Canal, și, câtă vreme ea a rămas la locul său, alunecarea de teren – sau inundația – se pare că a cauzat avarii de structură pe care nu le-a observat nimeni.

Rademacher lucra târziu în biroul său aseară, relatează articolul din ziar, așa cum făcea zi de zi după furtună și inundație. Încă de pe vremuri, biroul șefului Poliției se mutase de la etajul trei la cinci, imediat sub un pod unde sunt depozitate fel de fel de documente și obiecte nefolositoare. Unul dintre acesta era scaunul pentru vagabonzi pe care l-am descris mai devreme în paginile mele. Era din fier și cântărea mai bine de două sute de kilograme. Clădirea a înghițit o cantitate însemnată de apă în perioada aversei de la 31 mai, și asta trebuie să fi slăbit podeaua podului (sau cel puțin așa scrie în ziar). Indiferent de motiv, scaunul-de-vagabonzi a căzut din pod drept peste șeful Rademacher, care stătea la birou, citind rapoarte de accidente. A murit pe loc. Ofițerul Bruce Andeen a dat fuga înăuntru și l-a găsit zăcând pe ruinele biroului sfărâmat, cu stiloul încă în mână.

Am vorbit iar la telefon cu Bill. Audra reușește să înghită ceva hrană solidă, spune el, dar în rest nu e nici o schimbare. L-am întrebat dacă marea problemă a lui Eddie era astma sau migrena.

– Astma, a zis el prompt. Nu-i mai ții minte inhalatorul?

– Ba da, am spus, și nu mințeam, dar mi l-am amintit abia când mi l-a pomenit Bill.

– Mike?

– Mda?

– Care era numele lui de familie?

M-am uitat la agenda de pe noptieră, dar n-am luat-o.

– Nu mai știu foarte bine.

– Ceva în genul Kerkorian, spuse Bill, părând abătut, dar parcă nu ăsta. Tu oricum le ai pe toate scrise. Corect?

– Corect.

– Slavă Domnului.

– Ți-au venit ceva idei în legătură cu Audra?

– Una, dar atât de nebunească, încât nu vreau să vorbesc despre ea.

– Ești sigur?
– Mhm.
– Bine.
– Mike, e ceva de speriat, nu? Să uităm așa?
– Da, am spus.
Și așa și era.

8 iunie 1985

Raytheon, care își planificase să înceapă fundațiile la uzina sa din Derry în iulie, a decis în ultimul moment să construiască la Waterville în loc de Derry. Editorialul din pagina întâi a ziarului *Derry News* a exprimat nemulțumire... Și, dacă am citit corect printre rânduri, un strop de teamă.

Cred că știu care era ideea lui Bill. Va trebui să acționeze repede, înainte ca ultima fărâmă de magie să părăsească acest loc. Dacă nu cumva s-a și dus.

Cred că lucrul la care m-am gândit mai înainte nu era la urma urmei chiar atât de nebunesc. Numele și adresele celorlalți din carnețelul meu se șterg. Culoarea și calitatea cernelii fac aceste însemnări să arate ca și cum ar fi fost scrise cu cincizeci sau șaptezeci și cinci de ani înaintea celorlalte pe care le-am scris acolo. A început să se întâmple în ultimele patru sau cinci zile. Sunt convins că până în septembrie numele lor vor fi dispărut cu totul.

Cred că le-aș putea păstra: pot, pur și simplu, să le tot copiez. Dar mai sunt convins și că fiecare se va șterge la rândul său și că foarte curând ar deveni un exercițiu zadarnic – așa ca și cum aș scrie *N-o să mai flegmez în clasă* de cinci sute de ori. Aș scrie nume care nu înseamnă nimic, din motive pe care nu mi le-aș aminti.

Lasă-le-n pace, lasă-le-n pace.

Bill, acționează repede... Dar ai grijă!

9 iunie 1985

M-am trezit în plină noapte dintr-un coșmar cumplit pe care nu mi-l mai amintesc, am intrat în panică, n-am mai putut să respir. Am întins mâna după butonul soneriei și n-am putut apăsa. Aveam o viziune groaznică, Mark Lamonica răspunzând apelului cu o seringă... Sau Henry Bowers cu șișul său.

M-am repezit la agendă și l-am sunat pe Ben Hanscom în Nebraska... Adresa și numărul de telefon s-au șters și mai mult, dar încă mai sunt lizibile. Nici o scofală, Joe. Am dat peste o voce imprimată pe bandă

la centrala telefonică. Și astfel am aflat că postul cu acest număr a fost desființat.

Oare Ben era gras sau avea un picior bont?

Am rămas treaz până în zori.

10 iunie 1985

Mi-au spus că mâine pot pleca acasă.

L-am sunat pe Bill și l-am anunțat – cred că voiam să-l previn că-i rămâne tot mai puțin timp. Bill e singurul pe care mi-l amintesc clar și sunt convins că și eu sunt singurul pe care *el* și-l amintește clar. Pentru că amândoi încă suntem aici în Derry. Cred că acesta este motivul.

– În regulă, a spus. Până mâine n-o să ne mai ai pe cap.

– Încă mai ai ideea aia?

– Mda. Se pare că e vremea s-o încerc.

– Ai grijă.

Râse și spuse ceva ce am putut și totodată n-am putut înțelege:

– Nu poți să ai g-g-grijă pe un ska-kateboard, dom'le.

– De unde am să știu cum a ieșit, Bill?

– Ai să știi, spuse el, și închise.

Inima mea e alături de tine, Bill, indiferent cum o să iasă. Inima mea e alături de ei toți, și cred că, indiferent dacă am uitat unii de alții, o să ne aducem aminte în vis.

De acum sunt aproape gata cu jurnalul meu – bănuiesc că nu va fi niciodată altceva decât un jurnal și că povestea vechilor scandaluri și excentricități din Derry nu-și află nici un loc în afara acestor pagini. Mie-mi convine de minune; cred că mâine, când îmi vor da drumul de aici, s-ar putea să fie în sfârșit timpul de a începe să mă gândesc la un nou soi de viață... Deși cam ce ar putea să fie viața asta încă mi-e neclar.

V-am iubit, așa să știți.

V-am iubit atât de mult.

EPILOG

BILL DENBROUGH ALEARGĂ CA VÂNTUL ȘI CA GÂNDUL, ÎNGHIȚIND PĂMÂNTUL (II)

„Am cunoscut mireasa când obișnuia să joace Pony,
Am cunoscut mireasa când obișnuia să joace Stroll.
Am cunoscut mireasa când obișnuia să vrea petreceri,
Am cunoscut mireasa când obișnuia să danseze
rock and roll."

Nick Lowe

„Nu poți să ai grijă pe-un skateboard, dom'le."

un puști oarecare

1

Amiaza unei zile de vară.

Bill stătea în picioare, gol, în dormitorul lui Mike Hanlon, privindu-și trupul slab în oglinda de pe ușă. Țeasta sa cheală lucea în lumina intrată pe fereastră, care îi întindea umbra pe podea și perete. Nu avea păr pe piept, coapsele și gambele îi erau subțiri, dar așternute cu odgoane de mușchi. *Totuși*, își spunea el, *avem aici un trup de adult, nu încape nici o îndoială. Uite burtica apărută după un pic cam prea multe biftecuri bune, un pic cam prea multe sticle de bere Kirin, cam prea multe prânzuri la piscină, unde ai ales bucătăria Reuben sau cea franțuzească în locul meniurilor dietetice. Ți s-a lăsat și dosul, bătrâne Bill. Încă mai poți servi un as dacă nu ești prea mahmur și dacă ai ochiul ager, dar nu mai poți zbura după bătrâna minge Dunlop la fel ca pe vremea când aveai șaptesprezece ani. Fuduliile tale încep să aibă înfățișarea aia fleșcăită de după prima tinerețe. Ai pe față riduri care nu erau acolo când aveai șaptesprezece ani... Pe toți dracii, nu le-aveai nici când ți-ai făcut prima fotografie de autor, cea în care încercai atât de tare să arăți de parcă știai ceva... orice. Ești prea bătrân pentru ce ți-ai pus în gând, Billy băiatule. O să vă rupeți gâtul amândoi.*

Își trase chiloții pe el.

Dacă am fi crezut asta, niciodată n-am fi putut... N-am fi putut face ceea ce am făcut.

Căci nu-și mai amintea cu adevărat ce anume făcuseră sau ce se întâmplase cu Audra de o transformase într-o epavă catatonică. Nu știa decât ceea ce trebuia să facă acum, și știa că, dacă n-o făcea *acum*, avea s-o uite și pe asta. Audra ședea la parter în fotoliul lui Mike, cu părul atârnându-i despletit pe umeri, și privea cu atenție la televizor, unde în acele momente se transmitea *Dialing for Dollars*. Nu vorbea și nu se mișca decât dacă era condusă.

Asta-i altceva. Pur și simplu ești prea bătrân, omule. Crede-mă.

Ba nu te cred.

Atunci mori aici în Derry. Mare scofală.

Își puse ciorapi de atletism, singura pereche de blugi pe care și-o adusese cu el, tricoul pe care-l cumpărase de la „Shirt Shack" din Bangor în ajun. Portocaliu-aprins. Pe piept avea inscripția UNDE DRACU-I DERRY, MAINE? Se așeză pe patul lui Mike – cel pe care în nopțile ultimei săptămâni îl împărțise cu soția sa, caldă, dar cadaverică – și își

încălță tenișii... O pereche de Keds pe care tot ieri în Bangor îi cumpărase.

Se ridică în picioare și se privi din nou în oglindă. Văzu un bărbat apropiindu-se de vârsta mijlocie, îmbrăcat în hainele unui puști.

Arăți ridicol.

Ce copil nu arată ridicol?

Tu nu ești copil. Las-o baltă!

– Futu-i mama mă-sii, ia hai să tragem un pic de rock and roll, spuse încetișor Bill și ieși din încăpere.

2

În visurile pe care le avea în anii din urmă, întotdeauna pleacă din Derry singur, la apusul soarelui. Orașul e pustiu; toți au plecat. Seminarul Teologic și casele victoriene de pe West Broadway lâncezesc profilate negre pe un cer lugubru, toate asfinturile de vară pe care le-ai văzut vreodată suprapuse într-unul singur.

Își aude pașii trimițându-și ecourile înapoi în timp. Singurul alt sunet care se aude e vuietul găunos al apei șiroind prin canale.

3

O împinse pe Silver afară pe alee, o propti pe cric și verifică din nou cauciucurile. Cel din față era în regulă, dar cel din spate părea puțin cam moale. Luă pompa de bicicletă pe care o cumpărase Mike și îl mai umflă. Când puse pompa la loc, controlă cărțile de joc și cârligele de rufe. Roțile bicicletei continuau să producă acele fascinante răpăieli de mitralieră pe care Bill și le amintea din copilărie. Bună treabă.

Ți-ai pierdut mințile.

Poate. O să vedem.

Se duse din nou în garajul lui Mike și unse lanțul și axul. Apoi se ridică în picioare, privi la Silver și strânse ușor para claxonului. Suna bine. Dădu din cap și intră în casă.

4

Și iar vede toate acele locuri, intacte, așa cum erau pe atunci: matahala fortificată de cărămizi a Școlii Primare Derry, Puntea Săruturilor cu complicatele ei gravuri de inițiale, îndrăgostiții de liceu

gata să crape lumea-n două cu pasiunea lor, care crescuseră și ajunseseră agenți de asigurări și comis-voiajori de mașini, ospătărițe și cosmeticiene; vede statuia lui Paul Bunyan profilată pe cerul acela însângerat al amurgului și gardul alb înclinat ce mărginea trotuarul Kansas Street pe lângă Maidan. Le vede așa cum erau, așa cum vor fi întotdeauna într-o anume parte a minții lui... Iar inima i se frânge de iubire și groază.

Plecăm, plecăm din Derry, *își spune el.* Plecăm din Derry, și, dacă asta ar fi o carte, acum ne-am afla cam în ultima jumătate de duzină de pagini: pregătește-te să pui și această carte în raft și s-o dai uitării. Soarele se culcă și nu se mai aude nici un sunet decât cel al pașilor mei și al apei în canale. E timpul să

5

Dialing for Dollars a cedat locul emisiunii *Wheel of Fortune.* Audra stătea pasivă în fața micului ecran, fără ca ochii ei să se desprindă fie chiar și pentru o clipă de el. Atitudinea nu i se schimbă când Bill închise televizorul.

– Audra, îi spuse, apropiindu-se de ea și luându-i mâna. Haide.

Femeia nu se clinti. Mâna ei rămase într-a lui, ceară caldă. Bill îi desprinse cealaltă mână de pe brațul fotoliului lui Mike și o ridică în picioare. O îmbrăcase în acea dimineață cam la fel cum se îmbrăcase și el – blugi și un tricou albastru. Ar fi arătat fermecătoare dacă nu ar fi avut privirea aceea holbată și goală.

– Ha-haide, o chemă el din nou și o conduse pe ușă, în bucătăria lui Mike, și de acolo afară.

Îl urmă destul de supusă... deși ar fi căzut de pe pragul verandei din spate, rostogolindu-se grămadă în noroi, dacă Bill n-o cuprindea cu un braț de talie și nu-i călăuzea pașii.

O conduse până la locul unde Silver stătea proptită pe cricul ei, sub razele fierbinți ale amiezii de vară. Audra se opri lângă bicicletă, privind cu seninătate la peretele garajului lui Mike.

– Urcă, Audra.

Audra nu se mișcă. Cu răbdare, Bill se chinui să o facă să-și arunce unul dintre picioarele ei lungi peste portbagajul montat deasupra aripii lui Silver. În sfârșit, ajunse cu coșul de bagaje între picioare. Bill îi apăsă ușurel creștetul capului, făcând-o să se așeze.

Sări pe șaua lui Silver și ridică cricul cu călcâiul. Se pregătea să întindă mâinile la spate după brațele Audrei și să și le petreacă pe după

mijloc, când, înainte de-a apuca s-o facă, acestea se strecurară împrejurul lui din proprie inițiativă, ca niște șoricei amețiți.

Privi în jos la ele, cu inima bătându-i mai repede, părând să-i pulseze în gât la fel de tare ca și în piept. Era prima acțiune independentă întreprinsă de Audra într-o săptămână încheiată, din câte știa el... prima acțiune a ei independentă de când *se întâmplase...* indiferent ce-o fi fost acest *se întâmplașe...*

– Audra?

Nici un răspuns. Încercă să întoarcă înapoi capul ca să o vadă dar nu reuși. Nu-i vedea decât mâinile în jurul taliei lui, unghiile înfățișând ultimele coji ale unui lac roșu ce fusese aplicat de o tânără femeie sclipitoare, talentată și plină de viață, într-un orășel din mult prea îndepărtata Anglie.

– Mergem la o plimbare, spuse Bill și începu să ruleze cu Silver spre Palmer Lane, ascultând cum scârțâia pietrișul sub pneuri. Vreau să te știi bine, Audra. Cred... Cred că s-ar putea să merg cam r-r-repede.

Dacă nu mă pierd cu firea.

Se gândi la copilul pe care-l întâlnise mai devreme în timpul șederii sale la Derry, când încă *se* întâmpla. *Nu poți să ai grijă pe un skateboard*, spusese puștiul.

Nimeni n-a grăit vreodată mai drept, copile.

– Audra? Ești gata?

Nici un răspuns. I se strânseseră un piculeț mai mult mâinile pe talia lui? Probabil doar își dorea asta prea tare.

Ajunse în capătul aleii și privi la dreapta. Palmer Lane ducea drept în Upper Main Street, unde o cotitură la stânga avea să-l scoată pe panta ce cobora spre centru. În jos. Luând viteză. Simți un tremur de frică închipuindu-și această imagine și un gând neliniștitor *(oasele bătrâne se frâng ușor, Bill-băiatule)* îi fulgeră prin minte aproape prea iute ca să-l deslușească, și trecu. Dar... Dar nu era numai neliniște, nu-i așa? Nu. Mai era și dorință... Sentimentul pe care-l avusese la vederea puștiului mergând cu skateboardul sub braț. Dorința de a goni repede, de a simți vântul vâjâindu-i pe la urechi fără a ști dacă aleargă spre ceva sau fuge de ceva, dorința de-a goni și atât. Dorința de-a zbura.

Neliniște și dorință. Toată deosebirea dintre lume și voință – diferența dintre a fi un adult ce socotește prețul și un copil care doar a dat peste el și s-a dus. Întreaga lume între una și alta. Și totuși, nu este o distanță atât de mare. Dorm în același pat. la o adică. La fel cum te simți când trenulețul de la montaigne-russe se apropie de vârful primei părții abrupte, de unde *într-adevăr* începe plimbarea.

Neliniște și dorință. Ceea ce vrei și ceea ce ți-e frică să încerci. Unde ai fost și unde vrei să te duci. Ceva dintr-un cântec rock and roll despre a dori fata, mașina, locul de-a sta și a fi. O, rogu-Te, Doamne, înțelege-mă.

Bill închise un moment ochii, simțind greutatea moale și neînsufletită a soției sale în spate, simțind colina undeva în fața lui, simțindu-și propria sa inimă înlăuntru-i.

Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.

Începu s-o împingă iar pe Silver înainte.

– Vrei un pic de rock and roll, Audra?

Nici un răspuns. Dar asta nu conta. Era gata.

– Atunci, ține-te.

Începu să pedaleze. La început mergea greu. Silver se balansa îngrijorător încoace și-ncolo, greutatea femeii adăugându-se dezechilibrului... Și totuși, *trebuie* că se echilibra și ea, cât de cât, fie chiar și inconștient, altfel s-ar fi prăbușit amândoi pe dată. Bill stătea în picioare pe pedale, cu mâinile strângând ghidonul cu putere sălbatică, cu capul întors spre cer, ochii îngustați, tendoanele gâtului ieșite în relief.

Vom cădea ca o pleașcă chiar aici în mijlocul străzii, o să-i crăp capul și pe-al meu...

(ba n-o să se întâmple așa ceva dă-i bătaie Bill dă-i bătaie dă-i bătaie ticălosului)

Stătea ridicat de pedale, rotindu-le, simțind fiecare țigară fumată în ultimii douăzeci de ani în tensiunea crescută a sângelui și în galopul inimii. *Futu-vă și pe voi!* spuse în sinea sa, și năvala nebunești înviorări îl făcu să rânjească.

Cărțile de joc, care inițial trăseseră foc cu foc, începură acum să pârâie mai repede. Erau noi, frumoase și noi, și scoteau un zgomot puternic, de calitate. Bill simți prima mângâiere a brizei pe scalpul pleșuv, și rânjetul i se lăți. *Eu am făcut briza asta*, își spuse. *Eu am făcut-o, pompând la nenorocitele astea de pedale.*

Semnul STOP din capătul aleii se apropia. Bill începu să frâneze... Și apoi (cu rânjetul continuând să i se lărgească, dezvelind tot mai mulți dinți) reîncepu să pedaleze.

Ignorând semnul, Bill Denbrough cârmi la stânga, pe Upper Main Street, mai sus de Bassey Park. Din nou greutatea Audrei îl înșelă și nu lipsi mult să se dezechilibreze și să cadă. Bicicleta se clătină, se bălăbăni, apoi își reveni. Vântul se simțea acum mai puternic, răcorindu-i sudoarea de pe frunte, evaporând-o, șuierându-i pe la urechi cu un sunet gros și toxic ce semăna cu vuietul oceanului într-o scoică, dar în realitate

era ca nimic altceva pe acest Pământ. Bill bănuia că-i un sunet familiar copilului cu skateboardul. *Dar e un sunet cu care-ți vei pierde contactul, copile*, reflectă el. *Lucrurile au un fel al lor de-a se schimba. E o șmecherie murdară, așa că fii pregătit pentru ea.*

Pedalând acum mai repede, găsea în viteză un echilibru sigur. Ruinele lui Paul Bunyan pe stânga, ca un colos căzut. Bill strigă:

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Mâinile Audrei i se strânseră pe mijloc; o simți agitându-i-se la spate. Dar n-avea nici un zor să se întoarcă acum pentru a încerca s-o vadă... Nici o grabă, nici o nevoie. Pedală mai repede, râzând zgomotos, un chelios înalt și slab pe o bicicletă, cocoșat peste ghidon ca să reducă rezistența aerului. Oamenii se întorceau să-l privească în timp ce gonea pe lângă Bassey Park.

Acum Upper Main Street începu să se încline spre centrul surpat într-un unghi mai abrupt, iar un glas lăuntric îi șopti că, dacă nu frânează, curând nu va mai fi în stare; avea să zboare pur și simplu ca vântul în rămășițele năruite ale intersecției cu triplu sens, ca un liliac scăpat din iad, și amândoi vor muri.

În loc să frâneze începu să pedaleze iar, zorind bicicleta. Acum zbura în jos pe Main Street Hill și putea să vadă barierele de avarie albe cu portocaliu, cazanele cu asfalt și flăcările lor fumegânde ca de Halloween însemnând marginea gropii, putea vedea acoperișurile caselor ițindu-se din străzi ca niște frânturi din imaginația unui nebun.

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!* țipă în delir Bill Denbrough, și se repezi în josul colinei spre indiferent ce anume îl aștepta, conștient pentru ultima oară de Derry ca loc al său natal, conștient mai presus de orice că era *viu sub un cer adevărat* și că totul era dorință, dorință, dorință.

Gonea în josul pantei pe Silver: gonea ca vântul și ca gândul, înghițind pământul.

6

plecarea.

Așadar pleci, și simți impulsul de a privi în urmă, de a mai privi în urmă doar o dată pe când asfințitul se stinge, ca să mai vezi o ultimă dată acel sever orizont din New England – turlele, Turnul de Apă, Paul cu securea sa aruncată pe un umăr. Dar poate că nu-i o idee chiar atât de bună să te uiți înapoi – toate poveștile spun asta. Uite ce i s-a întâmplat nevestei lui Lot. Mai bine să nu întorci capul, mai bine să crezi că

va domni fericirea pe veci de jur-împrejur – și chiar așa s-ar putea să fie; cine are de spus că nu există asemenea încheieri? Nu toate corăbiile ce se îndepărtează în întuneric nu vor mai regăsi niciodată soarele, sau mâna unui alt copil; dacă viața te învață cât de cât ceva, te învață că există atât de multe finaluri fericite, încât omul care crede că nu există Dumnezeu trebuie supus unui examen psihiatric sever.

Pleci, și pleci repede când soarele începe să apună, gândește el în acest vis. Asta faci. Iar, dacă mai păstrezi un ultim gând, poate că despre duhuri te întrebi... Despre duhurile copiilor ce stau în apă la apusul soarelui, stau în cerc, stau cu mâinile împreunate, cu chipurile tinere, sigure, dar aspre... Destul de aspre, în orice caz, ca să dea naștere oamenilor ce vor deveni ei, destul de aspre ca să înțeleagă, poate, că oamenii ce vor deveni ei trebuie neapărat să dea naștere oamenilor care-au fost înainte de a putea începe să încerce a înțelege simpla mortalitate. Cercul se închide, roata se învârtește, și nimic altceva nu mai are importanță.

Nu trebuie să privești în urmă pentru a-i vedea pe acești copii; o parte din mintea ta îi va vedea pe veci, va trăi cu ei în veci, îi va iubi în veci de veci. Nu sunt neapărat cea mai bună parte din tine, dar au fost odinioară depozitarii a tot ceea ce ai putut deveni.

Copii, vă iubesc. Vă iubesc atât de mult.

Așa că ia-ți tălpășița repede, ia-ți tălpășița înainte să se șteargă și ultima geană de lumină, ia-ți tălpășița din Derry, din amintire... Dar nu și din dorință. Asta rămâne, strălucitorul medalion a tot ce am fost și am crezut, copii fiind, a tot ce a strălucit în ochii noștri când ne rătăceam și vântul sufla în noapte.

Ia-ți tălpășița și încearcă să îți păstrezi surâsul. Prinde un mic rock and roll la radio și îndreaptă-te spre toată viața ce există, cu tot curajul pe care-l poți găsi și toată credința de care poți da dovadă. Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.

Iar restul e întunecime.

7

– Hei!

– Hei, domnu', matale...

– ...fii atent!

– Nebunu' dracu' o să...

Cuvintele plesneau pe alături în curent, la fel de lipsite de sens ca pavilioanele în vânt sau baloanele dezlegate. Iată bariera de avarie;

simțea aroma fumegândă a gazului de la cazane. Vedea bezna căscată de pe locul unde se aflase strada, auzea apa mohorâtă șiroind acolo jos în tenebrele încâlcite, și râdea la auzul ei.

O trase pe Silver cu putere spre stânga, atât de aproape de bariere, încât un crac de pantaloni chiar i se frecă de una dintre ele. Roțile lui Silver se aflau la mai puțin de trei degete de locul unde asfaltul se termina în gol, și i se termina și spațiul de manevră. În față, apa rosese toată strada și jumătate din trotuarul din fața Magazinului de Bijuterii Cash. Barierele închideau accesul pe ceea ce mai rămăsese din trotuar.

– Bill?

Era vocea Audrei, buimacă și puțin cam groasă. Suna de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

– Bill, unde suntem? Ce *facem*?

– *Hai-ho, Silver!* strigă Bill, îndreptând schelăria gonindă care era Silver drept spre bariera de avarie ce stătea în unghiuri drepte față de vitrina giuvaiergeriei.

– *Hai-ho, SILVER, HAAAIDEEE!*

Silver lovi bariera cu mai bine de șaizeci de kilometri pe oră și o luă în zbor, cadrul într-o direcție, cele două suporturi în formă de A în altele două. Audra țipă și îl strânse pe Bill cu atâta putere, încât i se tăie respirația. În sus și în jos pe Main Street, Canal Street și Kansas Street, oamenii stăteau în uși și pe trotuare, privind uluiți.

Silver țâșni pe puntea de trotuar scobit pe dedesubt, Bill își simți șoldul și genunchiul stâng ciupind latura magazinului de bijuterii. Simți roata din spate a lui Silver lăsându-se dintr-o dată în jos și înțelese că trotuarul se prăbușea pe urmele lor...

... Și atunci mișcarea de întoarcere a lui Silver îi readuse pe teren solid. Bill coti ca să evite o ladă de gunoi răsturnată și se năpusti din nou pe carosabil. Frâne scrâșniră. Văzu masca unui camion enorm apropiindu-se și tot nu putu să se oprească din râs. Fulgeră prin spațiul pe care uriașul camion îl ocupa, mergând în zigzag, cu o secundă întreagă înainte ca acesta să ajungă acolo. Ei, căcat, timp berechet!

Urlând, cu lacrimile țâșnindu-i din ochi, Bill sună din goarna lui Silver, ascultând fiecare lătrat răgușit ce se încastra în lumina vie a zilei.

– Bill, o să ne frângem gâtul amândoi! strigă Audra, și, deși în glas i se simțea spaima, totuși râdea.

Bill coti înclinând-o pe Silver și de astă dată o simți pe Audra aplecându-se o dată cu el, făcând bicicleta mai ușor de controlat, ajutându-l în a-i face pe amândoi să coexiste cu ea, cel puțin pentru acel mic moment compact din timp, sub forma a trei ființe vii.

– Așa crezi? îi strigă el peste umăr.

– Sunt *sigură*! țipă ea și imediat îl apucă de partea din față a blugilor, unde se simțea o erecție imensă și veselă. Da' nu te opri!

Oricum n-avea nimic de spus. Viteza lui Silver se scurse pe Up-Mile Hill, vuietul greu al cărților de joc redevenind simple împușcături izolate. Bill se opri și se întoarse spre ea. Era palidă, cu ochii mari, evident speriată și confuză... Dar trează, conștientă și *zâmbitoare*.

– Audra, rosti el, râzând împreună cu ea.

O ajută să descalece de pe Silver, rezemă bicicleta de un zid de cărămizi din apropiere și o îmbrățișă. O sărută pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe gură, pe gât, pe sâni.

În acest timp, ea îl strânse la piept.

– Bill, ce se întâmplă? Mi-aduc aminte că am coborât din avion la Bangor, și nu-mi mai amintesc *nimic* de după aceea. Ești bine?

– Da.

– Și eu?

– Da. Acum.

Îl împinse astfel ca să-l poată privi:

– Bill, tot te mai bâlbâi?

– Nu, spuse Bill și o sărută. Mi-a trecut bâlbâiala.

– De tot?

– Da. Cred că de data asta mi-a trecut de tot.

– Ai spus ceva despre rock and roll?

– Nu știu. Am spus?

– Te iubesc, replică ea.

Bill dădu din cap și zâmbi. Când zâmbea, arăta foarte tânăr, chel sau nu.

– Și eu te iubesc. Și ce altceva contează?

8

Se trezește din acest vis incapabil să își amintească exact ce anume fusese, în afară de simplul fapt că a visat că era din nou copil. Atinge pielea netedă a soției care își doarme somnul ei cald și își visează propriile ei vise; se gândește că e bine să fii copil, dar e bine și să fii om mare și să ai puterea de a cugeta la misterul copilăriei... la credințele și dorințele ei. Am să scriu despre toate astea într-o bună zi, *își spune, și știe că nu-i decât un gând al zorilor, un gând de-după-vis. Dar e plăcut să gândești astfel o vreme în liniștea curată a dimineții, să te gândești la copilărie și la propriile ei dulci taine ce confirmă mortalitatea, și la faptul că mortalitatea definește tot curajul și toată iubirea. Să te*

gândești că ceea ce a privit înainte trebuie să privească și înapoi, și că fiecare viață își făurește propria-i imitație a nemuririi: o roată.

Sau cel puțin așa gândește câteodată Bill Denbrough în acele zori de zi după ce a visat, când aproape își amintește de copilăria sa și de prietenii cu care a împărtășit-o.

Această carte a fost începută în Bangor, Maine, la data de 9 septembrie 1981, și a fost încheiată în Bangor, Maine, la data de 28 decembrie 1985.

nautilus

Stephen King

ORAȘUL BÂNTUIT

„Stăteam în fotoliul meu favorit, citind *Orașul BântuIT*. Am uitat de orice, eram prea speriat ca să renunț. N-aș fi putut să mă opresc din citit nici dacă aș fi vrut. Mă gândeam la personaje ca la niște prieteni, eram implicat în acțiune. Când totul s-a sfârșit, am fost sigur că nu voi mai putea privi cu seninătate un clovn."

Cine a spus cuvintele de mai sus? Poate chiar dumneavoastră după ce ați terminat de citit cel mai bun roman al lui Stephen King, *Orașul BântuIT*!

ISBN 973-9301-28-2
ISBN 973-9301-31-2

NEMIRA